virtual-project.eu

Cristin Terrill

TOATE TRECUTURILE NOASTRE

CRISTIN TERRILL

TOATE TRECUTURILE NOASTRE

Original: *All Our Yesterdays* (2014)

Traducere din limba engleză de:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

2019

Dar mâine și iar mâine, tot mereu,
Cu pas mărunt se alungă zi de zi,
Spre cel din urmă semn din cartea vremii,
Și fiecare „ieri” a luminat
Nebunilor pe-al morții drum de colb.

William Shakespeare, MACBETH[1].

UNU

Em

Mă holbez la gura de scurgere din centrul podelei de beton. A fost primul lucru pe care l-am văzut când m-au încuiat în celula asta, iar de atunci nu prea m-am uitat în altă parte.

La început, am fost pur și simplu îndărătnică, târșâindu-mi picioarele în papucii subțiri de închisoare pe care mi i-au dat, așa că au fost siliți să mă târască pe hol de ambele brațe. Dar când am văzut scurgerea, am început să țip. A crescut în câmpul meu vizual până ce a dominat micuța celulă gri, iar eu i-am lovit cu picioarele pe bărbații care mă țineau, încercând să îmi eliberez brațele din strânsoarea lor de fier. Mi-am imaginat cele mai îngrozitoare scenarii privind motivul pentru care ar fi avut nevoie de o scurgere în podea.

Ororile pe care mi le-am închipuit, oricare ar fi fost, nu s-au petrecut – cel puțin nu încă –, dar scurgerea tot îmi apare în gânduri. Pentru mine, este ca o stea polară care-mi atrage atenția de nenumărate ori. Chiar și acum, stau întinsă pe o parte pe patul îngust și lipit de perete și mă holbez la chestia asta ca și când tot aș mai avea ceva de învățat despre ea. Este lată de paisprezece centimetri, are treizeci și două de găurele și o urmă de mărimea unei monede de cinci cenți chiar lângă centru.

— Ce faci?

Vocea familiară abia se aude prin gura de încălzire.

— Coc o prăjitură.

El râde, iar sunetul mă face să zâmbesc.

Sunt puțin surprinsă că mușchii mei încă își aduc aminte cum să execute mișcarea asta.

— Iar te holbezi la scurgere?

Nu spun nimic.

— Em, te rog! zice el. Nu vei face decât să o iei razna.

Dar eu mă gândesc la altceva.

Azi, în sfârșit, voi descoperi toate secretele scurgerii.

∵

După un timp, aud pașii unui gardian care se apropie. E greu să măsori timpul aici, fără ceasuri, ferestre sau orice altă activitate care să întrerupă curgerea secundelor. Tot ce am ca să măsor trecerea timpului sunt conversațiile mele cu băiatul din celula alăturată și ritmul în care mi se face foame.

Stomacul îmi chiorăie când aud sunetul cizmelor pe ciment de parcă bocăneala lor ar fi un clopot pentru unul dintre câinii lui Pavlov. Trebuie să fie ora prânzului.

Ușa grea de metal se deschide suficient, încât să îl dezvăluie pe Kessler, gardianul al cărui chip seamănă cu un foc mocnit. Majoritatea gardienilor sunt indiferenți în ce mă privește, dar el chiar mă urăște. Presupun că îi displace să stea după mine, să-mi aducă mâncarea și hainele de schimb albastre, curate, pe care mi le-au dat să le port. Asta mă face să zâmbesc.

Dacă ar ști măcar cu ce eram obișnuită înainte ca lumea să se fi prăbușit în jurul nostru ca o casă mâncată din interior de putregai!

Kessler îmi întinde tava cu prânzul, iar eu mă mișc repede, ca să i-o înșfac din mâini. Când nu sunt destul de rapidă, îi dă drumul pe podea cu un zăngănit, aruncând bucățile de mâncare în toate direcțiile. Ofensa de a mă lupta pentru orice îmi oferă Kessler îmi arde intestinele, dar, pentru prima dată, sunt nerăbdătoare să mănânc. Deși nu datorită mâncării apoase și maro din tavă, bineînțeles, ci a tacâmurilor care o însoțesc.

Kessler îmi aruncă un rânjet disprețuitor și închide din nou ușa celulei. Imediat ce pleacă,

apuc lingura și furculița din tavă și încep să le examinez. Nu am cuțit; niciodată nu e unul. Nu e nevoie să tai carnea moale și, probabil, ei se tem că aș pune la cale o evadare îndrăzneață cu tacâmul tocit din plastic, agitându-l spre bărbații cu mitraliere din fața celulei mele.

Las tava într-o parte și mă așez cu picioarele încrucișate lângă scurgere. Încerc mai întâi furculița, apăsând dinții de unul dintre șuruburile care țin fixat grătarul. Așa cum bănuiam, sunt prea groși ca să încapă în șanțuri, așa că o arunc. Aceasta alunecă pe beton și se oprește lângă tavă.

Singura mea speranță este lingura. Apăs partea bombată de același șurub, iar de data asta, se prinde o muchie. Îmi țin respirația, ca și când orice schimbare a presiunii aerului din cameră ar putea anula lucrurile, și apăs din nou, încercând să folosesc ustensila pentru a desface șurubul, care alunecă. Încerc din nou de șase ori, dar e inutil; lingura continuă să alunece de pe tija metalică și nu fac decât să o mișc în aer. Curbura lingurii este prea mare ca să încapă în nișa dreaptă a capului șurubului și aproape o arunc în perete de frustrare.

Mă opresc cu mâna ridicată în aer. Respir. *Gândește!*

Coada lingurii este mult prea groasă ca să încapă în crestătură, iar baza este prea lată, dar… Ating cu palma betonul aspru al podelei, pe care îl simt înțepător și rece. Ar putea funcționa.

Când Kessler revine după tavă, îl aștept. Am stomacul gol și mă doare, dar nu m-am atins de mâncare. Îmi trebuie toată tava de lături intactă. Kessler deschide ușa și, imediat ce spațiul este suficient de mare, arunc tava prin el.

— Mâncarea asta e de-a dreptul dezgustătoare! strig eu. Nu suntem animale!

Kessler se ferește, iar tava zboară în peretele din spatele lui cu un pocnet. El tresare și înjură când bucăți de mâncare maro și verde îl stropesc pe față și pe uniformă. Îmi reprim un zâmbet șiret pentru o

jumătate de secundă înainte să ridice mâna și să mă lovească peste față. Mă prăbușesc pe podea, lăcrimând din cauza loviturii.

— Cățea nebună! spune Kessler în timp ce închide ușa.

Pot doar să sper că va fi atât de furios din cauză că trebuie să strângă mizeria, încât nu va observa lingura lipsă.

∵

Aștept cât pot de mult numai ca să fiu sigură. O oră, poate două? apoi scot lingura din locul în care am ascuns-o sub salteaua subțire de spumă. Îi rup capul și rămâne cu o muchie ascuțită pe care o măsor cu degetele, comparând-o cu șanțul șurubului.

Mă grăbesc spre zid și îmi apropii fața de gura de încălzire.

— Hei, ești acolo?

Aud scârțâitul chinuit al arcurilor ruginite când Finn coboară din pat.

— Tocmai ieșeam afară. Norocul tău că m-ai prins!

Apăs cu degetele gratiile reci ale gurii de aerisire. Câteodată îmi este greu să cred că ne separă doar treizeci de centimetri de beton. El pare atât de departe!

Oare atinge vreodată partea lui de perete și se gândește cu drag la mine?

— Ai vrea să cânți? îl întreb.

— Să cânt?

— Te rog!

— Mm, bine.

Amuzat, dar dornic. Finn niciodată nu spune nu.

— Preferi ceva anume?

— Alege ce vrei tu!

Începe să cânte o melodie care pare să aibă legătură cu biserica. Un imn, poate. Nu am știut decât după ce a început totul – după ce am plecat, tot ce-avea legătură cu vechile noastre vieți a rămas în urmă, ca gazele de eșapament ale

camionului care ne scotea fraudulos din oraș –, dar Finn mergea la biserică în fiecare săptămână împreună cu mama lui și chiar îi plăcea. Atunci am fost șocată să aflu, deși acum nu-mi amintesc de ce. Poate pentru că religia nu a făcut niciodată parte din viața mea sau pentru că ideea de rugăciune, biserică și predici părea atât de îndepărtată de Finn pe care îl cunoșteam atunci.

Finn pe care *credeam* că îl cunoșteam atunci.

Are o voce bună, de tenor, cu o textură ca a bumbacului rece pe piele. Nu ai fi presupus-o, uitându-te la el. Sau, nu știu, poate că ai fi făcut-o. Nu l-am văzut pe Finn de câteva luni. Poate că nu arată așa cum mi-l amintesc.

Cu vocea lui Finn răsunând între zidurile gri ale celulei până ce umple fiecare crăpătură și fiecare fisură, apăs muchia ascuțită a lingurii rupte pe beton. O târâi înainte și înapoi pe suprafața aspră, pilind încet plasticul. Mă mișc tot mai repede, scârțâitul lingurii pe podea amestecându-se în urechile mele cu vocea lui Finn.

În ciuda frigului din celulă, fruntea îmi transpiră din cauza efortului. Mă opresc și verific lățimea lingurii pe șurub. Nu este încă destul de subțire, dar se apropie. Mă întorc la pilit, apucând lingura atât de strâns, încât mâna începe să mă doară. Va funcționa; sunt sigură de asta.

Finn se oprește din cântat, dar abia dacă observ, atât sunt de concentrată la sarcina mea.

— Em, ce faci?

— Va funcționa, șoptesc ca pentru mine.

— Ce?

Verific din nou lingura, iar de data asta, muchia șlefuită se potrivește perfect în fanta șurubului. O bag înăuntru și simt cum mi se înfierbântă sângele. O voce slabă și monotonă din mintea mea mă întreabă de ce îmi pasă atât de mult de scurgerea asta stupidă, dar abia o aud în vuietul gândurilor, ca un toboșar care conduce soldații în război. Încep să răsucesc lingura, dar șurubul nu se

clintește, ținut în loc de anii de murdărie, rugină și Dumnezeu mai știe ce. Răsucesc mai puternic, încercând să îl forțez să se miște, până ce plasticul scârțâie și amenință să se rupă.

— Haide, la naiba!

Apuc lingura chiar de la bază, cât de aproape de șurub îmi permit degetele, și răsucesc. Cu un scârțâit, șurubul începe să se miște. Eu râd, mici pufăituri de aer care par străine, dar minunate pe buzele mele. Când șurubul cedează, le atac pe următoarele, apucându-le cu unghiile până ce îmi sângerează când lingura nu lucrează destul de repede și, în cele din urmă, trag de grilaj când doar câteva filete ale ultimului șurub îl țin fixat.

Acesta îmi sare în mână, devenind brusc doar o bucată subțire de metal, iar eu îi dau drumul cu un zăngănit.

— Em, ce se întâmplă?

Finn pare nerăbdător acum, dar nu am timp să-mi pese. Scurgerea este deschisă, în sfârșit.

Vâr mâna înăuntru, partea rațională din creierul meu spunându-mi că nu voi găsi nimic acolo în afară de o țeavă rece, dar ceva mai profund, instinctiv, îmi șoptește… ce? Scopul? Destinul? Unul dintre celelalte lucruri mărețe în care am încetat să cred în urmă cu ani buni?

Acel ceva nu este surprins când apuc un obiect ascuns în scurgere. Corpul mi se încordează când ceva frenetic și vesel erupe în mine, ca și când mușchii mei ar ști cum să oprească explozia. Eliberez obiectul, scoțându-l în lumină, și îl fixez cu privirea.

Este o pungă din plastic pentru congelator, veche și împestrițată cu semnele apei dure și ale mucegaiului. Un obiect atât de banal – care invocă amintiri despre sandviciurile cu unt de arahide pe care le găseam ascunse în rucsacul meu de sport –, pare exagerat de nepotrivit în minuscula mea celulă de închisoare. Înăuntru este o singură coală de hârtie, albă cu dungi albastre, așa cum foloseam

la școală, cu o margine încrețită care arată că a fost ruptă dintr-un caiet.

Deschid punga cu degetele tremurânde, brusc speriată. Am știut că este ceva important legat de gura aceea de scurgere din clipa în care am văzut-o. Nu este normal. Nimic în legătură cu asta nu poate fi bun.

Scot foaia de hârtie și mă uit bine la ea pentru prima dată. Camera se golește de aerul din jurul meu. Încerc să inspir și descopăr că nu pot, ca și când tot aerul ar fi dispărut.

Pagina este acoperită aproape în totalitate cu scris. Unele rânduri, cu cerneală, altele, cu creionul, rândurile de deasupra fiind atât de șterse de timp, încât sunt greu de citit, iar cele de jos părând aproape noi. Fiecare propoziție în afară de una, chiar de jos, este tăiată cu o linie subțire și frumoasă.

Este un nume în partea de sus a paginii, scris cu litere mari familiare, iar rândul de jos este gros și întunecat, cuvintele fiind încrustate parcă în hârtie, ca și când persoana care le-a scris ar fi apăsat puternic pe creion.

Acea persoană eram eu.

Nu am mai văzut niciodată bucata asta de hârtie, dar scrisul de mână este cu siguranță al meu: *e*-urile sunt cursive, pe când toate celelalte litere sunt de tipar, *k*-ul este înclinat și *a*-ul, prea subțire. O parte fundamentală din mine îl recunoaște, ca un telefon care sună în altă cameră.

Încep să tremur. În momentul și în locul ăsta, o scrisoare pe care nu-mi amintesc să o fi scris înseamnă ceva anume.

Dar ultimul rând este cel care mă face să mă grăbesc spre toaleta din colțul celulei.

Trebuie să îl ucizi.

DOI

Em

Vomit până ce stomacul meu înțelege că nu are ce să verse, apoi îmi sprijin fruntea de zidul rece și mă șterg la gură cu mâneca.

Trebuie să îl ucizi.

Când închid ochii, văd cuvintele. Sunt arse în mine, dar nu le pot accepta. Trebuie să existe altă cale. Nu sunt atât de dură.

Nu încă.

Departe pe hol, aud clinchetul unei uși. Cineva se apropie. Mă ridic repede și sar spre scurgere. Nu știu ce va face doctorul dacă mă găsește desfăcând-o, iar dacă vede foaia de hârtie…

Gândul îmi îngheață venele. Cu siguranță mă va ucide.

Cu mâini neîndemânatice din cauza grabei, rup lingura în câteva bucăți și le arunc în scurgere. Acum aud o pereche de cizme grele pe ciment. Împing înapoi grătarul în scurgere și fixez șuruburile cât de bine pot cu vârfurile degetelor și unghiile. Ridic punga de plastic și bucata de hârtie și mă arunc pe saltea. Le bag pe amândouă dedesubt tocmai când chipul lui Kessler apare la mica fereastră a ușii celulei mele.

— Unde e lingura? întreabă el.

Minunat! Kessler nu este atât de prost pe cât am sperat.

— Nu știu despre ce vorbești, spun eu, rezemându-mi nonșalant capul.

Mă forțez să respir normal și calm, chiar dacă plămânii mă ustură de efort.

Kessler se întoarce spre dreapta, discutând cu o persoană pe care nu o văd. Nu poartă cizme militare, deci nu am auzit-o apropiindu-se. Îmi îndoi degetele de la picioare în papuci.

Kessler se întoarce din nou spre mine.

— Știm că o ai. Dă-mi-o!

Ei bine, asta nu mai este o opțiune. Ar trebui să scot bucățile din scurgere, apoi ei mi-ar întoarce camera pe dos ca să descopere ce ascund. Dacă găsesc bucata de hârtie cu lista de amenințări scrise de mâna mea, sunt moartă.

În plus, nu le-aș da niciodată acestor bărbați nimic din ce vor, indiferent cât de neimportant ar fi.

Îmi îndoi mâinile la ceafă.

— Pupă-mă-n fund!

— Este doar o bucată de plastic, puștoaico, se aude vocea înăbușită a doctorului de lângă ușă. Ce faci cu ea, sapi un tunel?

Sar în picioare la sunetul acelei voci.

— Du-te naibii!

— Em?

Este Finn la gura de aerisire.

— Ce se întâmplă?

— Ultima șansă!

Scuip pe fereastra celulei. Pielea îmi este electrizată de furie. În orice secundă, ușa se va deschide, doctorul va intra și va începe o nouă oroare. Totul pentru o lingură de plastic. Picioarele îmi tremură de nevoia de a fugi, dar nu am unde să plec.

În plus, pot să fac față.

— Deschide-o! spune doctorul.

Aud zăngănitul cheii în încuietoare și vuietul ușii care se deschide, dar nu e ușa mea. Îmi dau seama o clipă mai târziu decât ar trebui.

— Nu!

Mă arunc cu disperare spre ușa încuiată, iar pumnii mei scot sunete goale în metal.

— Lasă-l în pace! Finn!

De cealaltă parte a zidului, Finn urlă de durere. Aud sfârâitul electrosocului special militar pe care doctorul preferă să-l folosească pentru a nu-și murdări mâinile fine. Dispune de o mulțime de setări, dintre care unele pot lăsa o persoană

inconștientă sau să oprească imediat inima. Am trăit-o pe prima și am văzut-o pe a doua, iar ideea folosirii unui asemenea dispozitiv asupra lui Finn mă înnebunește. Îi strig numele și mă arunc spre ușă de nenumărate ori.

Doctorul apare la mica fereastră a ușii celulei mele, iar eu mă retrag ca și când m-aș teme că se va întinde prin sticlă și mă va strânge de gât. Nu că ar trebui să o facă. Doar să îi văd fața și mă simt ca și când m-ar sugruma.

— Poți să-i pui capăt oricând, spune el.

Arată la fel ca întotdeauna. Mă îndoiesc de faptul că m-aș recunoaște într-o oglindă, dar pe el timpul nu l-a afectat. Vocea i se domolește în ceva asemănător blândeții.

— Dă-mi lingura și gata!

Mă holbez la el cu ochi încețoșați, care ustură. Finn geme de durere acum, iar eu nu pot face nimic, deoarece acea hârtie ne-ar condamna pe amândoi. Înghit și simt gust de fiere.

— Nu o am. Cred că Kessler a pierdut-o.

Doctorul pare trist și, Dumnezeule, îl disprețuiesc pentru asta. Apoi își înclină capul, iar Kessler face un lucru care îl determină pe Finn să țipe.

Vocea îmi este răgușită, iar marginile pumnilor mă dor de la loviturile pe care le-am dat în pereți până a tăcut Finn. Pașii grei ai lui Kessler și cei mai ușori ai doctorului trec pe lângă celula mea și amuțesc. Vinovăția îmi umple mintea și face mișcarea lentă și extenuantă când trag perna și pătura subțire de bumbac de pe pat și mă ghemuiesc pe podeaua rece, lângă gura de ventilație.

— Finn? șoptesc eu. Ești acolo?

Liniște. Mă urăște cineva acum mai mult decât mine?

— Finn?

— Abia am ajuns acasă. Am ieșit pentru o pizza.

Izbucnesc în lacrimi.

— Hei!

Vocea lui este blândă și răgușită.

— Hei, este în regulă.

— Mai taci! spun eu, plângând. Nu încerca să mă liniștești! Tocmai ai fost *torturat!*

— Șșș, Em, sunt bine!

— Nu ești!

— *Sunt.* Doar că…

— Ce?

El oftează.

— Doar că aș vrea să te pot vedea.

Mă apropii de zid până mă lipesc și îmi depărtez degetele pe blocurile de beton ca și când l-aș atinge pe el. Este prostesc și mă bucur că nu mă poate vedea, dar mă face să mă simt un pic mai bine.

— Și eu.

— Îți amintești când mă urai?

Rând-pufnesc-sughiț.

— Ei bine, erai insuportabil.

— Cred că *incorigibil* este un cuvânt mai potrivit.

Îmi sprijin capul de zid și, pentru o clipă, îmi imaginez că este umărul lui, cald și ferm, lângă mine.

— Cu siguranță ești.

— Hei, tocmai am fost torturat pentru tine. Mai ușor cu orgoliul!

— Finn…

— Șșș, rostește încet. Acum, spune-mi cât de mult te-ai înșelat atunci și cât de minunat sunt.

El *este* minunat. Și nu merită asta.

Nici eu.

— Îl voi ucide, spun încet.

— Mda, știu.

— Nu, vorbesc foarte serios. Vom ieși de aici, spun eu, și îl voi ucide.

Îi explic totul – despre scurgere, hârtie și mesajul din partea de jos – în șoaptă printre fantele gurii de aerisire. Liniștea lui Finn este la fel de

apăsătoare și îndârjită precum zidul dintre noi. Încerc să mi-l imaginez. Are părul zburlit și blond, care i se ondulează în jurul urechilor și la ceafa și, probabil, ar trebui să se tundă. Ochi albaștri mari și lipsiți de concentrare din cauza șocului. Sau sunt verzi? Nu, cu siguranță sunt albaștri. Albaștri ca apa curată și adâncă a oceanului. Stă cu gura deschisă, dar, indiferent cât de mult încerc, nu îmi aduc aminte cum arată gura lui. Buzele sunt subțiri sau pline, roz sau palide?

Nu sunt sigură nici măcar cum mai arăt *eu.*

— O putem face? întreabă el în cele din urmă.

Vrea să spună dacă *putem să îl ucidem,* dar probabil nu poate rosti cuvintele.

— Nu sunt sigură că avem de ales.

— Dar, mai întâi, spune el, va trebui să evadăm de aici. Să ne întoarcem. Crezi că este posibil?

— Judecând după biletul găsit, am făcut-o deja de paisprezece ori.

— Cum?

— Nu știu. Dar sunt sigură că mi-aș fi spus, dacă chiar trebuia să știu.

El râde.

— Nu pot să cred nebunia din fraza aia.

— Nu poți?

Îl invidiez pe Finn pentru darul lui de a găsi umorul în toate, dar nimic din situația asta nu mă amuză.

— Em…

— Nu-mi spune că nu trebuie să facem asta. Trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun ca să scriu fraza aia, iar creaturii mici și perverse din mine, celei formate din toată furia și amărăciunea mea, nu îi pare rău. Nu-mi spune că există altă cale.

— De fapt, voiam să te întreb cu ce ești îmbrăcată.

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Bine, *asta* a fost oarecum amuzant.

— Dumnezeule, îmi este dor de tine! spun și îmi doresc imediat să îmi retrag cuvintele.

Îmi întorc fața de la gura de aerisire, de teama irațională că mă va vedea roșind.

— Știu, spune cu o voce blândă.

Mi-l imaginez lipindu-și mâna de cealaltă parte a zidului.

— Dar sunt chiar aici.

∵

Zilele trec. Finn și cu mine petrecem timpul dintre trei mese discutând despre ce am descoperit.

— Când ar trebui să plecăm? întreabă el în cele din urmă. Am evitat amândoi subiectul. Este dureros și deja suferim destul aici.

— M-am gândit la asta, spun eu. Trebuie să fim acolo pe patru ianuarie. În urmă cu patru ani.

Liniște.

— *Serios?*

Îi înțeleg ezitarea. Nici eu nu vreau să retrăiesc momentul.

— Nu o putem face înainte ca el să înțeleagă formula, spun eu. Paradoxul ar fi atât de mare, încât este imposibil să prevezi ce s-ar întâmpla. Trebuie să se întâmple după aceea.

— Bine, spune el, dar de ce în ziua de patru?

— Deoarece nu s-ar gândi niciodată să ne caute acolo, zic eu. Îți amintești când am primit documentele?

— Bineînțeles. Era în ziua aia.

— Dar doctorul nu știe asta, spun eu. Crede că am dat de ele mai târziu. Știi de ce?

— De ce?

— Deoarece *nu-și amintește* să fi descoperit formula în ziua aia, spun eu. Crede că a scris-o trei zile mai târziu, pe șapte.

— Deci, dacă mergem pe patru, cugetă Finn, vom avea cel puțin trei zile înainte să ne aștepte.

— Exact.

Oftez.

— În plus, va fi slăbit din cauza a ceea ce tocmai s-a petrecut. Oricând mai târziu, va fi prea puternic. Prea protejat.

Finn confirmă. Știe la fel de bine ca mine că nu există alt moment care ne-ar da o șansă mai bună. Recapitulăm din nou totul, deslușind dinainte detaliile. Înainte să terminăm, memorez fiecare cuvânt tăiat de pe bilet și cred că știu lanțul de situații care l-a condus în mâinile mele. Nu-mi aduc aminte evenimentele care m-au constrâns să scriu rândurile, dar versiunile mele trecute, copiile mele care nu mai există, mi-au lăsat destule indicii ca să-mi dau seama.

Fără nimic altceva de discutat și scurgerea care să mă obsedeze, nu-mi mai rămâne decât să mă holbez la tavan. Mâncarea proastă, durerea și chiar și vizitele doctorului pot să le suport. Dar plictiseala asta? Așteptarea asta să se întâmple *ceva?* Sunt sigură că mă va scoate din minți.

— Finn, ești treaz? întreb, întorcându-mă pe o parte.

Niciun răspuns. Abilitatea lui de a dormi în orice condiții mă uimește. În mod sigur își petrece șaisprezece ore pe zi dormind, doar ca să alunge plictiseala.

— Ești nasol! șoptesc eu.

Mă uit la ușă un timp, ca să-i dau o pauză tavanului. Cumva, zilele astea, *trebuie* să ies din celulă. Cel puțin versiunile mele anterioare au mai făcut-o – au evadat și au adăugat la biletul de sub salteaua mea. Cum o fac? Aș vrea să-mi pot aminti evenimentele trăite de celelalte Em, deoarece evadarea pare imposibilă. Analizez fiecare opțiune, pentru a suta oară. Aș putea să-l înving pe gardianul care îmi aduce mâncarea sau să pun mâna pe doctor când vine pentru una dintre vizitele lui de la miezul nopții și să îl folosesc drept ostatic. Asta m-ar scoate din celulă și probabil pe Finn din a lui. Dar, chiar dacă aș putea face asta – și să fim serioși, ăsta este un mare *dacă*

–, dincolo de celula mea, tot există un imens complex guvernamental pe care l-am zărit doar o dată, în urmă cu câteva luni, în ziua în care m-au târât aici. Oricum, este plin de soldați înarmați care stau între mine și Cassandra, chiar dacă aș ști unde merg, ceea ce cu siguranță nu e cazul. Fiecare plan pe care îl născocesc duce la o fundătură sau la un glonț în cap.

Ca toate celelalte lucruri, cugetările asupra evadării și/sau morții mele devin în cele din urmă plictisitoare. Atât de plictisitoare, încât sunt aproape ușurată când ușa se deschide și-i dezvăluie pe doctor și pe bărbatul pe care Finn și cu mine l-am botezat „directorul”, păpușarul care trage ițele doctorului.

Cât pe-aci.

Simulez un căscat pentru că știu că îl enervează, dar inima îmi bate cu putere.

— Iar a venit timpul?

Directorul își înclină capul în semn că da, iar un soldat înaintează ca să mă tragă în picioare și să mă așeze pe scaunul pliant din metal pe care l-au adus cu ei. Îmi leagă mâinile de spătar cu același gen de coliere de plastic pe care le folosea grădinarul nostru la tufele de trandafiri.

— Și picioarele, spune directorul.

Sunt bucuroasă să văd că își amintește ce s-a întâmplat ultima dată.

Odată ce adolescenta fără apărare și înconjurată de bărbați cu mitraliere este legată corespunzător, începe interogatoriul. Obișnuiam să număr de câte ori doctorul și directorul veneau în vizită pentru una dintre micile noastre discuții – gândindu-mă de fiecare dată că va fi ultima, că răbdarea lor se va termina și mă vor ucide în sfârșit –, dar am pierdut șirul undeva pe la douăzeci. Asta era în urmă cu câteva săptămâni.

— Unde sunt documentele? întreabă directorul.

— Nici măcar n-ai de gând să mă întrebi mai întâi cum mi-am petrecut ziua? Mama ta nu te-a

învățat bunele maniere?

Directorul mă lovește peste față. Spre deosebire de doctor, pe el nu îl deranjează să își însângereze mâinile. Vederea mi se începe să se înceţoşează. Filmele nu m-au pregătit pentru asta, pentru cât doare cu adevărat când ești lovit și, cumva, întotdeauna este un șoc.

— Nu am timp de jocuri azi! mă repede directorul. Trebuie să știm unde sunt documentele. Cui le-ai dat? Chinei? Indiei?

— De asta depind vieți, spune încet doctorul din colțul camerei, ca și când i-ar păsa.

Îi trimit o bezea directorului cât de bine pot fără să-mi folosesc mâinile. Știu perfect că, în clipa în care îi voi spune unde sunt documentele, ultima mea șansă de negociere a dispărut. Faptul că am acea informație, iar ei nu, este singurul lucru care ne-a ținut în viață pe mine și pe Finn atât de mult timp. Chiar și când aș fi preferat să renunț și să îmi primesc odată moartea, gândul că și viața lui Finn e în mâinile mele m-a făcut să tac. Indiferent de pedeapsă, indiferent ce îmi făceau.

Iar ei făceau și pe dracu' în patru.

Sunt sigură că țipetele mele îl trezesc pe Finn din somn, dar cel puțin nu renunț la noi.

TREI

Em

Mai trece o zi. Sunt trează doar pe jumătate, holbându-mă la tavan, încercând să văd crăpăturile care știu că sunt acolo, în lumina slabă și albăstruie din hol. Îmi pipăi în dorul lelii vânătăile. După cum se simt când le apăs cu degetele, cred că probabil sunt de un roșu-purpuriu, ca pătura din vechea noastră cameră de oaspeți. Mamei mele i-a plăcut întotdeauna culoarea asta. Suspectez că are o legătură cu afinitatea ei pentru un cabernet bun.

Aud cizme pe hol și mă încrunt. Nu mi-e foame; este deja timpul pentru micul dejun? Dar nu, luminile sunt încă stinse.

Ușa se deschide încet, iar gardianul din spatele ei este cel care ne-a fost repartizat recent. Îmi place de el. Tot mai are un licăr de decență umană în privire și, spre deosebire de Kessler, întotdeauna îmi înmânează mâncarea și chiar îmi mulțumește câteodată când îi dau înapoi tava. Nu știu sigur cum îl cheamă. Connor? Cooper?

— Când erai mică, spune el, stând în pragul ușii, aveai un prieten imaginar pe nume Miles. Era un cangur mov.

Mă ridic de îndată.

— Ce?

— Haide! Trebuie să mergem!

— Ce vrei să spui?

— Te scot de aici.

Gura mi se usucă, iar limba îmi pare brusc prea mare pentru gura mea. Asta așteptam. Calea de ieșire. Nu am spus nimănui niciodată despre Miles.

Cu excepția gardianului ăstuia, se pare.

— Și Finn? întreb.

— Și pe el. Grăbește-te!

Sar în picioare, pe care le simt surprinzător de solide sub mine. Vâr mâna sub saltea și scot foaia

de hârtie din punga de plastic, îndesând-o în buzunar. Gardianul – Connor? – a dispărut deja, ca să îl elibereze pe Finn. Păşesc încet spre uşa celulei mele. Este larg deschisă. Ating tocul cu vârfurile degetelor, studiind locul unde pereţii care mi-au fost limite atât de mult timp se termină şi devin nimic. Fac un pas timid pe uşă şi, pentru o secundă stupidă, cred că aş putea plânge.

Aud zăngănitul cheilor în încuietoare şi mă întorc, privindu-l pe Connor cum se căzneşte să deschidă celula lui Finn. O, Dumnezeule! Gândul mă izbeşte ca valul distructiv din insula Kiawah care mi-a scos aerul din plămâni: urmează să-l văd pe Finn.

Connor reuşeşte în sfârşit să descuie uşa. Totul încetineşte până ce liniştea dintre fiecare bătaie a inimii din urechile mele devine copleşitoare şi asurzitoare. Dacă la eliberarea noastră bruscă reacţionez ca un animal care a uitat lumea din afara gratiilor, Finn zboară din celulă ca o pasăre din colivie. Abia am timp să mă uit la el înainte să se ciocnească de mine într-o încurcătură de braţe şi picioare, ţinându-mă atât de strâns, încât nu pot respira, dar nu-mi pasă.

— O, Dumnezeule mare! exclamă el de nenumărate ori. O, Dumnezeule mare!

— Lasă-mă să te privesc!

Mă retrag şi îmi pun mâinile pe obrajii lui, studiindu-i chipul. Ochi albaştri, bineînţeles. Şi cum am putut să uit gura aia?! Buze subţiri şi roz, cu un colţ strâmb, care sugerează mereu un zâmbet sfidător. Dumnezeule, cum de nu am observat niciodată cât de frumos este?!

— Ar trebui să te tunzi.

El îşi trece degetul mare peste obrazul meu.

— Eşti frumoasă!

Am fost speriată ani în şir. Pe fugă, izolată de toţi cei pe care îi iubesc, iar apoi închisă în celula asta, torturată şi interogată cu ameninţarea morţii plutind întotdeauna ca o umbră deasupra mea. Dar

jur că n-am fost niciodată mai speriată așa cum sunt acum, când Finn se apleacă înainte să mă sărute pentru prima dată.

Își lipește buzele de ale mele atât de ușor, încât cred că, probabil, se teme că este un vis care se va destrăma în momentul cel mai frumos. Îmi apasă mai puternic spatele cu mâinile, trăgându-mă mai aproape și, pentru o secundă, toată frica mea dispare.

— Îmi pare rău, spune Connor, dar trebuie să plecăm!

Finn îmi zâmbește timid când ne despărțim, iar Connor își scoate pistolul și pornește pe hol. Îl iau pe Finn de mână și îmi împletesc degetele cu ale lui. Acum că este lângă mine, nu vreau să îl pierd din nou, nici măcar o secundă.

Connor ne conduce, iar noi îl urmăm îndeaproape. Îmi mișc mereu capul, atentă la tot ce este în jurul nostru. Este pentru prima dată când privesc cu luare aminte de când ne-au închis aici, în urmă cu câteva luni, iar atunci nu eram în stare să observ mare lucru. Mai sunt încă trei celule lângă a mea și a lui Finn, consolidate la fel ca ale noastre cu ziduri din blocuri gri și uși de metal, dar sunt goale. Restul holului pare să fie folosit ca loc de depozitare și este atât de banal, încât sunt șocată și deloc jignită. Pare că doctorul ne-a înghesuit pe mine și pe Finn cu restul vechiturilor, ca pe o cutie cu haine de iarnă pusă deoparte pe timpul verii și, în cele din urmă, uitată.

— Unde este toată lumea? șoptesc imediat ce ieșim pe ușa încuiată care separă holul nostru de restul clădirii. Până acum, nu am observat niciun soldat.

— Este miezul nopții și sunt puțini oameni în tură, spune Connor peste umăr. Și am pus droguri în ibricul de cafea din camera de odihnă.

— Știi, răspund eu, chiar începe să-mi placă de tine.

— Nu hotărî nimic până nu ajungem la Cassandra.

Ne furișăm spre mijlocul clădirii, despre care îmi dau seama acum că este imensă. Connor trebuie să fie atent ca pe podeaua de beton cizmele să nu scoată zgomote, în timp ce Finn și cu mine mergem tiptil în papucii subțiri de închisoare. Cu fiecare pas, respirația îmi devine tot mai sacadată, iar pieptul îmi arde de efort. Până acum, nu mi-am dat seama cât îmi solicită corpul traiul într-o cameră lată de doar patru pași. Mă uit la Finn ca să văd dacă transpiră și tremură la fel ca mine, dar pare neafectat. Probabil că s-a antrenat în celulă, ticălosul vanitos!

Acum îmi doresc să mă fi gândit la asta.

— Te simți bine? mă întreabă el.

Merg mai încet, iar Finn mă trage înainte de mâna care este încă lipită de-a lui. Dau din cap, inspir adânc și mă forțez să grăbesc pasul.

Sunt atât de concentrată să pun un picior înaintea celuilalt, încât nu aud cum se deschide ușa în celălalt capăt al holului și nici nu-l văd pe bărbatul brunet care intră, dar Connor o face. Brațul lui se izbește în pieptul meu, împingându-ne pe Finn și pe mine în firida altei uși, iar eu doar îl zăresc pe bărbatul acela în timp ce mă retrag în afara razei vizuale.

Este doctorul. Mă lipesc de ușă și încerc să-mi stăpânesc respirația sacadată.

Connor merge spre el, iar groaza mă străbate ca un cuțit. Brusc, sunt sigură că a fost o înscenare a doctorului, un alt truc pentru a ne distruge. Connor ne va preda din nou lui și nu vom mai ieși din celulele noastre. Sunt cuprinsă de dorința frenetică de a fugi.

Poate simțind ce gândesc, Finn mă strânge de mână, ținându-mă pe loc.

— Connor, ce faci în partea asta de clădire? îl auzim pe doctor întrebându-l din așa-zisa noastră ascunzătoare.

Nu trebuie decât să facă doi, trei pași spre noi și nișa din zid nu ne va mai putea ascunde.

— Nu ar trebui să păzești prizonierii?

— Ba da, domnule! Abrams îmi ține locul. Sergentul m-a trimis să vă caut.

Doctorul oftează supărat.

— Nici măcar nu sunt de serviciu; am venit doar să termin niște documente. Ce îi trebuie?

— Nu știu, domnule. Nu a spus decât că trebuie să vă întâlniți în centrul de comunicații.

Pașii se apropie. Nu sunt cizmele cu talpă groasă ale lui Connor, ci încălțări pe care aș fi pariat că sunt din piele fină italiană. Mă lipesc atât de puternic de ușa din spate, încât voi mai adăuga niște vânătăi în colecție, dacă supraviețuim în noaptea asta.

— Trebuie să mă duc mai întâi în biroul meu, spune doctorul, iar apoi…

— A spus că este urgent, domnule!

Pașii se opresc.

— Ia-ți mâna de pe mine, soldat!

O, Dumnezeule! Îmi încleștez mâna liberă. Dacă doctorul vine în direcția asta, cel puțin îi pot face niște vânătăi înainte să mă ucidă.

— Scuzați-mă, domnule! rostește Connor cu vocea tremurând. Voiam să spun doar că sergentul chiar are nevoie de dumneavoastră și nu este timp…

Liniștea continuă și, cu ochii închiși, îmi imaginez expresia cercetătoare de pe chipul doctorului când se uită la Connor. Acesta din urmă îmi pare vinovat, iar doctorul ar trebui să fie un neghiob ca să nu-și dea seama că ceva este nelalocul lui. Pot doar să sper că neatenția lui față de oameni și propriul sentiment de invincibilitate vor avea câștig de cauză.

— Bine, spune doctorul în cele din urmă. Mă duc la centrul de comunicații, iar tu întoarce-te la prizonieri! Și, data viitoare, să nu uiți cine sunt!

— Da, domnule!

Pașii mai ușori ai doctorului se îndepărtează de noi, iar eu îndrăznesc, în sfârșit, să expir.

— Trebuie să plecăm acum, spune Connor când se întoarce spre noi. Își va da seama că se întâmplă ceva când va ajunge la centrul de comunicații și nu va fi nimeni acolo. Este în altă parte a clădirii, totuși, iar Cassandra este aproape.

Alergăm pe coridoare, Connor la trei sau patru metri înainte ca să observe dacă sunt soldați în zonă, iar Finn practic mă târăște lângă el. Când ne oprim, mă aplec, sprijinindu-mi mâinile pe genunchi în timp ce mă chinui să îmi trag sufletul.

Finn mă masează pe spate în cercuri mici, liniștitoare, dar Connor nici nu observă. Are pistolul ridicat la piept, îndreptat spre o cotitură de pe hol, și-și ține un deget la buze.

— Camera de control este chiar după colț, șoptește el. Va fi păzită – nu am putut face nimic în privința asta –, așadar, voi doi rămâneți în urmă.

Finn se încordează lângă mine.

— Ce ai de gând?

— Contează? Odată ce te întorci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată, corect?

Înghit altă gură de aer.

— Asta este ideea.

— Nu vă mișcați!

Connor pune din nou pistolul în toc și cotește în fugă. Îl auzim strigând, urmat de sunetele pumnilor lovind în sticlă. Camera de control. Finn își pune brațul în jurul umerilor mei, iar eu mă lipesc mai mult de corpul lui. Dumnezeule, este cald! A trecut atât de mult timp, că am uitat cât de caldă poate să fie o altă persoană.

— Incendiu mare în Aripa A! strigă Connor. Ne trebuie toate unitățile. Haideți!

Urmează o pauză, apoi foșnetul abia perceptibil al unei uși care se deschide.

— Nu este nicio alarmă, spune un soldat, sau un apel radio.

— Nu ne putem părăsi postul, adaugă al doilea.

Pocnetul brusc al celor două focuri de armă răsunând dintre zidurile rigide este asurzitor. Îmi acopăr gura cu mâinile.

— Haideți! strigă Connor.

Finn începe să alerge, deci o fac și eu, cotind și apropiindu-ne de camera de control, care este înconjurată de la podea și până-n tavan cu sticlă antiglonț. Cei doi soldați sunt căzuți în pragul ușii, balta de sânge închis la culoare de sub ei mărindu-se cu fiecare secundă. N-aș fi putut niciodată să-mi imaginez atât de mult sânge. Filmele nu m-au pregătit nici pentru imaginea celor doi bărbați împușcați în cap.

Connor stă în camera de control, de cealaltă parte a trupurilor gardienilor. Chipul și uniforma îi sunt pătate cu roșu, iar eu tremur când întinde o mână spre mine. Este mâna lui dreaptă, cea cu care a tras. Reculul i-a lăsat punctișoare roșii pe piele. Mă forțez să o prind, iar el mă ajută să sar peste corpurile bărbaților morți. Finn sare după mine, dar piciorul îi ajunge pe marginea bălții de sânge care se tot întinde, iar el alunecă și ajunge pe podea. Îl ajut să se ridice, apoi Finn își aruncă papucii uzi.

— Sper din toată inima că știi cum funcționează lucrul ăsta! spune Connor, uitându-se la rândurile nesfârșite de echipamente și lumini intermitente de pe consolă.

Deasupra lor se află o fereastră de vizualizare prin care se vede în a doua încăpere, mai mică și accesibilă doar printr-o ușă din colțul camerei de control. Camera oferă o priveliște impresionantă, fiind ciudat de lipsită de culoare și textură, o cutie netedă și goală în nuanțe de gri.

— Am o idee! spun eu. Cineva îmi povestea la nesfârșit despre asta. Finn, poți să…

— Mă ocup, zice el, deja strecurându-se pe scaunul din fața calculatorului. Dacă știu ceva despre doctorul nostru, atunci sistemul a fost conceput în așa fel încât să fie ușor de folosit.

Finn tastează, iar un mic rid de concentrare îi apare pe frunte. Știu că va deveni nervos și stresat dacă este întrerupt, așadar, mă întorc spre Connor.

— Mulțumesc pentru ce faci!

El își șterge dosul mâinii de pantaloni.

— N-ai pentru ce!

— De ce ne ajuți? îl întreb. Vreau să spun, cum te-am convins? Trebuie să știu.

El ridică din umeri.

— Am fost un agent de securitate „înnobilat", iar tu mi-ai dat șansa să fiu erou. În plus, o parte din lucrurile pe care le-am văzut…

— Cât de rău este acolo?

— Rău.

Connor pare speriat, iar asta mă îngrozește. Este un bărbat care și-a drogat cu calm colegii foarte bine înarmați și tocmai a împușcat doi bărbați în cap fără să clipească, dar orice se întâmplă în lumea de afară îl face să fie încordat și să nu vorbească prea mult. Când Finn și cu mine am fost prinși, avioanele americane atacau China, Israelul era într-un impas nuclear cu Siria și o mare parte din Houston tocmai fusese șters de pe hartă. Dificil să-mi imaginez că lucrurile se puteau înrăutăți.

Dar presupun că exact asta se întâmpla.

— Chiar crezi că poți schimba toate astea? întreabă Connor, iar eu pot vedea acum disperarea care i se ascunde în privire.

Îmi trec degetul peste marginea pungii de plastic din buzunarul meu.

— Cred că nu ne vom opri până nu o vom face.

— O, poftim! spune el, vârând mâna în buzunar. Aproape am uitat! Vei avea nevoie de asta.

Își scoate portofelul, ia o mică fotografie a unei femei cu păr de culoarea mierii și un zâmbet strălucitor și mi-o înmânează.

— Ce este?

El zâmbește.

— Este adevărata cale de a mă convinge să ajut.

Îi răspund cu un zâmbet.

— O! Este frumoasă!

— Și a spus „da” unui ratat ca mine, îți vine să crezi?

Pun fotografia cu grijă în buzunar, alături de biletul din punga de plastic.

— Da, îmi vine.

— Bine, am reușit! exclamă victorios Finn, apăsând câteva taste. Totul este aproape automat, deci trebuie doar să introduc data, apoi Connor poate porni acceleratorul imediat ce suntem înăuntru.

— Așteaptă! îl oprește Connor. Dacă introduci o dată, el nu te va urma imediat? Sau nu va veni cu zece minute înaintea ta, să te împuște în clipa în care apari?

— Ne-am gândit deja la asta, spun eu.

— Cunosc un cod care va ascunde data reală pe care o folosim și va arăta altceva, spune Finn. Ești *sigură* de patru ianuarie, Em? E ultima șansă.

— Sunt sigură!

— Bine! spune Finn. Voi face să pară că am plecat pe șapte. Atunci ne va aștepta doctorul, iar asta ar trebui să ne dea suficient timp ca să ne ocupăm de lucruri înainte să vină el după noi.

— Cum pornesc acceleratorul? întreabă Connor.

— Imediat ce intrăm în cameră – Finn arată spre tasta ENTER –, apasă aici! Automatizarea va face restul. Acceleratorului îi ia cam două minute să aducă particulele la viteza corectă pentru coliziune, iar după aceea ar trebui să fi plecat.

— Pare destul de ușor, spune Connor.

Îmi înăbuș cu greu impulsul isteric de a râde.

— Presupun că nu mai este nimic de spus, știi? În afară de „baftă”!

Finn dă mâna cu Connor, apoi el și cu mine mergem spre capătul îndepărtat al camerei de control, unde este ușa spre încăperea interioară. Când Finn o deschide, în clădire izbucnește o sirenă asurzitoare. Mâinile îmi zboară spre urechi,

corpul se ghemuiește din pricina sunetului asurzitor, iar Finn înjură.

— Intră! strigă Connor, încercând să acopere vacarmul. Înainte să ajungă aici! Îi voi reține eu!

Connor închide ușa camerei interioare din spatele nostru. Îl trag pe Finn după mine în încăpere, astfel încât să stăm amândoi în cercul mare și negru care marchează mijlocul Cassandrei, acceleratorul de particule subatomice lung de câțiva kilometri care este construit în subteranul acestei clădiri. Connor baricadează ușa spre cameră cu ceea ce pare un server de rezervă. Sirena este atât de zgomotoasă, încât nici măcar nu aud pocnetul serverului lovind podeaua. Connor fuge înapoi la calculator, iar țiuitul sirenei este însoțit de alt sunet, un vuiet așa de slab, încât cred că mi-l imaginez până ce vibrațiile urcă de la acceleratorul de la mii de metri sub mine și în picioarele mele. Energia bâzâie în jurul meu și al lui Finn, ridicându-mi părul de pe ceafă și făcându-mi pielea ca de găină.

Ăsta e doar începutul, știu. Nu am mai făcut călătoria asta, pe care au făcut-o celelalte paisprezece foste versiuni ale mele, dar am auzit-o destul de des explicată ca să știu ce urmează. Când particulele huruitoare de sub picioarele mele și din jurul kilometrilor de țeavă destul de mare încât să încapă un camion se izbesc, în cele din urmă, una de cealaltă cu viteza luminii, explozia va fi atât de puternică, încât va rupe timpul.

Brusc, sunt foarte speriată. Nu de explozie, care îmi sfidează puterea de înțelegere, ci de ce va trebui să fac atunci când se va termina totul. De motivul pentru care fac toate lucrurile astea.

Trebuie să îl ucizi.

Ori Finn îmi simte frica, ori o simte la rândul său, deoarece își pune mâinile pe obrajii mei, ridicându-mi chipul spre al lui.

— Va fi bine, spune el și abia îl aud din cauza vuietului.

Apoi lucrurile se calmează, cel puțin pentru mine. Cumva, găsesc liniștea în ochii albaștri ai lui Finn. Dumnezeule, cum am supraviețuit atât de mult timp în celula aia, fără să-i văd ochii?!

Un gând mă copleșește. Ceva atât de evident, încât nu pot crede că nu mi-a dat prin minte până acum. Inima mi se frânge și revarsă suferință fierbinte în corpul meu.

— Finn! spun eu și îi povestesc lucrul îngrozitor pe care l-am înțeles în sfârșit, prea târziu însă ca să mai pot face ceva în privința asta.

El se uită în ochii mei și îmi spune de ce nu trebuie să mă îngrijorez. Memorez cuvintele și mă agăț de ele.

Peste umărul lui, văd un licăr de mișcare, iar lumea și zgomotele ei revin. Soldații au sosit. Când noi nu ne uitam, Connor a luat trupurile morților din pragul ușii și a închis camera de control, dar ușa este o barieră neînsemnată. Privesc îngrozită când militarii o deschid. Connor trage în grupul de corpuri care aglomerează tocul ușii, doborând soldat după soldat, dar ei sunt în număr mai mare și au mai multe arme. El este repede copleșit. Îmi ascund fața la pieptul lui Finn după ce o salvă de gloanțe îl aruncă în spate pe Connor, care se prăbușește la podea.

Dar nu îmi pot întoarce privirea prea mult timp. Soldații intră în camera de control. Majoritatea merg direct spre serverul blocat în ușa încăperii interioare. Dacă ei deschid ușa, Cassandra se va opri automat, lăsându-ne aici.

Însă imaginea care mă umple de groază este a doctorului intrând în cameră în urma soldaților. Privirile noastre se întâlnesc prin sticla groasă de douăzeci de centimetri a ferestrei de vizualizare, iar furia de pe chipul lui mă pătrunde până în măduva oaselor. Cred că și-a dat seama ce plănuiesc să fac. Chiar dacă scăpăm, știu că privirea aia mă va bântui peste timp.

Se îndreaptă spre calculator. Vuietul de sub picioarele noastre este ca un cutremur acum, dar între doctorul de la tastatură și soldații din pragul ușii, avem doar câteva secunde. Strâng mâna lui Finn atât de puternic, încât îi simt oasele frecându-se. Ei o vor închide pe Cassandra și, în cele din urmă, ne vor ucide în vreun mod lent și inventiv.

Însă au ajuns prea târziu.

Când soldații deschid ușa, lumea explodează, iar corpul mi se dizolvă într-o agonie de foc.

PATRU

Marina

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

Îmi zgândăr absentă lacul roz de pe unghie când privesc afară, peste aleea de alături, iar Tamsin mă lovește peste mână.

— Încetează cu asta!

Ea studiază unghia și oftează.

— Va trebui să o refac!

— Oricum era inegală! îi răspund. Vei supraviețui!

Sophie, care s-a întins pe patul meu, nu își ridică privirea de la telefon când spune:

— Cel puțin nu și le mai roade.

— Știu, nu-i așa? Ce scârbos!

Bineînțeles, chiar le rod câteodată, dar sunt atentă să nu o fac în preajma prietenelor mele. Încă nu mă pot obișnui cu lacul: este ca și când unghiile mele s-ar sufoca. Dar Tam spune că se apropie de culoarea mea perfectă, ceva care să se asorteze cu „Sophie cea delicată” de culoarea prunei și roșu intens „Frumoasa Tam-erica”.

— Marina… spune Tamsin când aplică un strat pe unghiile de la mâna mea dreaptă. Marina… Numele tău nu rimează cu nimic.

Sophie ridică fruntea.

— Acva Marina!

— Nu zău, dar îi fac unghiile *roz,* deșteapto! Se asortează mai bine cu părul castaniu.

Ascult doar pe jumătate, privirea alunecându-mi spre fereastră și casa de alături. Tamsin se uită în sus și mă surprinde.

— Nu a apărut de când ai verificat în urmă cu zece secunde, spune ea, zâmbind.

Mă gândesc să fac pe proasta, dar nu izbutesc decât să-mi dau ochii peste cap.

— Tacă-ți fleanca!

Nu are rost să pretind că nu aștept ca James să ajungă acasă. Am primit un singur mesaj de la el în cele trei săptămâni în care a fost plecat, ca să mă anunțe că se va întoarce din Connecticut în seara asta. În mod normal, ne-am fi sunat și ne-am fi dat mesaje în tot timpul ăsta, dar a părut prea ciudat, având în vedere ce s-a întâmplat înainte să plece.

— *Cu siguranță* te va invita în oraș, spune Sophie, mergând spre dulapul meu, unde începe să-mi scotocească prin haine. Nu pot să cred că vei deveni iubita lui James Shaw!

— Nu știu… spun eu. Sunt îndrăgostită de James cam dintotdeauna, dar nu am sperat niciodată că el va simți la fel. Având în vedere cine este și cine sunt eu, este practic imposibil.

— O, te rog!

Tamsin suflă peste unghiile mele proaspăt vopsite în roz.

— Aproape te-a sărutat, iar pentru James, asta este, practic, o cerere. A mai sărutat *vreodată* o fată?

Mă îndoiesc, dar până și ideea că James ar putea săruta altă fată îmi provoacă dureri de stomac.

— Nici măcar nu a mai vorbit cu mine de atunci! Nu înseamnă că regretă?

— Nu, doar că s-a speriat când și-a dat seama că este îndrăgostit lulea de tine, spune Tamsin. Dar acum, că a avut timp să se gândească la asta cu capul lui mare…

— Pariez că nu este singurul lucru mare pe care îl are! zice Sophie, ridicând sugestiv din sprâncene.

Tamsin mormăie, iar eu răspund:

— Scârbos!

Sophie râde însă și scoate puloverul meu cel nou din cașmir, admirându-se în oglindă.

— Vorbesc serios! spune ea. Știi că tu va trebui să faci prima mișcare cu el, nu?

— Categoric! zice Tamsin. Dar să fii nonșalantă!

— Cum fac? întreb eu. Încep să tremur și să transpir doar gândindu-mă la asta. Nu *toate* am sărit pe atât de mulți băieți, încât să fie o nimica toată.

— Cu băiatul ăla? întreabă Sophie. Este al naibii *de sigur* că va fi ușor!

Sophie scoate zgomote indecente și își sărută dosul mâinii, iar Tamsin și cu mine râdem. Ăsta e cel mai bun lucru la Sophie; nu se teme niciodată să pară proastă. Probabil din cauză că, într-un fel, este. Între timp, Tamsin, cu elegantul ei accent britanic și aspect de stea de la Bollywood, face imediat să pară nonșalant tot ce spune și face; așadar, de fapt, eu sunt singura care se îngrijorează mereu că se face de râs. Pur și simplu, nu pot suporta să redevin ratata fără prieteni de dinainte.

Se aude o bătaie în ușa dormitorului, iar Sophie își duce mâna la gură.

— Părinții tăi sunt acasă? șoptește ea.

Eu flutur din mână.

— Este doar Luz. Intră!

Luz, care este menajera noastră de când eram mică, își vâră capul pe ușă.

— Plec, *mi querida,* spune ea. Te descurci până vine mama ta acasă?

Tamsin râde, iar eu înțepenesc.

— Am șaisprezece ani, Luz! spun eu. Cred că mă voi descurca.

Văd o expresie îngrijorată străbătând chipul femeii și, pentru scurt timp, mă simt prost. Luz este unul dintre puținii oameni din lume care mă iubesc cu adevărat, dar aș vrea să nu mă trateze ca pe un copil mic. Este jenant.

— Sunt *empanadas* în frigider dacă vreți o gustare, spune ea.

— Bine, spun eu, știind că este imposibil să mâncăm *empanadas.*

Ea pare că ar mai vrea să spună ceva – *somn ușor* sau *nu ai mâncat suficient* sau *te iubesc* –, așa că intervin.

— Pa, Luz!

— Noapte bună, *mi querida*!

Când pleacă, Tamsin începe să-și facă unghiile, iar Sophie încearcă niște rochii pe care le-am luat în ultima noastră călătorie la cumpărături. Toate par largi pe corpul ei perfect. Hotărăsc să nu mănânc decât salată în următoarea săptămână, înainte să înceapă școala.

Mă uit din nou spre casa familiei Shaw. O echipă a venit să curețe aleea și trotuarul în dimineața asta în așteptarea întoarcerii parlamentarului. În orice clipă, va parca o limuzină neagră și lucioasă. Se va întâmpla înainte să număr până la cinci.

Număr în gând. Trei, patru… cinci.

Nimic.

Iau telefonul și îi trimit un mesaj prietenei noastre, Olivia, care este în Elveția cu părinții în vacanță. M-a invitat să merg cu ei, dar am refuzat, ca să fiu acasă când se întoarce James. Sunt atât de proastă! Oriunde ar fi, James nu este nerăbdător să *mă* revadă, amintindu-și momentul din urmă cu trei săptămâni, în care gura lui a zăbovit la doi centimetri de a mea înainte de a se retrage. Sunt simpatizată, destul de inteligentă și foarte independentă; nu trebuie să fac o obsesie pentru vreun băiat, ca o *fetiță* jalnică.

Tamsin și Sophie rămân până ce mama se întoarce acasă de la întâlnirea de planificare a evenimentului de binefacere pentru orchestra simfonică și trântește ușa de la intrare în urma ei. Sunetul răsună pe scară și brusc aerul devine încordat și dens, ca și când mama ar fi adus furtuna cu ea. Prietenelor mele nu le trebuie mult să se hotărască să plece. Îmi doresc să pot merge cu ele.

— Îmi dai mesaj mai târziu, bine? spune Tam când ajunge la ușă. Vreau să aflu ce se întâmplă.

— Vei afla prima!

Sophie mă sărută pe obraz.

— Sari pe el, tigroaico!

— O, Dumnezeule, ce dobitoacă ești! spun chiar dacă mi se strânge stomacul.

O împing afară pe ușă și-i fac semn cu mâna în timp ce ele urcă în decapotabila lui Tam. Sophie nu ar trebui să conducă fără un adult alături de vreme ce nu avem încă vârsta legală pentru a obține permis, dar întotdeauna scoate mașina pe furiș din garaj când părinții ei nu sunt acasă. Închid ușor ușa în urma lor, încercând să nu scot un sunet, și mă avânt spre scări.

— Marina? strigă mama din atelierul ei din spatele casei.

Mormăi și mă opresc pe a patra treaptă. Atât de aproape.

— Da?

— Nu striga prin casă; vino aici!

Îmi dau ochii peste cap și abia mă abțin să nu îi strig că ea este cea care a început să strige. Mă întorc spre atelierul ei, unde pictează tablouri pe care nimeni nu vrea să le cumpere și care, inevitabil, ajung să atârne într-una dintre camerele noastre de oaspeți. Cred că ea chiar a visat cândva să fie o mare artistă, dar acum nu face decât să organizeze strângeri de fonduri pentru Galeria Națională.

— Ce este? o întreb.

— Vezi pe ce ton vorbești! mă pune la punct, amestecând câteva nuanțe de roșu pe paletă. Ai vorbit azi cu tatăl tău?

Ai crede că în era asta a e-mailurilor și a telefoanelor mobile nu ar trebui să mă folosească drept mijloc de comunicare, dar, în ultima vreme, par să-mi vorbească doar ca să-și trimită unul altuia mesaje.

— Nu!

— Poți să-l suni, te rog, și să-l întrebi dacă are de gând să vină acasă la cină?

— De ce nu o faci tu?

Ea îmi aruncă o privire pe deasupra pânzei.

— Lucrez, Marina!

Ca și când pictura ar fi atât de importantă pentru ea! Își petrece ore în șir plănuind petreceri pentru vreun muzeu sau spital, sau la salon, vopsindu-și părul, dar, în clipa în care ajunge acasă, se încuie în atelierul ei.

Cred că nu suportă să fie în preajma mea.

— Bine!

Mă întorc să plec.

— Nu îi trimite mesaj! strigă ea după mine. Știi că nu răspunde niciodată.

Sun la numărul de la biroul tatei în timp ce urc scările spre camera mea. Întotdeauna durează o veșnicie să răspundă, deci pun telefonul pe difuzor și îl las pe măsuța de toaletă cât mă schimb în pijamale. Mama urăște când port pijamale la cină. Astea au fost un dar de la Luz, iar pielea mea oftează de ușurare când mă dezbrac de blugii mulați și sufocanți pe care Tamsin a insistat să-i cumpăr și mă îmbrac în lâna moale și ieftină. Lăsând deoparte pijamalele de o calitate îndoielnică, chiar o iubesc pe femeia asta. Este unul dintre puținii oameni care nu fac un secret din faptul că țin la mine, chiar dacă asta înseamnă să mă pună în situații penibile ori de câte ori au ocazia.

Cam după patru apeluri, tata răspunde în sfârșit la telefon.

— Ce este, draga mea?

— Mama vrea să știe dacă vii acasă la cină.

— Nu cred.

Îl aud tastând în fundal.

— Lira s-a dus naibii azi. Italienii vor avea nevoie de cineva să îi scape, dar Germania nu vrea. Mulțumesc lui Dumnezeu că euro nu a trecut prin asta; tot continentul ar fi terminat!

De fapt, el nu mai vorbește cu mine, ceea ce este în regulă, deoarece nici eu nu îl ascult cu adevărat.

— Bine, îi spun câteva clipe mai târziu.

— Mâine plecăm devreme, spune el, deci s-ar putea să nu te văd. Am vorbit cu Luz, iar ea va rămâne cât timp suntem plecați…

— Tată! Am vorbit despre asta!

În fiecare an, după Crăciun, părinții mei petrec câteva săptămâni, în Vail[2]. Am crezut că nu vor mai pleca anul ăsta, de vreme ce s-au certat atât de mult, dar au decis că ar fi o ocazie bună să se „reconecteze”. Scârbos! Merg spre fereastră și mă uit la aleea familiei Shaw. Nu mai sunt un copil. Pot sta și singură.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu mă liniștește asta! Luz va fi…

Încetez să îl mai ascult când farurile luminează curtea, iar o mașină neagră parchează pe aleea familiei Shaw. Puterea fetei curajoase pe care am invocat-o mai devreme dispare într-un iureș de adrenalină. *James este acasă.*

— Bine, tată, spun eu, întrerupând o explicație despre spargerile de după Crăciun și petrecerile de liceeni. Trebuie să plec, pa!

Cobor în fugă scările și îmi vâr picioarele goale în cizmele de zăpadă, pe care Luz le-a șters și le-a pus lângă ușă. Iau haina din dulap și mă chinui să o îmbrac, căci brusc am devenit neîndemânatică.

— Plec la vecini! îi strig mamei înainte să închid ușa grăbită în urma mea.

Mă furișez cu atenție pe treptele înghețate de la intrare, apoi alerg prin zăpada până la glezne, alunecând pe iarba udă de dedesubt, spre ușa de la intrare a familiei Shaw. Apăs de două ori pe sonerie, ca întotdeauna, și îmi ascund mâinile în buzunare cât aștept.

Ușa se deschide și iată-l pe James, înalt, brunet și superb! Este încă un fel de șoc să îl văd așa. În urmă cu câțiva ani, era doar un puști înalt și slab, pasionat de știință și cu urechi imense, mai

interesat să înțeleagă ecuațiile matematice decât să petreacă și să se combine cu restul colegelor lui. Chiar dacă era un membru al familiei Shaw, de obicei eu eram singura care stătea cu el la prânz.

Apoi, practic peste noapte, James s-a înălțat cu cincisprezece centimetri, urechile i s-au micșorat și a devenit *atrăgător.* Toată lumea i-a căutat atenția, deoarece se pare că oamenii pot trece cu vederea că ai fost tocilar imediat ce s-a scris despre tine în *Vanity Fair.* Din fericire pentru mine, este la fel de ciudat și deloc sociabil ca întotdeauna.

Fata care eram în urmă cu câteva săptămâni s-ar fi aruncat în brațele lui imediat ce ar fi deschis ușa, dar, brusc, nu știu ce să fac. Holbându-mă la buzele care s-au apropiat atât de mult de ale mele, simt că am devenit una dintre păpușile din frunze de porumb fragile la atingere pe care le făceam în școala primară. Totul este diferit acum.

James mă trage într-o îmbrățișare și îmi zburlește părul.

— Bună, puștoaico!

Bine, nu atât de diferit. Poate că nu a fost pe cale să mă sărute. Poate că mi-am imaginat.

Sunt atât de *proastă!*

James se retrage și îmi zâmbește.

— Frumoase pijamale!

Îl lovesc cu pumnul în braț și mă forțez să zâmbesc.

— Mai taci! Sunt cadoul meu de Crăciun de la Luz.

— Ce sunt ăștia, reni dansatori?

El se apleacă să studieze mai atent modelul de prost gust.

— Îmi plac.

— Nu mă inviți înăuntru? Înghețat de frig!

El se dă la o parte și mă invită să intru, fluturându-și mâna.

— Tu ești, Marina? strigă Nate, fratele lui James, de la etaj.

— Bine ai venit acasă, parlamentarule!

Îl urmez pe James pe hol, spre bucătăria din spatele casei. Imediat ce ajungem acolo, scoate o înghețată cu ciocolată de patru kilograme din congelator, iar eu zâmbesc. Îi plac foarte mult dulciurile.

— Nu este cam frig pentru asta? îl întreb.

— Niciodată!

El îmi dă o lingură și pune cutia pe blatul dintre noi.

— Deci, cum merg treburile, Marchetti?

Ai ști dacă ai fi vorbit cu mine în ultimele trei săptămâni.

Ocolesc blatul din mijloc pentru a mă așeza lângă el.

— Stai nemișcat! Vreau să te privesc.

El zâmbește și se îndreaptă, trăgându-și umerii înapoi. Este cu douăzeci de centimetri mai înalt decât mine, cu membre lungi, care l-au făcut cel mai bun înotător de la Sidwell în cele cincisprezece minute cât a stat pe acolo. Părul brunet este puțin mai lung decât îmi amintesc, dar perfect aranjat ca întotdeauna, iar ochii lui căprui-deschis sunt atât de strălucitori când îmi zâmbește, încât jur că mi se înmoaie genunchii.

— Mda, spun eu, întorcându-mă ca să vâr lingura în înghețata care se topește. Tot urât ești.

El râde.

— Mulțumesc!

— Și nici nu pari mai deștept. Ești sigur că școala aia extravagantă te ajută cu ceva?

James roșește – chiar *roșește,* lucrul pe care nu-l prea mai face nimeni cu adevărat –, deoarece nu este doar un geniu, e și modest. Nu-i plac oamenii care evidențiază cât de deosebit este, cum a absolvit liceul cu trei ani mai devreme, iar acum, la nici optsprezece ani, deja lucrează la doctorat la Johns Hopkins.

— De fapt, zice el, chiar trebuie să-ți spun ceva.

Sunt din nou păpușa goală din frunze de porumb, cea mai mică respirație făcându-mă să

foșnesc și să crăp. Poate că Tamsin avea dreptate, la urma urmei. El încearcă doar să pretindă că totul este la fel ca întotdeauna, deoarece este neliniștit – James nu este chiar un model de adaptare socială –, dar vrea să-mi spună ce simte cu adevărat. Trebuie să îl ajut cumva, să fac eu prima mișcare.

— Da? îl întreb. Și eu.

El pare ușurat.

— Tu prima.

— Bine, spun eu.

Apoi, mintea mi se golește.

Ar fi trebuit să exersez. Ar fi trebuit să le fac pe Tamsin și Sophie să-mi spună exact ce să spun. Îmi petrec secunde prețioase amintindu-mi ce s-a întâmplat. Era seara petrecerii de iarnă de la școală, iar James pleca în Connecticut în ziua următoare. Petrecerea a fost un dezastru. Tocul mi s-a rupt la zece minute după ce am sosit, Sophie a băut prea mult punci cu alcool și și-a petrecut jumătate de noapte vomitând, iar Tamsin s-a despărțit de Asher într-un mod convenabil de teatral înainte ca primul dans lent să se fi terminat măcar. După aceea, partenerul meu – Will Denby, cu care nu am vrut să merg de la bun început, dar bineînțeles că James era prea ocupat cu școala ca să mă invite – a devenit cumva *incapabil fizic* să nu o seducă, iar eu am ajuns să stau singură la o masă din colțul încăperii, privindu-i pe cei doi dansând. Am fugit în parcare în picioarele goale, cu pantofii rupți într-o mână și telefonul mobil în cealaltă.

Știam că era în mijlocul unui proiect important pentru doctorul Feinberg, dar l-am sunat oricum pe James.

— Îmi pare rău, am spus când mi-a răspuns la telefon. Știu că lucrezi…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el în șoaptă.

Probabil că era la bibliotecă. Ești bine?

— Sunt bine, am mințit eu, dar vocea gâtuită m-a dat de gol de îndată.

— Haide, Marina!

— Ei bine…

Am respirat adânc, iar povestea s-a revărsat din mine.

— Lui Sophie îi este rău, iar Tam dansează cu partenerul meu și totul este îngrozitor! În plus, mi-am rupt pantoful.

— Rămâi acolo! Vin să te iau!

Nu am mai simțit pietrișul sub picioare. Pluteam.

— James, nu trebuie să…

— Douăzeci de minute.

A apărut într-un taxi cincisprezece minute mai târziu, cu un tub de lipici în mână. Mi-a reparat pantoful cât taxiul ne-a dus la restaurant în cartierul Adams Morgan, unde James m-a lingușit până ce am împărțit o grămadă de clătite cu ciocolată cu el. După o oră și mai multe calorii de care nu îmi păsa, starea de greață a dispărut, iar eu m-am simțit fericită. Pur și simplu fericită.

Apoi, James m-a îmbrățișat când ne-am despărțit pe trotuarul din fața caselor noastre, iar el și-a oprit fața la doar câțiva centimetri de a mea, uitându-se la buzele mele. Aerul dintre noi s-a electrizat brusc, iar eu am putut simți căldura radiind din corpul lui. Dar el s-a retras, iar momentul a trecut. Ne-am luat „rămas-bun” și atunci l-am văzut ultima dată.

Nu *ar fi putut* să mi se pară, nu?

— James… îngaim eu.

— Da?

O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, o, Dumnezeule!

— Ți-a fost dor de mine?

Aș fi putut să-mi *dau o palmă.*

El îmi aruncă cel mai fermecător zâmbet.

— Bineînțeles.

— Atunci, de ce nu ai sunat? întreb cu o voce aproape asemănătoare celei pe care ar folosi-o un cățel alungat, dacă ar putea vorbi.

— Tocmai asta e.

El se apropie de mine, prinzându-mi mâneca între degete, și își trece degetul mare peste unul dintre renii de pe căciula lui Moș Crăciun. Nu mai pot respira.

— Chestia este că trebuie să-ți spun despre…

Sunetul soneriei întrerupe momentul. Tresar, iar James îmi dă drumul la mânecă.

— Ăsta trebuie să fie Abbott, spune el. I-am trimis mesaj când am aterizat.

Încerc să zâmbesc și-mi simt buzele întinzându-se incomod de strâns peste dinți.

— Minunat!

James merge spre ușă, atât de nerăbdător să-și vadă *celălalt* cel mai bun prieten, cel căruia i-a *trimis un mesaj.* Eu rămân în bucătărie, mâncând o lingură imensă de înghețată, deoarece sunt dezgustătoare. Îi aud slab pe cei doi băieți salutându-se pe hol, prinzându-se fără îndoială într-una dintre semiîmbrățișările lor ciudate sau într-o ciocnire aproape bărbătească. Am știut din clipa în care i-am surprins jucând baschet și discutând despre calculatoare, când James a venit în Sidwell, anul trecut, să ne întâlnim după antrenamentul de tenis, că va fi o problemă, și nu m-am înșelat.

Îl urăsc.

— Bună, Marina! mă salută musafirul când îl urmează pe James în bucătărie. Faine pijamale!

Îmi dau ochii peste cap și nu spun nimic. Nici măcar nu mă uit la el.

— Oh, mă scuzați, îmi pare rău! se scuză Abbott. Nu am vrut să întrerup petrecerea.

Mă uit din întâmplare la el, iar ochii lui sunt luminați de un triumf prefăcut. O, da, chiar îți pare rău! Băiatul cel nou care obișnuia să-și mănânce prânzul la marginea mesei echipei de baschet, dar care nu avea prieteni adevărați, este singurul care reușește să se strecoare spre James; el știe *exact* ce

face. James îi dă o lingură când Nate apare de la etaj.

— Bună, Marina! spune el. Domnule Abbott!

— Bună, parlamentarule!

— Băieți, știți că nu-mi place când îmi spuneți așa! zice el, luând o sticlă cu apă din frigider.

Nate este de două ori mai în vârstă decât James și l-a crescut de la doisprezece ani, dar nu este un fel de *tată.* El aleargă vara fără tricou prin cartier, este singura persoană care-i poate învinge pe băieți la *Call of Duty* și încă îi ajută câteodată să se strecoare la filme violente.

— Trebuie să plec la birou pentru câteva ore. Muncă secretă de spion.

Nate este în Comisia de Informații a Camerei Reprezentanților și îi place să pretindă că asta îl face James Bond.

— Așadar, documente? întreb eu.

— Exact, deșteapto!

Nate mă sărută pe vârful capului.

— Să nu dați foc la casă cât sunt plecat, bine?

Prietenul stupid al lui James salută.

— Da, să trăiți!

— Foarte amuzant!

— Ar trebui să plec și eu, spun, profitând de ieșirea lui Nate ca de o ocazie de a ieși din scenă.

Ideea ca James să întrebe ce urma să îi spun, cu prietenul lui de față, mă face să vreau să vomit.

— Mama o să-și iasă din minți.

— Să-mi iau servieta și te conduc, spune Nate.

— Hei, zice Abbott, nu pleca din cauza mea.

— Ai vrea tu!

— Putem vorbi mai târziu? întreabă James, prinzându-mă de mână. Mai întâi am ceva de făcut, apoi…

Pieptul mi se umflă, deoarece sunt jalnică.

— Sigur!

Nate apare chiar atunci lângă mine, cu servieta în mână și haina deja pe el.

— Gata?

— Noapte bună, Marina! spune idiotul. Somn ușor și nu lăsa puricii să te sărute!

Îl lovesc în umăr cu pumnul când plec. Puternic.

— Mai taci, Finn!

∵

— Deci, cum a fost în Connecticut? îl întreb pe Nate când ieșim din casă.

El ridică din umeri și învârte cheile mașinii pe degetul arătător.

— Bine. Mă bucur că am ajuns acasă, totuși. Lui James chiar i-a fost dor de tine.

Mă luminez.

— Da?

— Fii sigură de asta!

Nate îmi zburlește părul, care este ori o caracteristică a familie Shaw, ori o chestie de genul „Marina are încă doisprezece ani”.

— Și mie mi-a fost dor.

— Mulțumesc! Nu lucra prea mult, bine?

Poate este o iluzie optică, dar atunci când ieșim din umbră și intrăm în strălucirea stâlpului de iluminat, expresia lui Nate pare să se schimbe, să devină mai dură. El îmi zâmbește, dar pare diferit decât de obicei.

— Vom vedea.

— Te simți bine? întreb, observând pentru prima dată că are cearcăne vinețiii și că pielea lui pare ciudat de întinsă, ca și când mușchii de dedesubt ar fi rigizi de încordare. Arăți cam… îngrozitor.

— Uf! zice Nate și se apucă de burtă ca și când i-aș fi tras un pumn. Mă lovești unde mă doare mai rău.

Zâmbesc.

— Știi la ce mă refer! Este totul în regulă? Nu suntem pe cale să fim invadați de Canada, nu-i așa?

— Nu, nimic atât de îngrozitor, spune el, descuind mașina și aruncând servieta pe locul din dreapta. Am fost doar ocupat cu investigația asta,

care mi-a consumat tot timpul. Nu ai de ce să te îngrijorezi, totuși.

— O, bine!

— Vrei…

Nate își trece o mână peste frunte.

— Îmi pare rău, Marina, este ciudat să te rog asta…

— Ce este?

— Ai putea… să îl supraveghezi pe James pentru mine?

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e teamă că lucrează prea mult.

Izbucnesc în râs.

— Mereu lucrează prea mult!

— Mda, spune Nate, dar de data asta pare diferit. Poți doar să mă anunți dacă spune ceva ciudat sau începe să se comporte diferit? Diferit pentru James, vreau să spun…

Un fior îmi trece pe șira spinării, iar eu îmi închei haina. Este mai frig aici decât mi-am dat seama.

— Sigur, presupun.

— Mulțumesc, Marina! spune Nate. Ești o prietenă bună! Acum intră înainte să îngheți!

Zâmbesc și mă întorc pe gazon.

— Noapte bună, parlamentarule!

— Nate! strigă el după mine și așteaptă lângă mașină până ce intru în siguranță în casă.

∵

Un țârâit slab mă trezește din somnul profund. Reușesc să deschid un ochi încețoșat și mă întind spre telefonul mobil, care strălucește albastru în întunericul din dormitorul meu. Pe ecran scrie JAMES.

— Uf!

Apăs butonul de răspuns.

— De ce mă suni, nebunule?

— Nu te-am trezit, nu-i așa? întreabă el.

— Bineînțeles că nu. Doar că…

Mă uit la ceas.

— E ora două și jumătate dimineața.

— O! Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că este atât de târziu! Am început să lucrez după ce a plecat Finn și cred că am pierdut noțiunea timpului.

Cobor din pat și îmi înfășor o pătură în jurul umerilor. Cu telefonul încă lipit de ureche, mă așez pe scaunul de la fereastra din fața patului. James stă la fereastra opusă, înconjurat de un munte de hârtii și cărți deschise, iar strălucirea aurie a lămpii de pe birou formează o aură în jurul lui.

— Îți amintești când aveam două conserve de supă legate între camerele noastre? mă întreabă.

Sunetul vocii lui prin telefon întârzie o fracțiune de secundă în urma mișcării buzelor, deci seamănă cu unul dintre filmele la care ne uitam în școala primară: nesincronizate corect.

Zâmbesc.

— Rapid înlocuite de stații de emisie-recepție, dacă îmi amintesc corect. Mama a spus că dacă ne atârnăm conserve de ferestre părem oameni fără adăpost.

— Da, dar erau mai amuzante.

— Pentru asta m-ai trezit?

— Uit cât de țâfnoasă devii când ești somnoroasă.

El zâmbește.

— De fapt, voiam să te întreb ceva chiar înainte să fugi mai devreme…

— Nu am *fugit*…

— Nate vorbește la o strângere de fonduri DNC la Mandarin Oriental mâine, continuă James, ignorându-mă, și au nevoie de câțiva oameni ca să ocupe scaunele. Probabil că va fi plicticos, dar ți-a scris deja numele pe listă și te-a verificat, deci ai chef să cinezi gratis în timp ce vorbește vicepreședintele mâine-seară?

James mă invită în oraș? În urmă cu o lună nu m-aș fi gândit la asta, dar acum…

— Trebuie să mă îmbrac elegant? întreb eu.

— Protocolar. Și tu care credeai că nu vei mai avea o scuză să porți din nou rochia de la petrecerea de iarnă…

O cină extravagantă într-o sală de bal din DC cu James în smoching. Da, cred că mă pot descurca. Mintea mea creează imediat o fantezie complicată: chipul lui James când mă vede în rochie, felul în care mâinile noastre se vor atinge și vor zăbovi când amândoi ne întindem spre farfuria cu unt, dansul improvizat în care mă va trage sub un stâlp de iluminat. El se va apleca un pic și va spune lucrul pe care voia să mi-l spună, pe care a așteptat câteva săptămâni să îl spună: că este îndrăgostit și nu poate trăi fără mine.

— Vine și Finn!

Visul se prăbușește la picioarele mele, iar eu mă strâmb. Finn Abbott strică *totul.*

James îmi vede expresia și râde.

— Ar trebui să-i dai o șansă. Cred că ți-ar plăcea cu adevărat de el. Lui îi place de *tine.*

— Oh, nu te pricepi deloc să depistezi un mincinos! Este aproape drăguț.

— *În orice caz…*

— Nu înțeleg de ce sunteți prieteni! Este un idiot!

— Nu, nu este. Este priceput la calculatoare, știi, chiar își construiește unul.

— Bine, deci este un tocilar ca tine. Tot un idiot este!

— Este amuzant, spune James, și mă tratează ca pe o persoană normală. Ai putea măcar să încerci să fii amabilă cu el o seară? Te rog!

Oftez.

— Dacă strângerea de fonduri va fi plicticoasă, va trebui să mă lași să mă distrez cumva.

El zâmbește, iar eu jur că încăperea se luminează puțin.

— Mi se pare corect. Deci, accepți?

Ar putea să nu fie chiar basmul la care speram, dar tot este cu James în smoching. Chiar și cu Finn acolo.

— Cu siguranță!

— Minunat! Ai face bine să dormi. Este târziu.

— O, serios?

— Ha, ha!

El dă să se ridice, apoi se oprește.

— O, așteaptă! Ce voiai să-mi spui mai devreme?

Nu mă simt bine fără tine lângă mine.

Înghit. Nu o pot face, nu acum.

— Nimic. Îți spun mai târziu.

— Da, spune el. Și eu. Probabil e mai bine când nu ești pe jumătate adormită.

— Da, șoptesc eu.

— Noapte bună, Marina!

El închide telefonul și se îndepărtează, iar o clipă mai târziu lumina din camera lui se stinge. Îmi lipesc fața de fereastră și expir, aburind geamul, și desenez o inimă cu vârful unui deget.

∵

— *Ce* ai făcut? întreabă Tamsin când deschid ușa.

— Nimic! răspund eu. Nu am putut spune sau face *nimic!* A zis că trebuie să-mi spună ceva, eu i-a spus la fel, apoi nu am putut. Deci m-am prefăcut că lucrurile sunt normale, pe urmă a venit Finn Abbott…

Tamsin se strâmbă.

— … și am plecat! Trebuie să mă ajuți!

Ea mă ia de braț.

— Ești aproape o cauză pierdută, Marina, dar dacă îți poate salva cineva viața amoroasă jalnică, eu sunt aceea.

Tamsin mă conduce la etaj și mă așază pe pat în timp ce se uită prin dulapul meu, la bijuterii și farduri – majoritatea alese cu ajutorul ei –, apoi își aranjează ustensilele. Sophie sosește douăzeci de minute mai târziu cu un geamantan de pantofi și o

valiză pe roți plină cu produse cosmetice și de îngrijire a părului. Încep să se contrazică în privința meritelor sclipiciului și mă trimit să fac un duș.

Când ies în halat, amândouă sunt pregătite să mă preia. Sophie mă așază pe scaunul de la birou, unde o mulțime de produse sunt aliniate, așteptându-mă.

— Ne ocupăm noi de asta! spune ea. Vei fi foarte *sexy.*

Tamsin începe să mă machieze, Sophie mă coafează, iar eu doar închid ochii și le las își facă treaba. Fetele se pricep la genul ăsta de lucruri, iar eu, în mod evident, nu. Să nu *arăt* stupid în seara asta este primul pas spre a *nu fi* stupidă.

Acum trebuie doar să-mi dau seama cum să mă port.

— Vorbeam cât timp ai fost la duș, spune Tamsin, și am ajuns la concluzia că-n mod sigur este timid, așadar tu trebuie să acționezi.

— Îhî, spune Sophie, descâlcindu-mi părul.

— Dar *cum* fac asta? întreb eu.

— Trebuie să-ți accepți frumusețea interioară.

Tam îmi ridică bărbia, iar eu deschid ochii.

— Ești cea mai bună prietenă a lui *James Shaw.* Locuiești în cel mai bun cartier, tatăl tău conduce practic Banca Mondială și, de când ai devenit prietena noastră, ești una dintre cele mai simpatizate fete de la Sidwell. Ești din clasa superioară din DC, Marina, și trebuie să fii conștientă de asta. Băiatul ar fi norocos să te aibă.

Cred că are dreptate. Am ajuns departe. James era singurul meu prieten adevărat la Sidwell, până ce, în genialitatea lui stupidă, a absolvit când încă aveam treisprezece ani și m-a lăsat singură. Apoi, Tamsin și Sophie m-au luat sub aripa lor, iar acum toată lumea întoarce capul când intru într-o cameră.

— Bine, spun eu. Da. *Da.* Pot face asta.

— Bineînțeles că poți, spune Tam. Fii încrezătoare!

— Smulge-i hainele! zice Sophie. Este *băiat.* Nu va putea să-ți reziste.

— O, Dumnezeule, Soph! exclamă Tamsin. Ești o stricată!

Sophie radiază de fericire.

— Știu!

Tamsin și cu mine izbucnim în râs, iar Sophie adaugă:

— Dar nu mă înșel, nu-i așa?

— Nu, nu te înșeli!

Tamsin îmi face semn să deschid gura și începe să mă dea cu ruj.

— Cu siguranță ar trebui să te culci cu el. Alo, te duci la o petrecere extravagantă unde probabil există și un bar, iar părinții tăi sunt *plecați din oraș.* Este perfect. În plus, ai deja șaisprezece ani. Dacă mai amâni, începe să devină jenant.

— Și James Shaw să fie primul, o, Dumnezeule!

Cuvintele lui Tamsin îmi îngheață sângele-n vene. Începe să devină jenant. Îmi amintesc de mine la treisprezece ani, cum stăteam la intrarea în sala de mese, fără să am unde să mă duc, socotind fiecare masă drept o potențială mină terestră. Am mâncat într-un separeu încuiat din baie în primele două săptămâni de școală doar ca să evit situația, așa cum mi-a spus James că a făcut și el un semestru întreg, ascunzându-se în baie și stând cu picioarele încrucișate pe toaletă ori de câte ori se simțea copleșit. Nu mai pot fi niciodată fata aia.

În plus, îl iubesc pe James. Este drăguț, celebru și frumos. De ce *nu ar trebui* să mă culc cu el?

— Cu siguranță, spun eu și, chiar dacă vorbele îmi sună șovăitor, fetele nu par să observe.

În următoarea jumătate de oră, suport smulgerile, împunsăturile și ghionturile lui Tam și Sophie, timp în care îmi dau sfaturi sexuale care îmi agită stomacul. Nu sunt *pe deplin* inocentă, dar

Tam tot se plânge că pielea mea este prea îmbujorată ca să mă machieze corect.

Cât fac ele ultimele retușuri, se aude soneria. James se teme atât de mult să întârzie la evenimente, încât, de obicei, își setează câteva alarme și sfârșește prin a sosi cu cincisprezece minute mai devreme. Chiar și de aici, o aud pe Luz cum strigă de plăcere când răspunde la ușă și schimbul rapid și în surdină de replici în limba spaniolă.

— Gata, am terminat! exclamă Tamsin. Ești pregătită să vezi?

Sophie îmi acoperă ochii cât mă așază în fața oglinzii înalte din colț, apoi își ia mâinile și spune „Ta-da!”

Mă uit cu atenție la mine. Rochia este minunată, măcar asta știu. Am riscat furia tatei când am cumpărat-o, plătind cu cardul lui de credit și sperând că nu va observa că era de două ori mai scumpă decât suma pe care mi-o alocase pentru achiziția asta. S-a supărat, dar a meritat. Rochia este de un albastru-închis și strălucitoare, precum cerul la douăzeci de minute după apus, când e acoperit de zece mii de stele.

Restul este mai problematic, în ciuda talentelor considerabile ale lui Tamsin și Sophie. Îmi zâmbesc în oglindă așa cum îmi imaginez că voi zâmbi când îl voi vedea pe James, deci pot vedea ce va vedea, și anume: o rochie minunată pe o fată cu o umflătură pe nas, un coș imens pe bărbie pe care nicio cantitate de anticearcăn nu a reușit să îl ascundă, obraji umflați și lipsa unor sâni care să se potrivească ținutei superbe. (Plus părul ușor ondulat și un machiaj perfect al ochilor, prin amabilitatea prietenelor ei).

Îmi reprim un oftat de dragul lor. Hainele și machiajul potrivit păcălesc pe majoritatea, dar măcar o dată ar fi drăguț să fiu cu adevărat frumoasă.

— Este minunat, fetelor! spun eu și sper că nu-mi vor auzi nota falsă din voce. V-ați descurcat grozav.

Sophie îmi dă poșeta-plic încrustată cu cristale pe care a șterpelit-o din dulapul mamei ei și ne îndreptăm toate spre parter.

James stă lângă blatul din bucătărie, arătând ca o vedetă de cinema rătăcită în smochingul lui negru făcut la comandă și mâncând *empanada* din farfuria plină, pusă de Luz în fața lui. Se întoarce când intrăm, iar zahărul pudră i se lipește de un colț al buzelor când se uită la mine. Sau, mai probabil, la coșul imens de pe fața mea. Îmi ling neliniștită buzele și simt aroma discretă și cerată de vanilie a luciului de buze al lui Sophie.

— O, *mija*! izbucnește Luz. Arăți minunat!

James se ridică, iar eu le pot simți pe Sophie și Tamsin cum își țin respirația în timp ce stau în spatele meu.

— Ești pregătită de plecare? mă întreabă el.

Inima mi se scufundă, ca și când mă așteptam ca frumusețea mea să îl uluiască într-atât, încât să cadă în genunchi și să îmi declare dragostea eternă chiar aici, în bucătărie. Pentru că sunt o cretină.

— Fii sigur că este pregătită! intervine Sophie, înghiontindu-mă în spate când pășește înainte.

Talentul ei de a face până și cele mai banale declarații să pară perverse este inegalabil.

— Bună, James!

— Ăăă, bună! spune James, roșind și uitându-se cam peste tot, doar la Sophie nu.

Buclele ei blonde perfecte și buzele pline îi intimidează pe mulți băieți, dar îl îngrozesc pe James, chiar dacă nici măcar nu-și aduce aminte cum o cheamă.

— Cum a fost în Connecticut? întreabă Tamsin, ocolindu-mă ca să se alăture lui Sophie, ajunsă deja lângă James. Cu siguranță ne-ai lipsit pe aici.

James se încruntă.

— B-bine. Am lucrat mult. Știi doar.

— Da? La ce lucrezi?

— Eu, ăăă… este cam greu de explicat…

Tam și Sophie se uită la James ca și când bâlbâiala lui ar fi cel mai fascinant lucru pe care l-au auzit vreodată. Între timp, cred că au uitat complet că sunt și eu pe aici.

James aruncă o privire la ceas, apoi la mine.

— Îmi pare rău, dar ar trebui să plecăm, Marina.

— Corect, spun eu, chiar dacă știu că este încă devreme.

Este obligația mea în calitate de cea mai bună prietenă a lui James să îl salvez de propria stângăcie, dar, dacă sunt sinceră, o fac și pentru că urăsc să îl văd discutând cu Sophie și Tamsin. Poate că sunt doar geloasă pentru că, în sinea mea, simt că James este *al meu,* dar modul în care fetele se comportă în preajma lui seamănă cu al unor animale de pradă. Câteodată mă întreb dacă chiar mă plac cu adevărat pe mine sau doar apropierea mea de el.

Tamsin și Sophie mă urmează spre holul din față și își iau „rămas-bun”. Apoi chicotesc și fac insinuări, dar zâmbetul meu pare forțat.

— Sună-mă mai târziu! șoptește Tamsin când mă sărută pe obraz, pe urmă pleacă amândouă.

— Vrei să mănânci ceva înainte să pleci? îmi strigă Luz din bucătărie.

— La strângerea de fonduri se servește cina.

Îmi scot din dulap haina lungă și eșarfa de cașmir de un alb imaculat pe care o port doar la ocazii speciale. Undeva în spatele meu îl simt pe James apropiindu-se, căci prezența lui schimbă cumva greutatea aerului.

— Dar s-ar putea să ți se facă foame înainte! spune Luz. Ia cel puțin o gustare! Un măr. Nu mănânci destul.

— Mănânc destul, îi răspund.

Dacă aș face cum vrea ea, aș fi insipidă și grasă. Dar iau mărul pe care oricum mi-l aduce în grabă pe hol, doar ca să o mulțumesc.

James ia și el portocala pe care i-o dă și o pune în buzunar, ceea ce pare ridicol, apoi îmi ține haina. Mâna lui îmi atinge părul când mă ajută să așez materialul pe umeri, făcându-mi pielea de pe brațe ca de găină. În mintea mea, o aud pe Sophie, care-mi explică exact cum este mai bine să dezbraci un băiat.

Îmi înfășor eșarfa în jurul gâtului și mă gândesc pe moment să mă sugrum cu ea, doar ca să mă scutesc odată de suferință.

CINCI

Em

Îmi revin în simțiri înaintea corpului meu. M-aș panica dacă aș avea o inimă care să pompeze sânge sau un creier care să proceseze, dar nu simt nimic. Nicio senzație și niciun gând, doar o întindere nesfârșită de neant.

A funcționat? Sau asta e moartea?

Ușor, ușor, încep să simt din nou lucrurile. Prima data, greutatea incredibilă a capului, un bloc compact din lemn care mă trage în jos, dar nu-mi pasă, deoarece este o mare ușurare să am din nou un cap. Apoi, frecarea unei suprafețe aspre de obrazul meu și o furnicătură dureroasă în membre, care îmi amintesc de faptul că am membre.

Finn este primul meu gând coerent. Încerc să mă mișc, să mă întind spre el, dar dacă sunt înghețată.

Furnicătura se intensifică până ce devine o durere clară, ascuțită și pătrunzătoare prin carnea care devine din nou fermă. Încerc să țip, însă aud doar un geamăt slab, de care îmi dau vag seama că îmi aparține.

Reușesc să deschid pleoapele, dezvăluind licării unei lumi încețoșate și prea strălucitoare. Respir sacadat cu plămâni care par noi-nouți.

Undeva, Finn îmi rostește numele.

O iritare fierbinte mă cuprinde, zdruncinându-mi mușchii în valuri de spasme. Mă lupt să mă ridic într-un cot în timp ce vomit conținutul sărac al stomacului și pare că trupul meu încearcă să se întoarcă pe dos. Mâinile lui Finn mă ating brusc, îndepărtându-mi părul de pe obrajii lipicioși, iar eu mă reazem recunoscătoare de pielea lui rece.

Vraja trece, iar eu pot deschide ochii. Finn stă lângă mine, practic aplecat, la fel de extenuat și de îndurerat.

— Te simți bine? mă întreabă el.

Dau aprobator din cap, apoi îmi trec mâneca peste fruntea transpirată.

— Cred că da. A fost îngrozitor!

— Cam așa ceva, prefer oricând o mașină zburătoare, decât asta! spune Finn.

El se uită împrejur, cercetând fiecare centimetru al depozitului gol, ca și cum ar fi o planetă ciudată și străină. În urmă cu câteva secunde eram într-o cameră minusculă, înconjurată de soldați, iar acum suntem într-un fel de magazie, holurile întortocheate de deasupra acceleratorului de particule fiind înlocuite cu rânduri nesfârșite de vechituri neidentificabile.

— Chiar am reușit! spune el. Nu-mi vine să cred!

Nu simt aceeași mirare. Călătoria în timp nu este o minune; este o monstruozitate.

Finn îmi aranjează o șuviță de păr în spatele urechii, ca și când ar fi un lucru natural, un gest făcut zilnic, ani la rând.

— Crezi că te poți ridica în picioare?

Corpul meu încă pare gol și imaterial, ca și când am lăsat întâmplător o parte din el cu patru ani în viitor.

— Nu știu. Crezi că o să mă prinzi dacă o să cad?

— Mă îndoiesc, spune el, dar te voi lăsa să cazi peste mine. O să îți amortizez căderea.

Zâmbesc.

— Eroul meu!

Încercăm să ne ridicăm în picioare, făcându-ne unul celuilalt bine și rău deopotrivă. Când el se clatină, aproape mă doboară și viceversa, dar nu îmi trece prin minte că ar trebui să-i dau drumul până nu ne ridicăm din genunchi și ne ghemuim tremurând.

Stăm în picioare și ne luptăm să rămânem așa, dar imediat ce ne căpătăm echilibrul, Finn zâmbește și mă îmbrățișează. Este atât de mulțumit

că a reușit ceva atât de neînsemnat, încât nu mă pot abține să nu râd. Și el râde, iar curând hohotim isteric amândoi, ținându-ne unul de celălalt și gâfâind. Nu știu dacă este dezorientarea care stăruie în urma călătoriei sau doar bucuria că ne-am eliberat în sfârșit, dar este mai fericit decât l-am văzut în ultimele luni. În ultimii ani.

Dar cumva, printre râsetele noastre, tot aud un clichet.

— Rămâneți pe loc!

Finn împietrește în brațele mele, iar eu îmi ridic mâinile în aer ca o prizonieră bună ce sunt. Soldatul care s-a furișat în timp ce râdeam se apropie un pas, cu arma îndreptată spre capul meu.

— Ce căutați aici? întreabă el.

Un fior îi străbate mâinile, făcându-i arma să tremure.

Mijesc ochii la el, deoarece sunt încă prea apoși și încețoșați, apoi recunosc chipul bărbatului.

— Connor?

∵

Trebuie convins, dar imediat ce îi dau fotografia cu el și viitoarea lui soție – Laura, aflu eu, o chelneriță de la restaurantul pe care îl frecventează, care deja i-a refuzat de două ori invitația de a ieși în oraș –, Mike Connor e de acord.

Nu că l-aș condamna dacă ne-ar fi împușcat pe loc.

La cererea mea, Connor ne duce spre un colț îndepărtat al clădirii. Peste patru ani, asta va fi o clădire guvernamentală secretă, care va găzdui cel mai mare accelerator de particule din lume, dar acum, când Connor ne explică din mers, este doar un depozit militar pentru sute de vehicule vechi, muniții care așteaptă să fie casate și alte mărunțișuri. Connor este ofițer inferior, responsabil cu garda de noapte.

Nu mă pot abține să nu mă uit pe furiș la el în timp ce ne mișcăm. În urmă cu doar câteva clipe,

am văzut o versiune mai bătrână a lui murind, una cu păr cărunt la tâmple și riduri subțiri la coada ochilor. Doar patru ani îi separă pe cei doi Connor, dar acesta pare cu zece ani mai tânăr și mai blând. Viitorul l-a îmbătrânit pe Connor înainte de vreme, la fel de mult ca pe mine și Finn. Acest Connor tânăr se uită la mine ca la un fel de fantomă vie.

El este deja mort, asta dacă Finn și cu mine nu putem să-l salvăm.

— Nu înțeleg, spune Connor din mers. Vreau să spun, te cred, pentru că te-am văzut apărând din neant și ai fotografia, dar simt că-mi explodează capul.

— De fapt, este destul de simplu, spun eu. Cunoști teoria relativității a lui Einstein?

Connor mă fixează cu privirea.

— Să presupunem că nu.

— Nici eu nu o știam, până ce… ei bine…

Scutur din cap ca să-mi alung gândul.

— În principiu, spațiul și timpul sunt unul și același lucru, un fel de film imens care se întinde prin univers, numit spațiu-timp. Obiectele dense înfășoară structura spațiu-timpului, așa cum o trambulină se adâncește când cineva stă pe ea. Dacă ai ceva destul de greu, incredibil de greu, poate face o gaură.

— Bun, înțeleg asta.

— Ei bine, în viitor, guvernul va dezvolta acceleratorul ăsta de particule numit Cassandra. Când oamenii de știință lovesc particulele subatomice corecte între ele în anumite condiții, particulele se comprimă la impact și devin destul de grele ca să facă o gaură minusculă în spațiu-timp. Noi am trecut prin gaura aia.

— De ce?

— Deoarece viitorul trebuie schimbat. Trebuie să o distrugem pe Cassandra înainte să fie construită sau lumea se va sfârși. Oamenii nu au fost meniți să călătorească în timp.

— Dar… zice Connor și își apasă tâmplele cu degetele. Dacă distrugi dispozitivul înainte să fie construit…

— Atunci nu ar fi existat niciodată, astfel încât să călătorim înapoi în timp și să-l distrugem? spune Finn.

— Corect.

Dau din cap că da.

— Este un paradox. Dar chestia cu timpul este că, de fapt, nu e liniar, așa cum credem noi. O persoană pe care am cunoscut-o cândva avea o teorie despre timp, cum că are un fel de conștiință. Curăță lucrurile și se împiedică să se separe prin paradoxuri, înghețând anumite evenimente și oprindu-le să se schimbe. Acțiunea – ca a noastră, care facem ceva să zădărnicim construirea Cassandrei – rămâne, în timp ce pasivitatea – noi, care nu ne întoarcem niciodată să oprim mașinăria, deoarece nu am putut face călătoria – nu rămâne. Când noi… facem ce trebuie ca să o distrugem pe Cassandra, asta ar trebui să devină un eveniment înghețat, ferit de paradoxuri.

— Cum vă întoarceți în timpul vostru? întreabă Connor.

Finn se uită la mine înainte să răspundă.

— Nu o facem.

— O!

Chipul lui Connor se întunecă.

— Corect! Ei bine, iată-ne!

Ajungem în colțul din spatele depozitului. În fața noastră se află o mică scurgere în podeaua de beton. Lată de paisprezece centimetri, cu treizeci și două de găuri, dar încă fără îndoitura de mărimea unei monede de cinci cenți și fără ziduri din blocuri gri care să o înconjoare.

— Asta pentru ce e? întreb eu. M-am întrebat în fiecare zi în care am stat în celula aia.

Connor ridică din umeri.

— Sunt peste tot. În caz că se declanșează stropitoarele sau este o inundație.

Un răspuns atât de inofensiv! Îmi amintesc de toate lucrurile îngrozitoare pentru care mi-am imaginat că e făcută, cum mi-am petrecut ore în șir holbându-mă la ea, văzându-mi sângele cum se scurge înăuntru.

— Trebuie să afli tot ce poți despre clădirea asta, spun eu. De aceea te vor păstra, în loc să te repartizeze în altă parte când vor prelua locul ăsta. Ești loial și muncești din greu, iar asta îți va aduce o promovare. Cândva, vei afla că am furat o lingură și atunci vei ști că suntem pregătiți să ne ajuți să evadăm.

— Iisuse, nu-mi vine să cred că spui cu adevărat lucrurile astea! zice el. Pare imposibil!

— Aș vrea să fie așa.

— De unde am știut să vă scot prima dată? întreabă el. Nu ai fost aici să-mi spui înainte să se întâmple.

— Nu știu! îi răspund. Presupun că acea versiune a ta și a mea trebuie să fi învățat cumva să aibă încredere una în cealaltă.

Connor își dă capul pe spate, ca și când ar încerca să vadă dincolo de clădirea asta și spre orizont.

— Este viitorul chiar atât de rău?

Finn pășește înainte și atinge zidul exterior al depozitului, care, într-o zi, va face parte din celula lui.

— Mai rău!

Îl privesc pe Connor în ochi. În clipa asta, sunt amorțiți de șoc, dar cândva vor fi singurii ochi blânzi care mă vor privi vreme de câteva luni.

— Nu putem schimba situația fără tine, Mike! Ești cheia tuturor lucrurilor.

El stă o clipă să se gândească la asta și oftează.

— Ei bine, presupun că deja știți că voi spune da, nu-i așa?

— Am aflat acum.

Connor scoate din buzunar o unealtă universală și începe să deșurubeze grătarul de pe scurgere.

Scot din buzunar bucata de hârtie pe care am adus-o de peste ani, ca să mă uit la ea pentru ultima dată. Nu mai am ce să tai. Versiunile mele anterioare, acele Em pe care nu le-am cunoscut niciodată și care au fost create de fiecare încercare de a schimba timpul, au lăsat dovezi ale fiecărui plan pe care l-au încercat vreodată ca să împiedice viitorul. A mai rămas o singură opțiune, iar eu îmi dau seama. Dacă uciderea lui nu o să aibă rezultatul scontat, nimic nu o să aibă.

Sărut bucata de hârtie și o pun înapoi în punga de plastic. Dacă eșuez, poate următoarea Em – care este acolo undeva, mergând fericită și fără griji, fără să știe ce urmează să i se întâmple – va reuși. Vâr punga de plastic adânc în scurgere, iar când Connor înșurubează grătarul la loc, sper din toată inima că ea nu va mai fi în acea celulă, ca să o găsească.

∵

Connor ne ascunde într-un colț pustiu al depozitului pentru restul turei lui. Ne aduce unt de arahide, biscuiți și chipsuri de la automat și ne abandonează într-un Humvee defect. Finn împarte gustările – observ că îmi dă mai mult de jumătate, iar eu nu îl opresc – și mâncăm în tăcere, ghemuiți pe pielea crăpată din spatele vehiculului uriaș.

— O, Dumnezeule! mormăie Finn, lingând praful portocaliu de pe degete. Îți amintești să fie Doritos atât de buni?

— Nu-mi amintesc să fie ceva atât de bun.

Rad un strat de unt de arahide cu un biscuit și îl savurez, încercând să fac în așa fel încât gustul să dureze cât mai mult timp posibil.

— Cât de moale este bancheta asta?

Finn țopăie pe perna de piele.

— Este de vis!

Care e partea bună a faptului că am fost închisă câteva luni? Nu îți trebuie prea multe ca să te mulțumească.

Ne petrecem restul nopții în Humvee. El stă destul de aproape încât să mă atingă, dar nu o face, iar eu îi sunt recunoscătoare. Am un ghem în stomac și fără asta. În schimb, stăm de vorbă, iar în interiorul întunecat al vehiculului, îmi este greu să îi văd chipul, că este aproape la fel ca atunci când eram în celulele noastre, fapt care mi se pare surprinzător de liniștitor. Noi doi ne-am petrecut multe ore discutând prin zidul care ne separa, spunându-ne în siguranța micii noastre închisori lucruri pe care nu ni le-am fi putut spune vreodată față în față. Este frumos să îți poți aminti treptat cum este să fii în aceeași cameră cu el.

— Amintește-mi, ce am mai încercat înainte de asta? întreabă Finn. Mă refer la ultima noastră versiune.

— Noi, adică *ei* au scăpat de Noah Hickson, spun eu. Era punctul paisprezece de pe listă. M-am uitat la el atât de mult timp, că încă mai văd cuvântul când închid ochii.

— O, corect! Inginerul?

— Da. Presupun că s-au gândit că doctorul nu o va putea concepe pe Cassandra fără ajutorul lui.

— Tot nu îi poți rosti numele, nu?

Scutur din cap. Simplul gând de a rosti acest nume îmi produce greață.

— Nici eu, șoptește Finn. Deci… cum au scăpat de el? L-au ucis, crezi?

— Nu știu!

Sper că nu, ceea ce este prostesc. De ce ar trebui să-mi pese ce a făcut o altă versiune a mea unui străin?!

— Dar Cassandra tot a fost construită.

— Da.

— Deci chiar nu avem de ales, nu-i așa?

— Nu cred.

— Em?

— Da?

— Știu că lucrurile încă sunt cam ciudate între noi, iar asta mă va face să par un tăntălău, dar…

El se apropie de mine în întuneric.

— Pot să te țin de mână?

Cu un nod în gât, îi ofer mâna. El își împletește degetele cu ale mele și ne ținem de mână până ce adormim.

∵

Connor mă trezește după un timp, iar în lumină îmi este greu să-l privesc în ochi pe Finn.

— Ți-am adus niște încălțări, spune Connor, lăsând o pereche de tenișii uzați pe betonul din fața lui Finn. Nu poți salva lumea desculț.

Finn încalță tenișii ale căror tălpi sunt încă pătate cu sângele soldatului care a murit în viitor. Papucii mei de prizonieră sunt subțiri, dar mă vor duce oriunde mergem. Finn își leagă șireturile în timp ce Connor ne explică planul de a ne scoate pe furiș din depozit, ceea ce implică docul de încărcare și șase paleți vechi din lemn, despre care i-a spus șefului său că ar vrea să îi transforme în dulap pentru unelte. Douăzeci de minute mai târziu, suntem pe platforma furgonetei lui Connor, întinși sub o prelată, împreună cu paleții prăfuiți, cât el conduce pe lângă postul de gardă de pe drumul care duce în afara depozitului.

— Ei bine, cel puțin asta-mi pare cunoscut, șoptește Finn.

După ce parcurgem câțiva kilometri, Connor trage pe dreapta, iar noi ne strecurăm în cabina furgonetei. Ne duce acasă la el, unde ne lasă să facem un duș și ne dă un schimb de haine. Ies din baie cu părul ud picurând pe spatele imensului hanorac negru al lui Connor și plec să îl caut pe Finn. Îl găsesc – purtând blugi negri uzați la genunchi și un tricou cu mâneci lungi – mâncând clătite la masa din bucătărie. Connor îmi întinde o farfurie.

— Este tot ce știu să gătesc, spune el.

Mă așez și, preț de un minut, mă uit la grămada de clătite, pline de sirop și punctate cu mici bălți de unt. Vreau să le dau gata de îndată.

Nu știu cât timp am mâncat Finn și cu mine, dar știu că bietul Connor a trebuit să mai facă aluat, deoarece am ras tot în doar câteva minute. Până să mă îndur să las furculița jos, sunt atât de ghiftuită, încât cred că mi se va face rău, și este cel mai frumos sentiment. Îmi *prețuiesc* senzația de greață și, judecând după mormăitul slab al lui Finn, și el o face.

Cât Finn spală vasele, Connor dispare din bucătărie și se întoarce cu o geantă de sport într-o mână și cu o cutie de plastic în cealaltă.

— Haine în plus, spune el. Niște chestii de prim ajutor, câteva batoane proteice. Nu este mult, dar…

— Este minunat, Connor! spun eu. Mulțumesc!

— Am adus și…

El deschide cutia, iar înăuntru sunt un pistol semiautomat și o cutie cu muniție. Finn și cu mine ne uităm unul la celălalt; nu i-am spus că plănuiam să împușcăm pe cineva.

— Veți avea nevoie de astea, nu?

Finn se silește să râdă.

— Nu! Nu ne trebuie o *armă*…

— Nu a ta! intervin eu.

Connor merită cel puțin să știe adevărul, pentru tot ce a făcut pentru noi. Și, în mod evident, nu este prost.

— Sub nicio formă nu trebuie să conducă la tine. *Trebuie* să lucrezi la Cassandra peste patru ani, iar asta nu se va mai întâmpla dacă arma ta este folosită la comiterea unei crime.

— Am luat-o de la o expoziție de arme când locuiam în Arizona. Nu a fost necesară înregistrarea. Nu va conduce la mine.

El îmi oferă din nou cutia.

— Este în regulă. Știu că lumea nu se schimbă fără ca oamenii să fie răniți.

Mă holbez la armă. Adevărul este că, probabil, vom avea nevoie de ea. Cu o armă poți ucide de la distanță; nu trebuie să privești persoana în ochi în

timp ce îi curmi viața. Finn și cu mine vom avea nevoie de asta. Mă întind spre cutie.

— Em… spune Finn.

— Știți să o folosiți? mă întreabă Connor.

Verific siguranța de la pistolul cu calibrul de 9 mm, încui cutia și o pun în geanta sport.

— Da, spun eu, amintindu-mi de orele de ochit la țintă la care ne-a supus Jonas în munți, trăgând în ținte desenate grosolan cu mâna și prinse de copaci în cuie. Știm.

Spunând asta, căldura plăcută din mica bucătărie și gustul persistent al siropului de pe limbă se evaporă. Nu este o vacanță de întoarcere în trecutul nostru comod; este o misiune. Nu îmi pot permite să uit asta din nou, nici măcar pentru o clipă, deoarece mă doare atât de mult să-mi amintesc.

Connor ne duce cu mașina în stația de autobuz în orașul următor, care aflu că este Oakton, Pennsylvania. În toate aceste luni, Finn și cu mine habar n-am avut unde suntem. Îmi sprijin capul de geamul rece al camionetei lui Connor și mă uit la lumea care trece pe lângă mine. La început nu văd nimic în afară de terenuri agricole, presărate cu gheață strălucitoare albă și întrerupte ocazional de case sau hambare roșii sau de câte un cal care paște. Cerul este ca un bol albastru răsturnat peste lume – culoarea e vibrantă deasupra noastră și se estompează spre alb la orizont – și este mai mare decât îmi aminteam. Intrăm cu mașina în micul oraș unde oprește autobuzul, iar respirația mi se taie.

Sunt marchize colorate deasupra ușilor magazinelor din lungul străzii principale, iar stâlpii de iluminat din fier forjat sunt încă împodobiți cu decorațiuni mari de Crăciun. Oamenii care merg pe stradă nu se grăbesc cu capetele plecate și nu se uită peste umăr de frica apropierii soldaților. Ultima dată când am ieșit în lume, la fiecare colț de stradă aglomerată, erau pușcași marini care îți

puteau cere buletinul fără vreun motiv. Eram în război cu China și ne temeam de raidurile aeriene iminente asupra Californiei, în timp ce un grup de teroriști detona bombe în orașele mai mici de pe coasta estică. Nici măcar propria casă nu era în siguranță. Cu monitorizarea guvernamentală a telefoanelor mobile și a folosirii internetului, un singur cuvânt dubios era suficient să îi facă pe cei de la DHS[3] să îți spargă ușa și să te târască spre o tabără FEMA[4], ca pe un suspect de terorism.

Dar aici, în trecut, sunt decorațiuni de Crăciun. Mă întorc spre Finn și văd că ochii lui sunt la fel de mari că ai mei.

— Întotdeauna a fost atât de frumos, iar noi, pur și simplu, nu am observat vreodată? întreb eu.

El mă ia de mână, dar nu-mi răspunde, și continuăm să ne uităm uimiți la vechea noastră lume până ce Connor intră în parcarea de la Burger King, unde așteaptă autobuzul.

Connor plătește șoferului biletele noastre și îmi înmânează restul bancnotelor din portofel. Aș vrea să pot protesta, dar știu că vom avea nevoie de ele. El dă mâna cu Finn, iar pe mine mă îmbrățișează stângaci în timp ce șoferul încarcă ultimele noastre bagaje.

— Când eram mică, îi spun la ureche, aveam un prieten imaginar pe nume Miles. Era un cangur mov.

— Hm, mormăie Connor și îmi dă drumul. Bine!

— Nimeni nu mai știe, spun eu. *Nimeni!*

— O, deci așa…

— Așa voi ști că pot avea încredere în tine, spun eu.

— Am înțeles.

Finn îmi atinge cotul.

— Autobuzul este gata să plece.

— Ne vedem mai târziu, presupun! glumește Connor.

Clipesc și îl văd ciuruit, cu chipul blând stropit de sânge când cade la podea. Clipesc din nou, iar el stă în fața noastră, zâmbind, tânăr și întreg.

— Ești cel mai tare, Mike! spun eu, iar când el se îndepărtează, îl adaug pe lista de oameni pe care sper să nu îi mai revăd.

ȘASE

Marina

James își mănâncă portocala pe bancheta din spate a unei mașini închiriate în timp ce ne conduce spre Mandarin Oriental. Cumva, nu vede zahărul pudră de la *empanada* lui Luz, care încă-i murdărește buzele. Dacă aș fi Sophie sau Tamsin, m-aș apleca înainte și l-aș șterge, cu degetele zăbovindu-mi seducător la colțurile gurii lui. Asta l-ar umple de dorință și m-ar lua în brațe și m-ar săruta. Încerc să mă mișc. Mă întind spre el, dar îmi pierd curajul cu mâna atârnându-mi în aer și mi-o întind spre părul lui, aranjându-i o șuviță nonexistentă. Nu o pot face. În schimb, stau nemișcată pe scaun și nu scot un cuvânt despre zahăr. Cel puțin pot aprecia cât de drăguț arată.

Îmbrăcat cu un smoching nepotrivit, Finn ne așteaptă în fața hotelului și face o plecăciune sofisticată când coborâm din mașină.

— Lord Shaw! Și Lady Marina din Casa Snobilor!

El se întinde spre mâna mea și chiar o *sărută,* iar eu mi-o smucesc înainte să poată vedea cineva. De ce trebuie întotdeauna să mă facă să mă simt prost?

— Te-ai scăldat în apă de colonie? întreb eu.

Norul din jurul lui este suficient de dens, încât să sufoce o pisică.

— Știi, există o chestie care se numește *săpun…*

— Este *Eau de Homme,* spune el, îndreptându-și papionul. Știi că nu îi poți rezista.

Eu mă sufoc.

— O, apropo, omule, spune Finn, înclinând capul la James, ai mâncare pe față.

James își șterge zahărul de pe buze și se preface că se uită urât la mine, iar eu ascund un zâmbet.

Intrăm, urmând șirul de oameni îmbrăcați elegant care se îndreaptă spre sala de bal a hotelului. Vicepreședintele vorbește în seara asta, deci securitatea este severă. Agenții serviciilor secrete sunt postați la intervale regulate prin hotel, iar invitațiile și cărțile noastre de identitate sunt verificate cu atenție înainte să fim dirijați spre detectoarele de metal. Imediat ce trecem, un însoțitor ne conduce spre locurile noastre, trei scaune la o masă mare și rotundă din spatele sălii de bal. Alte două cupluri deja sunt așezate și văd cum se întunecă la față când trei adolescenți li se alătură.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă când îl recunoaște pe James. Ea ridică paharul cu vin cu o mână îngreunată de bijuterii – *proaspăt îmbogățiți,* ar spune mama – și îi șoptește ceva soțului. Bărbatul își întoarce privirea ca să se uite la James, care este prea preocupat cu închiderea telefonului mobil ca să observe. Sunt pe cale să îi întreb dacă părinții lor i-au învățat că este nepoliticos să se holbeze, ceea ce ar face cina puțin incomodă, dar ar merita, când Finn își drege zgomotos vocea lângă mine. Toată lumea se uită automat la el, iar el se uită la femeie și la soțul ei cu o răceală pe care n-am mai văzut-o la expresia lui de nătărău. Cuplul se întoarce imediat.

James își ridică privirea din telefon.

— Ești bine? Cred că ne aduc apă.

— Da, sunt bine, spune Finn, făcându-mi semn cu ochiul, iar eu mă întorc.

Cina este servită de chelneri îmbrăcați în frac și cu mănuși albe. Se dă startul la discursuri. Îmi dau seama că James soarbe fiecare cuvânt, dar, după douăzeci de minute, senatorul Gaines începe să semene cu unul dintre adulții dintr-un episod din desenele animate cu Charlie Brown: *mwamp, mwamp, mwamp.* Între două priviri aruncate lui James – îmbrăcat în smoching –, mă joc cu somonul și împing legumele de pe farfurie în

grămezi ordonate. După un timp, fac un peisaj din ele: o vale verde cu boccoli la baza muntelui de somon, care se ridică spre norii pufoși din orez basmati.

Îl surprind pe Finn uitându-se la mine. Expresia lui e cel puțin amuzată. *Câți ani ai,* ar spune *el, patru?* Îmi stric peisajul cu furculița și îmi sprijin capul de umărul lui James.

— Te-ai plictisit? întreabă el.

— Puțin, șoptesc eu.

— Ei bine, cel puțin ești frumoasă.

Uit complet de Finn. Uit să *respir.* Brusc, ideea de a-l dezbrăca pe James nu mai pare atât de ridicolă.

— Hei, spun eu încet și auzind cum cuvintele îmi ies din gură ca și când aș fi separată de corp. Vrei să vii pe la mine după ce se termină asta? Părinții mei au plecat în Vail de dimineață.

James îl urmărește pe vorbitorul de pe podium.

— Da, sigur.

El rămâne deseori la mine când părinții mei sunt plecați, ceea ce se întâmplă constant, deci nu se prinde. Dar nu pot să o *spun* pur și simplu, în special nu aici, cu Finn Abbott la jumătate de metru distanță. În schimb, pun timid o mână pe piciorul lui.

Dacă era mai aproape de genunchi, ar fi doar un gest prietenesc. Dacă îl atingeam rapid, ar fi fost la fel. Dar mâna îmi este puțin prea sus pe coapsa lui, iar eu încerc să îmi amintesc sfaturile lui Sophie în timp ce îl strâng puțin. Ar putea părea o mișcare nonșalantă din afară, dar pieptul îmi este atât de strâns, încât mă întreb, și pe bună dreptate, dacă fac un infarct.

James își ridică privirea la mine și văd rotițele începând să se rotească în mintea lui.

— Hei! spune Finn. Urmează Nate!

Îmi smucesc mâna, iar James se întoarce spre scenă. Eu mor cam în patruzeci și șase de feluri când adaug asta pe lista de motive pentru care îl

urăsc pe Finn Abbott și îmi încleștez pumnii sub fața de masă.

Nate este penultimul vorbitor, înaintea vicepreședintelui. Primarul McCreedy, care este un vechi prieten de-al mamei și vine la fiecare petrecere de la noi de acasă, îl prezintă. „O stea în devenire” a Partidului Democrat, recent ales membru al minorității partidului și care urcă în grad în Comisia de Informații a Camerei Reprezentanților.

În plus, este un *Shaw.*

— Crezi că Nate va candida la președinție cândva? întreb eu în timp ce mulțimea aplaudă, încercând să par nonșalantă.

Tamsin sau Sophie nu ar fi tăcute și nici nu ar tremura, deci nici eu o voi face. Sunt nonșalantă.

James ridică din umeri.

— Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

— O va face, spune Finn. Nu data viitoare, dar poate după asta. După ce va fi senator sau guvernator.

— Ce te face să fii atât de sigur? întreb eu.

— Are toate calitățile. Descendența, resursele, părul prezidențial perfect. Ar fi nebun să nu candideze.

James râde, nedepistând tonul sarcastic din vocea lui Finn, pe care eu însă îl aud.

— Ei bine, cred că ar fi un președinte minunat. Este inteligent, plin de compasiune și dur. În plus, știi tu – îi arunc o privire nimicitoare lui Finn –, are un *păr* atât de minunat!

— Nu ar trebui să ignori importanța unei tunsori bune, M. Chiar…

Îl întrerup.

— Vorbesc serios, Finn, nu poți…

— … spune multe despre om!

— … să nu mai fi idiot zece secunde?

— Oameni buni, șșș! spune James. Urmează Nate!

Em

Stau pe asfaltul înghețat, rezemându-mă de mașina acoperită cu sare, cu Finn în spatele meu. El își freacă mâinile ca să alunge frigul, în timp ce eu mă uit la arma care se odihnește în palma mea.

Este mai grea decât îmi aminteam că este o armă. A trecut mult de atunci, dar nu cred că aș putea uita un asemenea lucru, iar acum, dintr-un motiv oarecare, este singurul la care mă gândesc.

— Ești sigură că poți face asta? întreabă Finn. Deoarece eu pot.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Trag mult mai bine decât tine și poate că avem doar o singură șansă.

— *Abia* dacă tragi mai bine decât mine.

— O, te rog, Abbott! Tragi prost și știi asta!

— Probabil, dar eu nu am crescut cu…

Îl întrerup înainte să termine propoziția. Nu suport să o aud.

— O fac! spun eu, iar cuvintele au fost mai reci decât am intenționat, ca și când aerul le-ar fi înghețat imediat ce mi-au ieșit pe gură, așa că Finn nu mă mai contrazice.

Marina

Nate urcă pe podium în aplauzele furtunoase ale invitaților, plecându-și capul și zâmbind într-un fel moștenit, și de el, și de James, de la tatăl lor. Lângă mine, Finn își vâră două degete în gură și fluieră atât de asurzitor, că mă face să tresar și să mă stropesc cu apă minerală pe mână. Tovarășii noștri de masă se întorc și se încruntă, iar eu îl împing, în timp ce el și James râd în hohote. James îmi dă un șervețel cu care să mă șterg.

Nate aranjează microfonul.

— Mulțumesc! În primul rând, vreau să mulțumesc Comisiei Naționale pentru invitație și vouă, tuturor, pentru că ați venit. Sprijinul vostru a

ajutat partidul să recâștige Casa Albă și, cu speranța că va continua, vom recâștiga și Congresul. Deci, sper sincer că vă bucurați de somonul de opt sute de dolari.

Râsete ușoare străbat mulțimea. Finn își coboară îngrozit privirea la farfuria lui goală și la a mea, de care abia m-am atins.

— Sistemul nostru politic este distrus, spune Nate. Banii și interesele speciale au o putere mai mare în DC decât vocile cetățenilor. Dar frumusețea democrației noastre este că evoluează mereu și nimic din ce a fost distrus nu este ireparabil, cât timp acționăm cu îndrăzneală, integritate și cu un ochi spre interesul nostru comun, ca popor.

Poate că nu înțeleg politica, dar îl înțeleg pe Nate. Celor mai mulți oameni din sala asta le pasă doar de putere, dar când Nate vorbește despre faptul că lucrează pentru binele tuturor, știu că vorbește serios. Lui chiar îi pasă, în timp ce majoritatea doar o spunem. Mă uit la James și zâmbesc la expresia sinceră și adorabilă din ochii lui când își admiră fratele.

— Depinde de noi să reclădim guvernul și democrația. Dacă nu…

Ceva explodează. O bubuitură spintecă aerul. Sunetul este atât de puternic, încât pare mai degrabă că ești lovit decât că auzi ceva. Mă descopăr ghemuită pe scaun, cu mâinile pe urechi, fără să-mi amintesc faptul că m-am mișcat. În jurul meu, oamenii țipă și se împrăștie, unii alergând, alții căzând de pe scaune și întinzându-se pe covorul din hotel, roșu cu auriu.

Pe scenă, Nate s-a prăbușit și a căzut în spatele podiumului. Mă uit la el, înghețată, iar strigătele din jurul meu parcă îmi amuțesc în urechi. El se uită în mulțime, cu obrazul lipit de podeaua scenei, iar, pentru o secundă, jur că se uită direct la mine.

Ce se întâmplă? De ce nu îl ajută nimeni?

Atunci văd sângele care-i izvorăște din piept ca rododendronii de un roșu țipător din curtea doamnei Murphy când răsare soarele.

Lumea își recapătă viteza și zgomotul cu un pocnet. Gâtul mă doare și îmi dau seama că țip.

Nate a fost împușcat.

James sare spre scenă, trecând printre oameni ca să ajungă la fratele lui căzut. Finn și alte șase persoane se întorc și fug în direcția opusă, afară din sala de bal. Eu o iau la fugă după James.

Agenții serviciilor secrete l-au scos pe vicepreședinte din încăpere și formează o baricadă în fața scenei, împingând oamenii care sunt proiectați spre ei de mulțimea care fuge. În spatele lor, bărbații care erau deja pe scenă s-au adunat în jurul lui Nate, inclusiv primarul McCreedy și senatorul Gaines, care a îngenuncheat deasupra rănitului, apăsând cu o mână pe rana de la pieptul acestuia. James se repede în rândul de agenți ca și când nici măcar nu i-ar vedea. Ei îl prind de braț și guler, reținându-l.

— E fratele meu! strigă el, iar vocea abia dacă îi pare umană. Este *fratele* meu!

Îmi recapăt glasul.

— E James Shaw, lăsați-l să treacă!

Mulțumesc lui Dumnezeu, primarul își ridică atunci privirea și spune:

— Este în regulă, domnilor!

Altfel, cred că James i-ar fi sfâșiat. El este roșu de spaimă, și nicio forță a naturii nu l-ar putea ține cu forța. Sare pe scenă, izbindu-se în al doilea rând de bărbați dintre el și fratele lui, și își face loc. Eu pot doar privi neajutorată din spatele rândului de agenți când îngenunchează lângă Nate și îi strânge mâna.

Ochii lui Nate i s-au întors în cap, ca și când nu se poate concentra, iar eu mă răsucesc pe călcâie și vomit pe covorul ornamentat din sala de bal.

ȘAPTE

Marina

Timpul trece. Nu știu cât. Serviciile secrete ne scot din sala de bal – locul crimei –, iar eu ajung să stau pe podeaua din hol, la câțiva metri de ușile de la intrare care se deschid și se închid, trimițând rafale de aer rece peste mine, fără să-mi pese de praful care se lipește pe frumoasa mea rochie. Undeva, pe drum, am pierdut unul dintre pantofii lui Sophie și o vânătaie îmi întunecă repede brațul, pe care nu-mi amintesc să-l fi lovit. Peste tot în jurul meu, oamenii sunt adunați în grupuri mici, plângând sau răspunzând întrebărilor agenților care s-au împrăștiat să ia declarații, dar eu nu-i văd cu adevărat. Știu că ar trebui să-l găsesc pe Finn, sau să o sun pe Luz, sau să chem un taxi, dar tot ce pot să fac este să stau, și să mă holbez, și să-mi amintesc ziua în care James și-a îngropat părinții.

James părea cioplit din marmură în ziua înmormântării. Avea doisprezece ani, purta un costum nou și pantofi negri prea mari pentru el și avea o expresie dură ca piatra albă. Am stat în spatele bisericii cu părinții lângă mine, două coloane negre la fel de solide ca zidurile casei mele, și am încercat să văd chipul lui James, tocmai în fața stranei, alături de Nate.

El era tăcut și nemișcat și am tot așteptat să plângă. Eu aș fi plâns.

Părinții mi-au spus să îl las în pace, dar imediat ce am ajuns la casa familiei Shaw, am fugit și i-am lăsat la masă punându-și pe farfurii chiftele de crab. M-am strecurat prin mulțime, ca un peștișor printr-un banc, săltând și unduindu-mi mijlocul, căutând capul brunet și pielea palidă ale lui James. Am făcut două ture ale primului etaj, dar nu era nicăieri. Nate – care lucra pentru Justice MacMillan pe atunci și avea casa în Capitol Hill,

dar tot venea în majoritatea weekendurilor – dădea mâna cu oamenii și primea condoleanțe. Când m-a văzut, și-a înclinat capul spre scări și a mimat deschiderea unei cărți.

În biblioteca de la etaj, am găsit jacheta de la costumul lui James pusă pe spătarul unei canapele și pantofii lui strălucitori din piele aruncați într-un colț, dar nici urmă de James. L-am strigat, dar m-a întâmpinat doar liniștea. Am intrat mai mult în cameră și l-am găsit, în sfârșit, ghemuit într-un fotoliu mare care era cu spatele la ușă, atât de ghemuit, încât era invizibil dacă nu te apropiai. M-am așezat cu picioarele încrucișate pe podea, lângă el, chiar dacă știam că mama se va supăra pentru cutele rochiei mele albastre.

— Te simți bine? l-am întrebat eu.

Știam că nu, bineînțeles, dar habar nu aveam ce să spun altceva. Nu-mi trecea nimic prin minte.

— De ce te-au botezat părinții tăi Marina? m-a întrebat cu vocea egală, ca și când ar fi fost oricare altă zi.

Calmul lui nefiresc m-a descurajat.

— A fost ideea mamei. Este numele unui personaj dintr-o piesă.

— A lui Shakespeare, nu? *Pericle*[5], a spus el. Marina s-a născut într-o barcă în timpul unei furtuni.

— Da.

— Părinții mei l-au botezat pe Nate după bunicul meu, care a fost guvernator al statului Connecticut. Nu s-au așteptat să mă aibă. Mama a spus că s-au contrazis câteva luni în privința numelui meu. Ea voia să-mi spună James, iar tata, Michael.

— Cum a câștigat mama ta?

Mi-a întâlnit privirea în cele din urmă, iar expresia din ochii lui era ca și când ar fi fost în cădere, fără să atingă vreodată pământul.

— Nu am întrebat.

Mi s-a frânt inima, deoarece cred că și la vârsta de zece ani eram deja un pic îndrăgostită de el.

— James…

A sărit în picioare înainte să termin propoziția, iar în secunda următoare lampa de pe masa de lângă el zbura în perete și se spărgea într-o mie de bucăți.

— Asta nu trebuia să se întâmple! a strigat el, cu mâna sângerându-i în locul în care lovise lampa cu marginea pumnului. Cum de s-a putut întâmpla și nu am cum să schimb situația? O secundă stupidă, un drum ud și totul este distrus pentru totdeauna?

Masa a urmat lampa și a căzut într-o parte cu un pocnet când a răsturnat-o. M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de el.

— Îmi pare rău! am spus printre lacrimi.

Dar James nu mă mai putea auzi. Nu mai avea cuvinte. Urla ca un animal rănit în timp ce distrugea biblioteca. Știam că ar trebui să îl opresc, să îl consolez cumva, dar nu am putut. Cel mai bun prieten al meu era, brusc, străin și absent, iar asta mă speria. Am fugit din bibliotecă și m-am întors lângă părinții mei, iar când țipetele lui James au început să coboare pe scări, Nate s-a scuzat, iar angajații ne-au invitat să plecăm.

Nu l-am mai văzut pe James trei săptămâni și nu am vorbit niciodată despre acea zi. Am încercat din răsputeri să uit că s-a întâmplat vreodată.

Dar acum este singurul lucru la care mă pot gândi.

— Marina?

Simt o mână pe umăr și îmi dau seama că lângă mine se ghemuiește cineva. Mă întorc și îmi ațintesc privirea asupra lui.

— Finn?

— Ridică-te, bine?

El mă ajută să mă ridic în picioare, iar eu nu rezist.

— Dumnezeule, înghețI! Unde este James?

— La ăăă… A venit ambulanța și…

Jacheta lui Finn îmi încălzește brusc umerii.

— James a urcat în ambulanță cu Nate?

Numele lui Nate aruncă lumea reală într-o ușurare bruscă, îl văd *cu adevărat* pe Finn pentru prima dată și îl lovesc puternic în piept cu ambele mâini.

— Unde ai plecat? strig în timp ce el se clatină și se prăbușește pe o masă decorativă din capăt, pe care se află un aranjament floral luxuriant.

— Marina…

Îl lovesc din nou, dar este pregătit de data asta și îmi cuprinde mâinile în ale lui.

— Ne-ai părăsit! James avea nevoie de noi!

— Am fugit după cel care a tras! strigă el, acoperindu-mi vocea isterică.

Îmi strânge puternic mâinile, iar gestul lui mă aduce din nou pe pământ.

— S-a tras din spatele nostru și am crezut, poate prostește, că l-aș putea prinde. Nu știu la ce mă gândeam.

Plâng cu suspine, iar brațul lui Finn mă cuprinde timid. Practic mă îmbrățișează, dar eu tot îl împing, vârându-mi mâinile între noi și lovindu-i pieptul, incapabilă să mă opresc, iar el mă lasă.

— Te urăsc! zic eu.

— Știu, spune el și mă îmbrățișează cu căldură până ce pot respira din nou.

Mă retrag și îmi șterg lacrimile.

— Îmi pare rău! mormăi eu.

— Este în regulă. Sunt sigur că o voi merita cândva.

— Trebuie să ajungem la spital. James va fi…

Mă înec și nu pot termina propoziția.

— Nu poate fi singur acum.

— Ești sigură că este o idee bună? întreabă Finn. Dacă încurcăm sau…

— Lucrurile au devenit prea serioase pentru tine? izbucnesc eu. James are nevoie de noi, iar noi mergem. Tu ești cel care este atât de disperat să-i fie prieten! Nu scapi acum de asta.

— Da, bine.

Finn își ridică mâinile, în semn de capitulare.

— Să-ți găsim pantoful și vom lua un taxi.

∵

În fața spitalului s-a format deja un mic grup. Cineva împarte lumânări. Cum de-o fac atât de repede? S-a dus cineva la magazin și le-a cumpărat? Priveliștea aproape că mă face din nou să plâng, dar îmi încleștez maxilarul atât de puternic, încât mă doare și, în schimb, mă concentrez la asta.

Merg spre biroul de după ușile glisante cu Finn în urma mea. O asistentă este ocupată cu un rând de pacienți din camera de gardă care tușesc, apasă răni sângerânde sau țin copii care țipă, iar alta se ocupă de introducerea informațiilor într-un calculator. Îmi fac loc printre bolnavi, spre partea din față a biroului.

— Am nevoie de ajutor! spun eu.

— Va trebui să te întorci la rând, domnișoară, spune asistenta de la triaj, abia uitându-se la mine.

— Hei, scuză-mă!

Flutur mâna spre a doua asistentă din fața calculatorului.

— E important. Îl caut pe James Shaw, fratele senatorului? Trebuie să știu unde l-au dus.

— Nu dăm nicio informație despre senator, spune asistenta, iar tu trebuie să te întorci la rând.

— Uite, nu înțelegi! Îl *cunosc* pe Nate Shaw, bine, iar fratele lui ar vrea că eu…

Finn mă trage cu brutalitate într-o parte. Văd roșu în fața ochilor, dar, înainte să îi smulg capul, iată-l vorbind cu asistenta cu o voce calmă și lină.

— Domnișoară asistentă Shapiro? Îmi cer scuze pentru prietena mea. Nu vrea să fie nepoliticoasă; este doar îngrijorată. Vedeți, suntem prieteni cu James Shaw și eram cu el în seara asta, la Mandarin. Este doar un puști, ca noi, și cred să știți ce s-a întâmplat cu părinții lui. Știu că încercați

doar să vă faceți treaba, iar noi am dat buzna aici punând întrebări, dar nu se poate face nimic?

În mod incredibil, chipul asistentei se îmblânzește. Femeia ridică receptorul de pe birou.

— Doar o clipă!

Finn se întoarce să se uite la mine și îmi vede gura căscată de uimire.

— Ce? Unii oameni mă consideră fermecător.

— Așa se pare.

— În plus, ai putea descoperi că oamenii sunt mai serviabili dacă nu le dai ordine ca și când ar lucra pentru tine.

— Ei bine, având în vedere sumele cu care contribuie familia mea la finanțarea spitalului din orașul ăsta, ar putea s-o facă.

Finn își dă ochii peste cap și se întoarce cu spatele la mine, iar eu o urmăresc pe asistenta Shapiro vorbind încet cu persoana de la celălalt capăt al firului și mă căznesc să înțeleg ce spun. După o clipă, femeia acoperă receptorul cu o mână.

— Asistenta de serviciu de la etaj a plecat să discute cu domnul Shaw și cu agenții speciali de acolo. Veți avea nevoie de permisiunea lor ca să urcați.

— Credeți că…

Mă întorc spre Finn și mă opresc atunci când îi văd expresia. El se holbează la sala de așteptare a camerei de gardă, care este separată de noi printr-un zid despărțitor din sticlă. Cândva în ultimele treizeci de secunde, tenul normal i-a căpătat nuanțe bolnăvicioase de gri. Pare să se concentreze la o femeie cu păr alb aflată într-un scaun cu rotile, care joacă cărți cu o fetiță de lângă ea.

— Te simți bine?

Nu mă aude, așadar îi ating brațul.

— Alo?

El se întoarce și clipește la mine, ca și când și-ar fi amintit că sunt aici.

— Da!

— Ce se întâmplă cu tine?

El își întoarce privirea.

— Urăsc spitalele!

— Ei bine, îmi pare rău că te-am târât aici, spun eu. Nate a fost doar împușcat, la urma urmei.

— Nu asta…

— Domnișoară?

Mă întorc cu fața la asistentă.

— Da?

— Un agent vine să vă escorteze la etaj.

Expir.

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

Asistenta mă îndreaptă spre un lift de la capătul holului și îmi spune să aștept acolo. Când ușile scot un sunet și se deschid, un agent în haine civile de la Poliția Capitoliului e înăuntru cu primarul McCreedy. Finn are o reacție întârziată, care ar fi amuzantă dacă nu ar fi totul atât de îngrozitor.

— O, Marina, mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici! James parcă a înnebunit.

Primarul se întoarce spre agentul de lângă el.

— Ea este în regulă, o cunosc. El e prietenul tău?

— Finn Abbott, spun eu.

Agentul ia cartea de identitate pe care i-o oferă Finn.

— A fost cu noi la strângerea de fonduri.

— Intrați, intrați! zice primarul și flutură din mâini, pe când îi urmăm sfatul. Sunt în regulă, corect?

Ofițerul dă din cap după ce verifică actul de identitate al lui Finn în lista de nume pe care o are în mână și apasă butonul pentru etajul al treilea. Stomacul meu face tumbe când începem să urcăm.

— Cum se simte Nate? întreb eu.

— Nu știm nimic sigur încă, spune primarul. Dar nu prea bine, cred.

— A sunat-o cineva pe Vivianne? întreb eu. Este logodnica lui Nate și era în New York cu afaceri.

— A luat deja un avion de la JFK. Ar trebui să sosească aici curând.

Deci James este singur. Închisă în acest spațiu minuscul, prinsă între primarul din DC, un agent al Poliției Capitoliului și Finn Abbott, simt dintr-odată dorința frenetică de a fugi. James va fi distrus; cum l-aș putea ajuta? Dumnezeule, dacă Nate *moare?* Finn avea dreptate; nu avem ce căuta aici. Ar trebui să fiu acasă sub pătură, cu Luz aducându-mi o cană cu lapte cald și șoptindu-mi în spaniolă. Nu pot respira aici.

Se aude un sunet, iar ușile liftului se deschid. Claustrofobia mea sufocantă ar trebui să se amelioreze, dar nu o face. Se înrăutățește. Suntem aici și nu mai este cale de întoarcere.

Etajul este aproape pustiu: două asistente – o femeie cu haine portocalii și un bărbat în verde – stau la postul asistenților, polițiștii Capitoliului în uniforme negre, agenți cu haine civile și câțiva membri ai serviciilor secrete adunați în grupuri mici pe hol. Nu sunt însă doctori care se grăbesc, nici pacienți mergând încet cu perfuzii după ei, nici oameni dragi cu flori. Etajul a fost evacuat. Toată lumea de aici e doar pentru Nate.

Sala de așteptare este în fața postului asistenților și are, de asemenea, pereți de sticlă. Sunt câțiva bărbați înăuntru – îl recunosc pe senatorul Gaines –, toți discutând în șoaptă, iar un polițist stă lângă ușă. Acesta dă din cap spre noi când ne apropiem.

James stă singur într-un colț al camerei, aplecat pe un scaun cu mâinile împreunate în față. Pentru o secundă, este din nou băiețelul care se ascundea în fotoliul din bibliotecă.

Își ridică privirea, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Mă grăbesc să îngenunchez la picioarele lui.

— O, Dumnezeule, James…

— E-el este în operație. Medicii nu știu dacă… dacă…

Se prăbușește înainte, vârându-și fața în locul unde umărul se unește cu gâtul, iar eu simt lacrimi

fierbinți pe piele. Îmi ridic ochii la Finn, care se apropie de noi, și facem un schimb de priviri neajutorate. El se așază lângă James și își pune timid o mână pe umărul lui.

— De ce ar face cineva asta? întreabă James printre suspine. De ce Nate?

— Nu știu, spun eu neajutorată.

— Nu există niciun motiv, omule, răspunde Finn. Nu poți înțelege nimic din asta.

— Aș vrea ca părinții mei să fi fost aici, spune James.

Îi masez spatele.

— Știu.

James se retrage în cele din urmă de lângă mine, ștergându-și fața cu mâneca. Se trântește din nou pe scaun ca să își sprijine capul de zid, iar eu văd pentru prima dată că sângele îi pătează cămașa albă de la smoching. Urma mare și roșie de pe piept, unde și-a cuprins în brațe fratele, e acum uscată și maronie. Sângele lui Nate. Uscat și mort pe cămașa lui James.

Nu mă pot uita la el.

Brusc, mă cuprind îndoielile. Nu îl pot liniști pe James, nu îl pot vindeca pe Nate, nu pot schimba ce s-a întâmplat.

Dar, la naiba, îi pot aduce lui James o cămașă curată!

— Mă duc să-ți caut altceva de îmbrăcat, bine? spun cu o voce tremurândă.

James își coboară privirea spre piept și se încruntă, ca și când acum observă cămașa însângerată pentru prima dată. Atinge ușor pata, aproape cu venerație.

— Era atât de mult sânge, șoptește el.

Eu înghit.

— Știu. Te vom curăța.

— Da, spune Finn și sare în picioare. Haide, Jimbo! Să mergem la baie!

James nu rezistă. Abia pare să observe că Finn îl ridică în picioare și îl conduce spre toaleta

bărbaților din capătul holului. Mă îndrept spre postul asistenților.

— Am nevoie de niște haine pentru prietenul meu! spun eu.

Asistentele par luate prin surprindere. Frumos, Marina!

— Îmi pare rău! adaug. Dar aveți ceva cu care se poate schimba? Hainele lui sunt…

Nu pot termina propoziția.

— Am niște haine în plus în dulap, spune un asistent bărbat, ridicându-se. Le aduc.

Omul se întoarce cu o uniformă albastră de asistent, frumos împăturită. Când o iau în mâini, nu mă simt complet inutilă pentru o jumătate de secundă.

Am făcut rost de o cămașă curată pentru James. Ce realizare!

Bat la ușa toaletei.

— Băieți? Am niște haine curate.

— Intră! strigă Finn.

Nu am mai intrat niciodată în toaleta bărbaților, iar cu tot ce se întâmplă acum, nu ar trebui să mi se pară atât de ciudat, dar tot deschid încet ușa, ca și când m-aș teme să nu fiu surprinsă.

Înăuntru, James se sprijină de chiuvetă, iar Finn șterge micile picături de sânge de pe gâtul lui cu un șervețel de hârtie ud. Cămașa leoarcă de sânge a lui James și jacheta sunt agățate de ușa separeului, iar abdomenul și pieptul îi sunt umede de la spălatul recent. Încerc să nu mă uit la toracele gol al lui James, îi văd pielea albă din cauza lunilor de iarnă și abdomenul plat de la orele de înot de la piscină, apoi închid ochii. Nu am încredere în mine să nu mă gândesc la lucruri îngrozitoare.

— Marina? întreabă Finn. Poți să-mi dai alea?

Deschid din nou ochii și îl găsesc pe Finn uitându-se contrariat la mine. Cu o mână ține șervețelul de hârtie pe gâtul lui James, iar cealaltă e întinsă.

— Îmi pare rău! șoptesc eu și înaintez ca să îi dau uniforma.

James se uită la mine uluit. Așa, cu trupul gol până la talie cum e, pare brusc incredibil de vulnerabil. Ca și când l-aș putea rupe cu o singură mână.

— Ridică brațele! spune Finn.

El ia cămașa curată, iar când James ridică brațele, Finn i-o trage cu pricepere peste cap ca un părinte care îmbracă un copil. Este o priveliște ciudată. Când scăfârlia lui James se ițește din gaura pentru gât, văd că are părul ciufulit, ceea ce îl face să pară chiar un puști.

— Pantalonii, poruncește Finn cu seriozitate, iar James întinde ascultător o mână spre prohabul pantalonilor de smoching.

— O, Dumnezeule! exclam și mă întorc. Plec.

— Ți-am zis, omule, îl aud pe Finn spunând când mă îndepărtez. Dacă îți scoți pantalonii, nu cucerești o fată. Doar o sperii.

Înainte să închid ușa toaletei, chiar îl aud pe James râzând.

∵

Câteva minute mai târziu, James, proaspăt spălat și schimbat, îl urmează pe Finn înapoi în sala de așteptare. Se așază cam zece secunde înainte să se ridice ca să se plimbe prin camera mică, mormăind în șoaptă.

— Cum au făcut-o? întreabă el încet. Cum au intrat?

Primarul McCreedy crede că James îi vorbește și răspunde:

— Cineva va veni să ne anunțe…

— Este ca în cazul lui Bobby Kennedy, nu-i așa? continuă James, ca și când primarul nu ar fi zis nimic. Este chiar așa, doar că…

Primarul McCreedy, senatorul Gaines și ceilalți oficiali de la strângerea de fonduri încearcă să-și ascundă expresiile nedumerite, însă eșuează în mare parte. James nu observă. Nu observă nimic

atunci când este în starea asta. Uneori, când are o problemă – de exemplu, când încearcă să rezolve o ecuație pentru doctorul Feinberg sau, și mai banal, când nu știe ce să comande pentru cină –, se retrage în mintea lui ca să găsească o soluție. Spre deosebire de bărbații din cameră, Finn și cu mine am văzut episoadele astea de atâtea ori, încât nu ne deranjează.

Primarul face un pas spre el.

— Fiule, ești…

Îl prind de mânecă.

— Vă rog, nu-l deranjați! Așa face el. Este mai bine să nu îl întrerupeți.

Orice se întâmplă în mintea lui James este ceva ce trebuie să rezolve. Dacă este împiedicat sau distras, se poate enerva. James nu se enervează des, dar, când o face, este spectaculos.

Primarul îmi atinge ușor mâna.

— Mă bucur că ești aici, alături de el, Marina, spune și îl lasă în pace pe James.

— Nate era la Informații și poate că el… mormăie James. Dar *vicepreședintele* era acolo! Nu ar fi trebuit să se întâmple. *Nu ar fi trebuit…*

James încă se plimbă și vorbește singur când logodnica lui Nate, Vivianne, intră grăbită în încăpere, cu haina încheiată greșit și cu tenul măsliniu oarecum palid. Fiindcă mă aflu cel mai aproape de ea, mă apucă, prinzându-mă ca o femeie care se îneacă.

— O, Marina! spune tremurând.

Îl vede pe James peste umărul meu și se retrage.

— O, nu! De când este așa?

— Nu de mult. De vreo douăzeci de minute.

— Minunat! zice Vivianne și simt cum unghiile ei îmi intră în umeri. Marina, ce mă fac?

Nu știu ce să îi spun. Nu am ce să îi spun.

— Pot să îți aduc ceva, Viv? întreabă Finn. Apă sau cafea?

— Un ceai de plante ar fi minunat, mulțumesc!

Finn pleacă să îi aducă ceva de băut de la aparat, iar Vivianne, fără să-mi dea drumul, se așază pe scaun, trăgându-mă alături. Ea și Nate ar trebui să se căsătorească vara asta. Au tot fost împreună de când erau studenți la facultatea de drept și s-au tot despărțit, suflete pereche care nu prea puteau să se sincronizeze. Ea lucra în New York la o firmă importantă de litigii, încercând să-și plătească împrumuturile pentru studii, iar el era aici, crescându-și fratele mai mic. I-a luat câțiva ani să o convingă să renunțe la slujbă și să vină în DC pentru a lucra la una dintre organizațiile nonprofit care îi plac pe un salariu de nimic, iar ea nu a vrut ca el să o întrețină. Dar a convins-o în cele din urmă să se căsătorească cu el.

Lucru pe care era posibil să nu-l mai facă.

— Ți-au spus ceva până acum? întreabă ea.

Scutur din cap.

— Doar că este în operație.

— Viv?

Amândouă ridicăm privirea. James a încetat să se mai plimbe și a văzut-o pe Vivianne pentru prima dată. Se ridică și îl îmbrățișează.

∵

Următoarele ore trec neobservate. Operația de urgență a lui Nate continuă până noaptea târziu, iar noi nu putem decât să așteptăm. Primarul McCreedy este chemat și, imediat ce pleacă, senatorul Gaines și ceilalți încep să se retragă și ei, invocând scuze abia șoptite. După un timp, rămânem doar noi patru și agentul Poliției Capitoliului de lângă ușă.

Vivianne vorbește încontinuu.

— Am sunat-o pe vara ta, Alice, și vine cu avionul din Westchester. A spus că Nancy caută pe cineva care să supravegheze copiii – știi că Benjamin tocmai a împlinit doi ani și se pare că bona lor este în vacanță –, apoi ea și John vor pleca. William este în Shanghai, dar sunt sigură că va fi aici cât de repede va putea…

În timpul ăsta, James nu vorbește, doar se uită la podea cu un rid fin pe frunte, ca și când mocheta subțire și maro l-ar fi insultat.

Mă scuz și ies din sala de așteptare, îmi scot telefonul din poșeta-plic furată de Sophie din dulapul mamei. I-am trimis un mesaj lui Luz când am ajuns, ca să știe unde suntem – nu aș fi suportat să-i aud vocea, deoarece sunt convinsă că aș fi cedat ca un copil –, apoi am închis mobilul din cauza fluxului continuu de mesaje de la prieteni și oameni pe care abia îi cunosc. Îl deschid din nou și aștept să văd dacă am mesaje vocale. Doar două, ambele de la Tamsin. Mă joc cu telefonul. M-am gândit câteva ore dacă să o sun, dar chiar și acum, cu degetul deasupra numărului, nu sunt sigură. De ce nu m-au sunat? Trebuie să fi aflat până acum. Dacă nu sun, atunci nu pot să nu răspundă. Dacă nu *vreau,* nu pot fi dezamăgită.

Apăs numărul marcat TATA MOBIL, iar telefonul începe să sune. Închid ochii și încerc să-mi dau seama ce voi spune când va răspunde. *Tata, lumea se sfârșește, te rog, oprește-o!*

Bună ziua! L-ați sunat pe Daniel Marchetti. Nu sunt disponibil…

Apăs cu degetul pe buton ca să închei apelul. Încerc să o sun pe mama. Intră direct căsuța vocală și sunt dispusă să fac pariu pe un milion de dolari că este la spa. Tata se duce în Vail să schieze, dar ea își petrece aproape tot timpul la masaj, epilat sau exfoliere.

Sau așa am auzit, de vreme ce niciodată nu mă iau cu ei.

Vâr mobilul în poșetă și strâng materialul în pumni. Delicatele cristale Swarovsky care împodobesc exteriorul se întind pe firele lor, iar eu le prind cu o mână și scot șase piese strălucitoare. Mama mă va ucide, dar nici că-mi pasă.

Mă duc la toaletă și-mi stropesc fața cu apă rece. Încerc să nu mă uit prea atent la imaginea mea din oglindă. Părul și machiajul sunt distruse, iar eu,

dintr-odată, nu o recunosc pe femeia care se uită la mine. Este ca o fotografie a vreunei verișoare îndepărtate. Vag familiară, dar ciudată. Nu eu.

— Te simți bine? întreabă Finn când mă așez din nou pe scaunul din sala de așteptare.

El își coboară privirea la poșeta mea deformată.

— Mda, spun eu. Ți-ai sunat părinții?

— Le-am dat mesaj. Nu am vrut să o trezesc pe mama.

Își înclină capul spre mine.

— Ce au spus părinții tăi?

Îmi iau privirea de la el.

— Nimic.

Ochii mei se îndreaptă din nou la James, care stă în colțul camerei, la fel ca atunci când am plecat, doar că acum are capul aplecat deasupra unei foi galbene și scrie cu furie. Expresia fantomatică i-a dispărut de pe chip, iar ochii lui distanți sunt acum concentrați când se uită cu înverșunare la bucata de hârtie.

— Ce face? șoptesc eu.

— Nu știu! spune Finn. După ce ai plecat, i-a cerut asistentei un pix și o hârtie și așa este de atunci. Crezi că este în regulă?

— Habar n-am.

Privirea lui James este atât de aprinsă, încât mă tem că ar putea da foc foii. Este o privire înspăimântătoare, totuși, e mai puțin înspăimântătoare decât cea inexpresivă pe care o avea de câteva ore.

— Cel puțin face *ceva.*

— Mda, doar că mă îngrijorează ce face.

Mă uit la Finn și încerc să-i descifrez expresia încruntată când aud hârtia atingând podeaua în spatele meu. James a sărit în picioare, iar eu îl văd pe doctorul în ținută de operație stând în pragul ușii.

O, Dumnezeule, asta e!

Vivianne e între mine și James, iar eu studiez chipul bărbatului când își scoate masca încet. Caut

un indiciu despre veștile pe care le aduce, dar trăsăturile lui sunt enigmatice, ca o a doua mască. La început, sunt ușurată. Dacă Nate ar fi murit, ar fi părut supărat, nu-i așa? Dar dacă totul a decurs bine este aproape o cruzime ca el să nu zâmbească.

Toți patru ne întoarcem spre doctor, ca și când el ar fi plutonul de execuție, iar noi, prizonierii.

— Este bine? întreabă James.

— Parlamentarul Shaw a fost foarte grav rănit, spune bărbatul, iar eu abia rezist impulsului de a-l scutura.

Știm că a fost grav rănit, eram acolo.

— Încă ne ocupăm de rănile făcute de glonț, dar am trecut de partea cea mai dificilă.

James se înmoaie, iar eu îi cuprind talia cu un braț ca să îl echilibrez. Mulțumesc lui Dumnezeu! Îmi întorc fața în umărul lui.

— Este, totuși, în stare critică. Următoarele patruzeci și opt și până la șaptezeci și două de ore sunt cruciale.

James se îndreaptă. Simt cum mușchii i-au devenit rigizi sub mâna mea.

— Ce înseamnă asta?

— Haideți să ne așezăm și vă voi explica totul!

Doctorul se întoarce spre mine și Finn.

— Îmi pare rău, dar detaliile despre starea parlamentarului sunt confidențiale, deci va trebui să așteptați afară.

Finn îi strânge ușor umărul lui James înainte să iasă din cameră. Eu mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut pe frunte, iar el mă ia de mână când mă îndepărtez, astfel încât degetele lui mă prind o clipă, apoi alunecă. Este un lucru minor, dar atingerea mă face să tremur. Mă urăsc pentru că simt asta când Nate luptă pentru viața lui, dar, pentru o secundă, este aproape ca și când James ar avea nevoie să fiu lângă el.

Finn și cu mine ne așezăm pe două scaune lipite de perete ca să așteptăm. Nu vorbim. În ultimele

câteva ore, m-a surprins că a fost atât de răbdător și de blând și deloc idiot. Abia îl recunosc.

Doctorul pleacă repede, dând din cap spre noi când se întoarce în sala de operații, iar eu fug lângă James.

— Este de rău, spune Vivianne. Este în viață, dar nu respiră singur. Doctorul spune că șansele să reziste sunt doar de cincizeci la sută… în următoarele câteva zile.

— Iisuse! șoptește Finn.

— O, Dumnezeule!

Vreau să îl ating pe James, dar mă tem să o fac, iar mâinile îmi flutură inutile pe lângă corp.

Chipul alb ca varul al lui James este lipsit de orice expresie.

— A spus că vom putea să îl vedem peste câteva ore, dar…

Își pierde brusc dorința de a vorbi, iar capul îi cade în mâini.

Mă gândesc la James din ziua înmormântării părinților lui, cel a cărui tăietură la mână îi sângera, dar pe care nu părea să o simtă, aruncând mobila prin bibliotecă. Aproape văd firul care îl reține începând acum să se destrame. Dacă nu se schimbă nimic, mă tem că va ceda.

Timidă, îl ating pe spate.

— Ce-ar fi să ne întoarcem acasă la mine și să dormim? Vom reveni mâine la prima oră, când Nate va fi pregătit să te vadă.

— Cred că e o idee bună, spune Vivianne.

James scutură din cap, iar vocea îi e înăbușită de mâinile care îi acoperă gura.

— Nu! Voi puteți pleca, dar eu trebuie să rămân. Nu m-aș putea ierta dacă…

…dacă l-aș părăsi pe Nate și ar muri. Aud cuvintele, chiar dacă nu le rostește.

— Bine!

Mă uit la Finn și ridic din umeri.

— Rămânem și noi!

Îmi scot telefonul și o sun pe Luz. Dacă tot rămânem, am nevoie de niște haine mai puțin ridicole.

∵

Bineînțeles, adevăratul motiv pentru care o sun pe Luz este că nu mai suport nicio secundă să mă prefac puternică. Dacă am fost până acum. Am nevoie de cineva care să mă îmbrățișeze și să-mi spună că totul va fi bine.

E nevoie de mai mult de o oră ca Luz să fie percheziționată și să i se dea voie să intre, ceea ce nu este ușor, deoarece a adus cu ea două genți imense. Odată primită aprobarea, se mișcă repede pe lângă agenții postați în fața ușii sălii de așteptare, vine direct la mine și James, ridicând mâinile cărnoase și sărutându-ne pe cap.

— *Ay, Dios mio!* șoptește ea. Dragii mei! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Îmi ascund un zâmbet cât suport rușinea ca fața să-mi fie strivită de sânul lui Luz, dar James pare pierdut, ca și când o parte din el ar fi fugit și i-ar fi lăsat corpul în urmă.

Luz despachetează bagajele. Unul conține un rând de haine pentru fiecare din noi, iar celălalt are mai multă mâncare decât ar putea consuma tot spitalul într-o săptămână, de la sandviciuri și fructe, la o caserolă cu *enchilada* și o tavă de fursecuri proaspăt coapte. Luz gătește când este îngrijorată și, judecând după conținutul bagajului, *intrase în panică.*

De la somonul de opt sute de dolari, nu am mai mâncat decât de la aparat, așadar Finn se repede în provizii, Vivianne ia o piersică și chiar și James reușește să ciugulească un sandvici cu unt de arahide. Finn îmi oferă o farfurie cu fursecuri cu ciocolată, dar scutur din cap și iau în schimb hainele pe care le-a adus Luz. Mă scuz ca să merg la toaletă și să mă schimb. Îmi e greu să îmi imaginez de ce am fost cândva îndrăgostită de rochia asta. Când ajung acasă, îi voi da foc.

Ies din separeul toaletei îmbrăcată cu blugi și un pulover și o găsesc pe Luz rezemată de chiuvetă, cu brațele încrucișate la piept.

— *Mija,* ești bine?

Luz mă ia în brațe și-mi masează spatele în cercuri mici, așa cum o făcea când eram de-o șchioapă. Scot niște sunete incredibil de jenante și de răgușite și sunt destul de sigură că nasul îmi curge pe puloverul lui Luz, dar ea nu mă lasă să mă retrag, iar eu mă bucur.

— Îmi pare rău pentru aseară! spun eu. Știu că uneori sunt nesuferită cu tine.

— Șșș, șșș!

Ea îmi îndepărtează părul de pe față și îmi șterge obrajii cu capătul mânecii ei.

— Ai sunat-o pe mama ta?

Dau din cap că nu. Cumva, este prea devreme să pretind că nici măcar nu am încercat. Luz mă strânge mai puternic, până ce mă dor coastele. Habar n-am la ce m-am gândit de am întârziat atât de mult să o sun.

Revenim în sala de așteptare, unde Finn amestecă un pachet de cărți pe care l-a găsit, Vivianne se holbează la telefon, iar James scrie din nou pe hârtia galbenă. Nimeni nu își ridică privirea când intrăm. Luz se așază lângă ușă și scoate niște andrele dintr-una din gențile fără fund. Mă așez între băieți și caut să fac ceva cu mâinile. În cele din urmă, cedez și încep să îmi rod unghiile în timp ce îl privesc pe James.

Scrisul ăsta frenetic mă îngrijorează. Este prea intens, chiar și pentru el. Vreau să se uite la mine și să spună ceva, orice, ca să înceteze cu scârțâitul maniacal al pixului pe hârtie, așa că întreb:

— Ai mâncat, James?

— A mâncat, răspunde Finn.

James taie ceva pe foaie cu mișcări agitate.

— Te referi la chestia aia din care a luat trei guri? zic eu, dând din cap spre sandviciul cu unt de

arahide și gem, uitat pe masă. Pentru că nu cred că se consideră mâncat.

— Tu vorbești?! întreabă încet Finn.

Îmi simt cum sângele mi se scurge din obraji. Luz își ridică privirea la mine, dar se întoarce repede la împletit.

— Ce vrea să însemne asta? întreb eu.

— Nimic.

— Nu, spune-mi!

— Înseamnă să o lași mai moale, bine, Marina? Va mânca atunci când îi va fi foame.

— Încerc doar să am grijă de el, nu…

— Iisuse, sunt încă *aici,* știi?

Îmi întorc privirea la James, care este în picioare și aruncă hârtiile în colțul îndepărtat al camerei, unde se lovesc de zid și cad în spatele unui scaun.

— Nate este pe moarte, spune el. Nu eu.

Mi se taie respirația.

— James…

— O, dragul meu! intervine Vivianne. Prietenii tăi încearcă doar să te ajute.

James își pune jacheta.

— Mă duc să iau niște aer proaspăt.

Sar în picioare.

— Vin cu tine!

— Nu, Marina! Îmi trebuie…

James inspiră adânc și își coboară vocea.

— Îmi trebuie doar un minut, bine?

Mă așez din nou pe scaun și îmi înăbuș lacrimile, clipind.

— Bine!

După ce pleacă, îmi sprijin capul pe genunchi și mi-l acopăr cu mâinile.

— Lasă-l să respire, M!

— Tacă-ți gura, Finn! îl reped imediat.

OPT

Em

De la atâta stat în frig, încep să am crampe. Îmi lungesc picioarele în față, îndoindu-le și flexându-le ca să-mi întind mușchii și să pun din nou sângele în mișcare. Încerc să mă concentrez la durerea din gambe și la amorțeala din degete, nu la golul adânc și negru din stomac.

Finn se uită la cer. Nu știu de ce, nu sunt stele în oraș. Nu e nimic de văzut în afară de întuneric și de strălucirea albastră cețoasă a stâlpilor de iluminat.

— Cred că se apropie momentul, spune el.

— Știu.

— Cum te simți?

— Cum crezi?

Cu mâna, îmi acoperă pumnul încleștat. Primul instinct este să mă retrag, dar îmi impun să rămân nemișcată. Senzația pielii lui pe a mea este încă nouă și ciudată, iar atingerea îmi pare ciudat de fierbinte după atât de multe luni în care nu am atins pe nimeni. El își trece degetele peste ale mele, care se destind, iar eu mă relaxez.

— Ne putem gândi la altă cale, spune el. Asta e prea aiurea.

Scutur din cap.

— Nu există altă cale. Deja am încercat orice altceva.

— Îmi pare atât de rău, Em!

— Să nu-ți pară! îl întrerup eu. Urăsc ce a făcut. Îl urăsc. Lumea va fi un loc mai bun când el nu va mai fi.

Finn îmi cuprinde umărul cu un braț.

— Bine, spune el apoi cu o voce împăciuitoare.

În mod evident, nu mă crede, dar oare are senzația că îl mint sau mă mint? Poate că ura mea nu este simplă, poate că este complicată de multe

alte lucruri, dar este adevărată. Mă arde pe dinăuntru precum cea mai albastră și mai fierbinte flacără.

Pot face asta. Îmi reprim slăbiciunea pe care o simt cum se formează în interiorul meu. *Pot face asta.*

Mă aplec spre Finn și-i inhalez mirosul. Ei bine, mirosul lui Connor, presupun. Detergent cu fum stătut de țigară. Când închid ochii, îmi aduc aminte de cum mirosea Finn, a săpun și acea apă de colonie îngrozitoare pe care o folosea prea mult la ocazii speciale și, mai târziu, a praf și a sudoare, asemenea unui om care-și duce viața pe fugă. Mă apropii mai mult de pielea lui. Mă gândesc la cicatricele pe care le ascunde sub cămașă, la vânătăile care probabil încă se văd de la ultima bătaie, orice ca să ațâț flacăra furiei mele până arde totul.

Îl urăsc! Îl urăsc! Îl urăsc!

— Nu te mai gândi la el, spune Finn, care pare că îmi citește gândurile.

Mă mângâie pe braț, încălzindu-mă.

— Gândește-te la ea!

La ea, la Marina, care este undeva în clădirea aia, în suferință și confuză, probabil rozându-și unghiile. Finn are dreptate.

Marina este motivul pentru care fac toate astea. Mai mult decât orice, ceea ce vreau este ca ea să fie fericită și să aibă viața pe care o merită. Dragostea mea pentru ea este o motivație mai puternică decât ar putea fi vreodată ura mea pentru el.

Finn mă sărută în vârful capului, iar eu tremur. Buzele lui coboară spre tâmpla și obrazul meu.

— Em! șoptește el.

Îmi înclin fața ca să mă uit la el și suntem atât de aproape, încât îi simt respirația.

— Da?

— Știu că deja știi, dar întotdeauna am vrut să te privesc când în sfârșit o voi spune. Îmi dau seama

că momentul este extrem de nepotrivit…

O, Dumnezeule, Finn! Nu o face!

— Dar curând vom pleca, deci asta este ultima mea șansă.

El îmi schițează un zâmbet timid.

— Te iubesc!

Are dreptate, chiar știam, dar brusc nu mă pot uita în ochii lui. Este prea mult. Fața îmi este fierbinte în aerul rece, iar eu îmi iau privirea de la el, întorcându-mă mecanic spre ușile clădirii pe care o priveam.

Acestea se deschid, glisând fără zgomot, și iese o siluetă.

— El este! șoptesc eu.

L-aș recunoaște oriunde, chiar și pe întuneric, chiar și cu umerii plecați și trupul slab îmbrăcat în haine împrumutate. Încerc să nu mă uit cu prea mare atenție la el. Nu vreau să-i văd chipul.

Mă ridic pe vine în spatele mașinii, cu Finn lângă umărul meu. Respirația lui rapidă se aude în jurul nostru. Pentru prima dată, nu spune nimic, doar mă atinge pe spate ca să-mi aducă aminte că este acolo.

Degetele mele tremură atât de violent, încât nu pot scoate siguranța pistolului. Închid ochii și încerc să găsesc în mine măcar o urmă de calm la care să mă concentrez.

Marina.

Tremurul încetează, iar eu scot siguranța. Nu îmi voi aminti cine era. Persoana aia este moartă și dispărută. Mă voi gândi doar la cine va fi.

Mă voi gândi doar la Marina.

Cu o ultimă inspirație adâncă, mă ridic în picioare, îndrept arma direct spre capul lui James Shaw și apăs pe trăgaci.

∵

Arma are un recul puternic în mâna mea și mă aruncă în spate.

Și *tot mai* în spate…

Un pumn se strânge în jurul abdomenului meu și mă smucește într-o parte, cu vântul suflându-mi prin păr și lumea începțoșându-se în jur. Zbor și cad în același timp. Finn, arma și spitalul se estompează până devin niște linii gri, iar în locul lor se materializează o lume diferită.

De data asta o voi face, sunt sigură.

Alți copii își pun părinții să-i împingă, dar eu nu am o astfel de variantă, așadar îmi poziționez bicicleta în capătul aleii noastre înclinate și las gravitația să-și facă treaba. Cobor repede pe alee și pe strada liniștită și, în sfârșit, pedalez. Inima mi se înalță. Casele de pe stradă dispar imposibil de repede. Sunt liberă!

Nu. Nu merg pe bicicletă. Cad. Roata mare de sub mine se clatină necontrolat, smucind ghidonul în stânga și în dreapta, aproape trăgând coarnele din mâinile mele mici. Atât de mici! Pământul se grăbește spre mine și, înainte să țip, mă întind pe caldarâm. Palmele și genunchii mă ustură. Mă rostogolesc și-mi aduc un genunchi la piept. Prin colanții sfâșiați văd pielea julită și sângele. Erau perechea mea preferată, cea roz-deschis cu buline mici și albe. Când îmi imaginam momentul – căzutul pe stradă de pe bicicletă, plecarea din locul ăsta cu părul fluturând în urma mea –, purtam întotdeauna colanții preferați; în concluzie, am insistat să îi îmbrac în dimineața asta. Iar acum, sunt distruși.

Lacrimi fierbinți mi se rostogolesc pe obraji, iar eu nu încerc să le opresc.

— Ești bine, puștoaico?

Îmi ridic privirea și dau cu ochii de băiatul vecinilor. Când ne-am mutat în urmă cu câteva săptămâni, mama mi-a spus că aș putea să îl rog să ieșim împreună la joacă, dar eram prea speriată. Este *băiat* și are cel puțin opt ani. Ar râde de mine.

Maxilarul mi se încleștează.

— Sunt bine.

— Ai uitat să pedalezi.

El zâmbește și îmi oferă o mână.

— Nu am uitat!

— Ba da, ai uitat!

Băiatul se așază pe trotuar lângă mine.

— Nu-i nicio rușine. Am făcut la fel când am învățat să merg. Am căzut într-o ditamai tufa.

— Serios?

El încuviințează cu o mișcare din cap.

— Mai era și plină de țepi. Ești rănită?

Ridic din umeri, dar mă ia de mâini și întoarce palmele spre el. Sunt zgâriate și pline de pietrișul de pe drum.

Se aplecă un pic și suflă peste ele, îndepărtând praful și răcorind usturimea pielii.

— Vrei să te ajut? întreabă el.

Dau din cap în semn de încuviințare. Se ridică, iar de data asta îmi pare imens. Îl privesc de jos – cu *venerație* – înainte să mă ia de braț și să mă ajute.

— Eu sunt James, spune el.

— Eu sunt Marina.

Cineva îmi strigă numele în depărtare. Mă întorc. Trebuie să fie Luz sau mama…

Dar nu. Nu o strigă pe Marina. Strigă pe altcineva.

Pe umerii mei simt mâini care mă scutură. Îmi ridic privirea la chipul lui James, iar acesta se începoșează, devine altul. Clipesc, iar James devine Finn.

— Em! spune el.

— Finn?

Indiferent în orice loc ciudat am fost, revin brusc în corpul meu. Sunt pe pământ, cu țeava armei în poală, iar metalul e fierbinte chiar și prin blugi. Finn este ghemuit peste mine, cu ochii măriți de panică.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, spune el, ridicându-mă în picioare, dar trebuie să fugim.

Finn mă târăște, dar eu mă opresc și mă uit înapoi la spital, unde brusc se agită oamenii.

— L-am ucis? S-a terminat?

El mă trage de braț.

— Fugi, Em!

Și fugim.

NOUA

Marina

După ce James iese grăbit afară, Vivianne se scuză ca să se ducă la toaletă, iar eu merg spre fereastra sălii de așteptare, privind intrarea din spate a spitalului. Durează doar un minut până să iasă James. Seamănă cu orice alt angajat al spitalului în uniforma albastră și jacheta neagră, dar eu îl recunosc și cu ochii închiși. Se plimbă înainte și înapoi lângă parcarea pentru ambulanțe, apoi se așază pe zidul scund de piatră care mărginește aleea. Își îngroapă capul în mâini.

În spatele meu, Finn amestecă din nou și din nou pachetul de cărți. Până și sunetul este unul nervos, nerăbdătorul fâsâit ai dreptunghiurilor din carton părând să mă judece pentru că nu am reușit să îl las pe James să aibă măcar un scurt moment de intimitate.

Ochii mi se încețoșează și îl văd cu ochii minții pe James stând în pragul ușii și strigând să îi dau pace. Cățelul stupid care îl urmează întotdeauna.

Nu așa mi-am imaginat că va decurge seara.

Luz lasă andrelele ca să mă strângă de mână, dar nu vreau să fiu atinsă acum. Îmi încrucișez brațele la piept și mă ciupesc de pliul cotului ca să nu plâng. Nu vreau să mai plâng niciodată în fața lui Finn Abbott. Jos, James se ridică în picioare și începe să își legene brațele ca să se încălzească.

Se aude un bubuit.

Nu este ca sunetul din sala de bal a hotelului. La etajul al treilea, filtrat de zgomotul orașului și de geamurile groase de sticlă, este mai mult un pocnet decât o explozie, dar eu tot țip. Sunt din nou în sala de bal și văd sângele cum se întinde pe pieptul lui Nate, doar că de data asta este al lui James, iar respirația mi se taie.

— A fost doar o mașină dând rateuri, spune Finn.

— Nu-i adevărat!

Îmi lipesc fața de fereastră. James încă stă în picioare, încă întreg, dar pare la sute de kilometri distanță. Îmi pun mâinile pe geam, ca și când aș putea ajunge cumva la el. Îi urmăresc privirea în parcare și atunci o văd… O fată cu chipul ascuns de umbre și care ține o armă.

Aerul îmi iese din plămâni, iar timpul pare că se oprește în loc. Fata cade în spatele mașinii și un băiat pe care nu l-am observat înainte se apleacă pentru a o ajuta să se ridice. Cei doi o iau la fugă, dar fata se oprește sub un stâlp de iluminat și trăsăturile îi devin clare.

Lumea se clatină în fața mea, iar eu îmi cuprind capul cu mâinile. Halucinez.

Ofițeri în uniforme negre ies în fugă din spital și îl aduc înăuntru chiar în timp ce el arată spre parcare și li se opune.

Nu mi-am imaginat asta.

Cineva tocmai l-a împușcat pe James.

Ies în fugă din cameră.

∵

Trec pe lângă lift și cobor pe scări până la primul etaj, sărind câte două trepte. Undeva în spatele meu, îl aud pe Finn strigându-mi numele. Alerg văzând din nou în minte scena; o fată cu o armă, un băiat ajutând-o să se ridice, apoi ea oprindu-se sub un stâlp de iluminat ca să se uite înapoi spre spital…

Mintea mi-o ia razna. Deoarece fețele pe care le-am văzut, chiar și de la distanță și în întuneric, erau atât de cunoscute, semănau atât de mult cu…

Ajung la palierul primului etaj și alerg în camera de gardă, unde James stă pe scaun în sala de așteptare, înconjurat de un nor de costume negre și uniforme. Parcă am intrat într-un furnicar. Agentul de serviciu dă ordine unei asistente, care transmite mai departe prin stație. Se închide toată clădirea,

nimeni nu are voie să intre și să iasă, iar eu înot împotriva șuvoiului de oameni panicați ca să încerc să ajung la James.

— James! strig eu. James!

— Marina!

El mă repereză imediat în mulțime și îmi face semn să mă apropii. Ofițerii care îl înconjoară se dau la o parte ca să mă lase să trec.

— Ești bine? întreb eu. Ce s-a întâmplat?

El pare puțin zăpăcit, dar este teafăr și nevătămat.

— Cineva a tras spre spital.

Finn mă ajunge din urmă și îl aude.

— O, Dumnezeule!

Îl împing.

— Vezi? Ți-am spus eu! I-am *văzut* trăgând spre el.

Ofițerul de lângă James se oprește brusc din vorbit în stația de emisie-recepție.

— Scuzați-mă, domnișoară, ați spus că ați văzut atacatorul?

— Da, mă uitam pe fereastră! răspund iute și mă întorc spre James. Ești bine? Ești rănit?

— Sunt bine, spune el. Dar tu ești albă ca varul. *Tu* ești bine?

Aproape râd, dar se aude un fel de suspin gâtuit și îmi arunc brațele în jurul gâtului său. Chiar și cu ochii închiși, lumea încă se rotește. Îmi așez o mână pe capul lui și îl țin strâns. Simt ceva cald și alunecos între degete.

— Domnișoară, cum arată atacatorul?

Mă retrag și mă uit la mână. Este pătată de sânge roșu-aprins.

— Sângerează!

Vocea mi se aude slab, iar eu trebuie să mă chinui să vorbesc mai tare.

— Să-l ajute cineva, sângerează!

James își atinge părul brunet și-și retrage degetele însângerate cu o expresie năucită. Roiul de oameni coboară din nou spre el pentru a-l duce

într-un cabinet alăturat. Vreau să îl urmez, dar agentul care dădea ordine mai devreme îmi blochează calea.

— Domnișoară, sunt agentul special Armison, spune bărbatul înalt și îmbrăcat în negru. Trebuie să știu acum: cum arăta atacatorul?

Em

— La naiba!

La șase străzi distanță de spital, lovesc cu mâna în zidul unei clădiri din cărămidă. Mă ustură, dar o merit.

— Este în regulă, Em!

Mă plimb înainte și înapoi.

— Nu este și o știi bine! Asta era șansa noastră, iar eu am ratat-o. Nu pot să *cred* că am ratat.

— Ai ratat, întreabă Finn, sau te-ai smucit?

— N-nu știu.

Strâng pumnii până ce unghiile îmi intră în palme.

— Chiar nu știu.

— Este în regulă. Încă mai avem două zile înainte ca doctorul să vină după noi. Tot ce trebuie să facem este să îl urmărim și să așteptăm alt moment când este singur.

Îndepărtez mâna pe care Finn o pune pe umărul meu și îmi sprijin fruntea de zidul aspru.

— Eu doar… i-am văzut fața. Și era din nou *James,* știi?

— Știu.

— Și orice mi s-a întâmplat…

Mă întorc să mă uit la el.

— Ce naiba a fost asta?

— Imediat ce ai apăsat pe trăgaci, ochii ți-au devenit goi și ai început să clipești nebunește.

El scutură din cap, ca și când ar încerca să se lepede de imaginea asta.

— Nici nu mă vedeai, nici nu mă auzeai. Parcă erai *pierdută.*

— Am văzut prima mea întâlnire cu James, spun eu. A fost de parcă am retrăit momentul.

— O, vai, șoptește și se întinde din nou spre mine. Îmi pare atât de rău!

— El doar…

Îmi mușc partea interioară a buzei.

— Nu a făcut nimic greșit.

— Nu încă.

Finn îmi cuprinde fața cu mâinile și o face cu atâta blândețe, de parcă ar crede că un gest mai energic m-ar distruge. Dar amândoi știm că nu va dura. Că James pe care îl știm deja nu mai este.

Pentru prima dată în ultimele luni, plâng. Nu lacrimile de fată pe care le vărsăm de obicei, suspinând și bosumflându-mă, lăsându-le să curgă pe obraji ca un personaj dintr-un film, ci suspine profunde și guturale care îmi scutură tot corpul.

Finn mă îmbrățișează strâns, ca și când se teme că m-aș putea sparge în mii de bucăți, iar brațele lui sunt singurele lucruri care mă pot ține întreagă.

Probabil are dreptate.

Marina

— Atacatorul, spune din nou agentul Armison. Cum arăta atacatorul?

— Eu…

Nu mă pot aduna cu James de partea cealaltă a zidului sângerând și poate pe moarte. Încerc să ajung la el, ca și când aș fi prinsă în atracția lui gravitațională, dar agentul pășește în fața mea.

— N-nu știu…

— Ba da, știți!

Agentul Armison își apropie fața de a mea, astfel încât ochii lui sunt sigurele lucruri pe care le văd.

— Concentrați-vă! Cum arăta atacatorul?

Trebuie să fac asta. Este singura metodă prin care pot ajuta la prinderea oamenilor care l-au

împușcat pe James. Dar cum să spun asta? Cum să îi spun ce am văzut?

— Erau două persoane…

El apucă stația radio.

— Aici Armison! Așteptați descrierea!

El se uită din nou la mine.

— Bine, cum arătau?

— Erau o f-fată și un băiat, spun eu. Semănau cu…

— Cu cine?

— Semănau chiar cu – mă întorc spre Finn – noi doi.

Preț de o secundă, agentul Armison mă fixează cu privirea.

— Vreți să spuneți că erau de vârsta voastră? Aveau părul de aceeași culoare, ce?

— Nu, vreau să spun că arătau *exact* ca noi doi. Poate puțin mai în vârstă, dar altfel…

Mă opresc când îi văd expresia.

— Știu că pare nebunesc, dar…

El ia din nou stația radio.

— Aici Armison! Ignorați ultima transmisie!

— Nu, nu o faceți! spun eu. Trebuie să-i prindeți!

— Marina…

Finn îmi atinge cotul.

— Domnișoară, ați avut un șoc…

— *Nu!*

Îmi retrag brațul dinspre Finn.

— Nu îmi imaginez lucruri, asta am văzut!

— Știu. Este în regulă, spune agentul Armison. Să intrăm într-una dintre camerele de aici și vă voi pune mai multe întrebări, bine?

— Ce rost are? întreb eu. Nu mă veți crede. Este măcar legal să mă chestionați fără ca părinții mei să fie aici?

— Nu sunteți arestată, domnișoară…

— Marchetti, completează Finn, cel mereu atât de serviabil.

— Veniți cu mine, domnișoară Marchetti, spune agentul Armison, ca să-mi explicați exact ce ați văzut. Poate veni și prietenul dumneavoastră.

— Nu e prietenul meu, spun eu, dar merg deoarece văd că nu pot scăpa de asta.

Ne aflăm lângă ușa camerei de recreere a angajaților, spre care ne-a condus agentul Armison, când Luz și Vivianne ne găsesc. Vivianne, care este avocată, dar și cea mai apropiată rudă de James, pare incapabilă să hotărască unde ar fi mai utilă. Se întoarce spre Luz.

— Poți să te duci să stai cu James? întreabă ea. Și să vii să mă iei dacă este grav rănit sau întreabă de mine?

Luz dă din cap, iar eu îi arăt locul în care l-au dus pe James. Cel puțin va fi cineva cu el. Armison ne conduce în camera de recreere a angajaților, dar mintea mea o urmează pe Luz în cabinetul de pe hol. Dacă James nu este bine, nu știu ce voi face. Am văzut cândva la *Good Morning, America!* o femeie care a fost înjunghiată în spate cu un cuțit de bucătărie de fostul iubit și s-a plimbat prin mall, fără să-și dea seama, timp de o oră, înainte să îi sugereze cineva dintr-un restaurant să meargă la spital. Dacă se putea întâmpla asta, atunci poate că James fusese împușcat și nici măcar nu știa.

Finn este mai puțin zguduit.

— A fost doar o tăietură sau ceva de genul ăsta, M! Nu te îngrijora prea mult. Vei face riduri.

— Poate că ar trebui să te îngrijorezi puțin mai mult! izbucnesc eu. Știu că ți-e greu să înțelegi, Finn, dar unora dintre noi chiar le pasă de unele lucruri și nu poți să iei totul în râs…

— Hei! strigă Finn și ochii i se aprind. Chiar îmi pasă de unele lucruri! Nu știi despre ce vorbești!

Finn trece pe lângă mine ca să se așeze la masă și mă lasă în picioare în urma lui. Agentul Armison ne face semn mie și lui Vivianne să ne așezăm, scoate din buzunarul de la piept un stilou elegant,

care pare nelalocul lui, în mâinile mari și pătrate, și deschide un carnețel.

Ne scrie numele și informațiile de bază, apoi spune:

— Bine, domnișoară Marchetti. Acum, povestiți-mi din nou ce ați văzut!

Blândețea vocii lui mă enervează. Este felul în care vorbești cu copiii sau cu pacienții nebuni.

— Îl priveam pe James pe fereastră.

Accentuez fiecare cuvânt.

— Am auzit o împușcătură și m-am uitat în parcare. Acolo erau un băiat și o fată care alergau, iar când s-au întors, le-am văzut chipurile. Arătau exact ca mine și Finn. Aceeași constituție, același păr, aceleași *chipuri.*

Armison se întoarce spre Finn și Vivianne.

— Vreunul din voi a văzut ceva?

Amândoi scutură din cap. Erau chiar acolo, dar eu eram singura de lângă fereastră. Aș da orice ca unul dintre ei să fi stat cu mine ca să îmi poată susține povestea.

— Ați văzut altceva ciudat astăzi, domnișoară Marchetti? întreabă cu blândețe agentul Armison, ca și când un cuvânt nepotrivit m-ar putea distruge.

— Nu! izbucnesc și lovesc cu pumnii în masă. Știu că pare nebunesc, dar este adevărat! Trebuie să mă credeți!

Vivianne pune o mână pe genunchiul meu.

— Este în regulă, Marina!

— Cred că sunteți sinceră, domnișoară Marchetti, spune agentul, dar sunteți foarte stresată. Uneori, în condiții de stres, mintea reacționează în moduri ciudate.

— Bine!

Strâng din buze ca să opresc suspinul de frustrare pe care îl simt ridicându-se în gât.

— Dar ei, atacatorii, sunt acolo și scapă, pentru că nu vreți să mă ascultați.

Agentul Armison se uită spre agendă, incapabil să-mi întâlnească privirea, și îl simt pe Finn foindu-se pe scaunul de lângă mine. Bun! *Sper* să îi fac să se simtă incomod.

— Acum, ce ați văzut mai devreme, când a fost împușcat parlamentarul? întreabă agentul Armison. Ați fost amândoi acolo, corect? Ce ați văzut?

Îmi încrucișez brațele la piept și nu mai scot o vorbă. Oricum nu am nicio informație utilă, de vreme ce tot ce am văzut a fost ceea ce au văzut toți: Nate căzând pe podea, oameni împrăștiindu-se. Bineînțeles, aș fi putut obține amprentele atacatorului și codul numeric personal, și tot nu ar fi contat pentru tipul ăsta.

Finn este mai înclinat decât mine să fie util.

— Deja am vorbit despre asta cu unul dintre agenții de la hotel, spune el, dar sunt sigur că atacatorul a tras din ieșirea de incendiu aflată în colțul îndepărtat dreapta al sălii.

Vivianne își înclină capul și închide ochii. Mă întreb dacă își imaginează scena chiar mai rău decât am văzut noi.

— Eu și alți câțiva oameni am încercat să fugim după el, continuă Finn. Ușa dădea spre un hol de serviciu, dar deja era gol când am ajuns acolo, și erau probabil zece uși care duceau spre diferite părți ale hotelului. Am verificat câteva care nu erau încuiate, dar atacatorul dispăruse.

Surprinderea îmi întunecă furia pentru o clipă. Finn mi-a spus că a alergat după atacator, dar presupun că, până acum, nu am înregistrat informația. În timp ce eu mă ghemuiam pe scaun, incapabilă să fac cuiva vreun bine, Finn alerga după posibilul asasin.

— L-ați văzut pe atacator? întreabă Armison.

Finn scutură din cap.

— Un tip a spus că l-a zărit. Haine negre, șapcă de baseball. Asta a fost tot. Cum a reușit să treacă atacatorul de agenții serviciilor secrete?

— Investigăm chestiunea, spune Armison când își notează în carnețel. Cunoașteți pe cineva care ar avea un motiv să îi rănească pe cei doi Shaw?

— Bineînțeles că nu, spun eu.

Vivianne scutură din cap.

— Pe nimeni.

— Ei bine… spune Finn.

Mă uit cu gura căscată la el.

— *Cred* că glumești!

— Poate pe Nate, răspunde impasibil Finn. Doar pentru că este parlamentar.

— Bine. Probabil un nebun de dreapta, dar…

— Dar nu James. Nimeni, absolut nimeni, nu ar putea să-i poarte pică lui James.

Îl iert, doar un pic.

— *Este* posibil ca al doilea atac să fie doar o coincidență, spune Armison.

— O coincidență incredibilă, nu-i așa? zice Finn.

— Știu că așa pare, dar ar fi fost foarte dificil ca de la acea distanță și pe întuneric cineva să îl recunoască pe domnul Shaw, îmbrăcat în uniformă de spital. Cred mai degrabă că a fost un nebun care caută atenție sau poate acțiunea unei bande. Vom verifica înregistrările camerelor de supraveghere din parcare și, până îl vom aresta pe atacator, Poliția Capitoliului va oferi protecție domnului Shaw și se va asigura că este în siguranță.

— Astea sunt toate întrebările pentru noi? întreabă Vivianne.

— Îl putem vedea pe James? adaug eu.

— Pentru moment, am terminat. Va trebui să discutați cu doctorii.

Finn și Vivianne dau mâna cu agentul peste masă, dar eu deja sunt la ușă. Același agent care păzea sala de așteptare de la etaj stă acum în fața cabinetului de consultații A, dă din cap spre mine și îmi face semn să intru când mă apropii.

Înăuntru, James stă pe unul dintre paturi, cu picioarele atârnate peste margine ca un băiețel.

Este palid, dar întreg, iar stomacul mi se relaxează. Luz îi mângâie mâna, iar un doctor îl bandajează deasupra urechii stângi.

James schițează un zâmbet.

— Se pare că am fost lovit de un ciob de cărămidă. Nu este foarte spectaculos.

— Este în regulă! spune Finn, venind din spatele meu. Ți se potrivește plictiseala.

— L-am cusut în câteva locuri doar ca să fim siguri, îi spune doctorul lui Vivianne, în timp ce își scoate mănușile. Am terminat, James!

— Acum îl pot vedea pe fratele meu? întreabă el.

— Să sun la etaj ca să verific.

Doctorul vorbește la un telefon montat pe perete, iar eu mă apropii de James și îi ating ușor capul.

— Te doare?

— M-au amorțit înainte să îmi pună copci. Cum arată?

Părul de pe rană i-a fost tăiat, lăsându-l cu un petic gol deasupra urechii.

— Ridicol! spun eu și tot restul fricii care îmi pompa prin vene se transformă într-un impuls total nepotrivit de a râde.

El este încă aici, încă în siguranță. Și doar un pic mai sluțit de peticul tuns de pe cap.

Doctorul închide telefonul.

— Îl poți vedea pe parlamentar.

ZECE

Marina

Ușurarea momentană dispare. Luz spune că trebuie să plece acasă și să vadă ce fac nepoții ei înainte să meargă la serviciu, așadar mă îmbrățișează strâns, apoi Finn și cu mine îi urmăm pe James și Vivianne în salonul lui Nate, de la reanimare. Singurul lucru la care mă gândesc este felul în care s-a spart lampa când a lovit-o James cu pumnul, când eram copii. Am știut de atunci că e o crăpătură fină în el. În anii următori doar am zărit-o, dar mă tem că vederea lui Nate ar putea să îl distrugă.

Unul dintre doctorii lui Nate o trage pe Vivianne deoparte ca să discute cu ea, deci intrăm doar noi trei în salon. James se oprește pe neașteptate în pragul ușii, așa încât mă izbesc de el. Umerii îi sunt rigizi, iar eu îmi întind gâtul ca să mă uit pe după el.

În pat, Nate abia poate fi recunoscut, atât e de ascuns de fire, perfuzii și bandaje. Este conectat la un aparat pentru respirație artificială, al cărui tub gros, fixat cu bandă, îi dispare în gura deschisă și în gât. Mașinăria șuieră ușor în timp ce îi pompează aer în plămâni și apoi îl scoate, iar ritmul ei robotic se sincronizează cu aparatul de monitorizare a inimii de lângă pat. Nate este gol până în brâu și are pieptul acoperit de bandaje. Pielea care se mai vede este pătată cu dezinfectant sau sânge. Fața îi este cenușie, în afară de pleoape, care sunt de un roșu atât de închis, încât par vinețiii. Este ca o carapace lovită și aruncată. Nicio mișcare, nimic care să arate că Nate mai este acolo, înăuntru.

Pare mort.

Pare, cumva, *mai rău* decât mort.

Asistenta care ne-a condus se duce direct lângă el și verifică pungile perfuziilor, apoi se uită din nou la noi, adunați în pragul ușii.

— Este în regulă! Îl puteți atinge dacă vreți.

Îl iau de mână pe James. Niciunul dintre noi nu se mișcă. Nu vreau imaginea asta cu Nate; dacă moare, nu vreau să mi-l amintesc astfel. Îmi doresc să nu îl fi urmat pe James aici.

Finn este cel care înaintează. Ne lasă tremurând în ușă, ca pe niște copii mici, se așază pe unul dintre scaunele de lângă patul lui Nate și îl ia ușor de mână.

— Bună, parlamentarule! spune el. Sunt eu, Finn! James și Marina sunt cu mine.

— Îl poate auzi? o întreabă James pe asistentă.

— Încercarea moarte n-are, corect? intervine Finn. Doctorii te-au reparat frumos, parlamentarule. Mă vei bate din nou la baseball în scurt timp, domnule!

James face un mic pas înainte, apoi încă unul. În cele din urmă, ajunge la al doilea scaun de lângă patul lui Nate. Privesc din pragul ușii, urându-mă pentru felul în care picioarele mele sunt lipite de podea. Finn nici măcar nu voia să vină aici. El l-ar fi lăsat pe James să se descurce de unul singur, deoarece urăște spitalele, dar, acum, pare… pare…

Îmi dau seama, șocată, că Finn a mai făcut asta.

— James pare destul de afectat, continuă el. Cred că ar avea nevoie de fratele lui mai mare acum, deci trebuie să reziști, bine, parlamentarule?

Mă rog ca Nate să deschidă ochii. Îmi pot imagina exact cum ar decurge lucrurile. Pleoapele lui vor flutura. Noi vom suspina, iar asistenta va șopti că este un miracol. Nate se va întoarce spre Finn și, cu o voce înceată și răgușită, va spune „Ți-am zis să-mi spui Nate!” Și vom ști cu toții că totul va fi bine.

Dar el nu o face. În afară de faptul că pieptul i se ridică și coboară în ritm cu șuieratul aparatului pentru respirație artificială, este nemișcat.

— Nu-ți face griji, totuși! continuă Finn. Avem grijă de el. Marina nu și-a luat ochii de la el. Este ca un cățel îngrozitor, foarte protector.

James se întinde și ia încet mâna fratelui său.

Finn se ridică și mă apucă de braț.

— Să mergem!

Pentru prima dată, nu ne contrazicem, iar eu îl las în pace pe James cu fratele lui.

∵

Finn și cu mine stăm pe hol și așteptăm în timp ce Vivianne i se alătură lui James, înăuntru. Scot telefonul ca să verific mesajele pe care le-am ignorat. Găsesc patruzeci și trei.

Tamsin: O, Dumnezeule, ești bine?

Tamsin: Ce se întâmplă? Ești cu James?

Sophie: Tocmai am aflat! Scumpo, dă-mi un mesaj și spune-mi cum te simți, bine?

202-555-9054: Bună, Marina, sunt Alex Trevino de la cursul de biologie. Am auzit că ai fost acolo în seara asta, ce s-a întâmplat?

Tamsin: MARINA! RĂSPUNDE-MI LA MESAJ, ÎNNEBUNESC AICI!

Sophie: Am văzut știrile. Ăsta e cel mai important lucru care s-a întâmplat vreodată și tu chiar ești acolo! Ce se întâmplă?

Îmi închid din nou telefonul.

Acum că m-am așezat, mă cuprinde extenuarea. Nu mi-am dat seama cât de obosită sunt. Îmi sprijin capul de zid și curând nu-mi mai pot ține ochii deschiși. Îi las să se închidă, spunându-mi că mă voi odihni doar un minut.

— Marina!

O mână mă atinge pe genunchi.

— Marina, hei!

Îmi deschid cu greu ochii și îmi ridic capul de pe umărul lui Finn. Dumnezeule, am adormit pe el!

— Îmi pare rău! șoptesc eu.

— Nu-ți face griji!

Finn dă din cap spre camera lui Nate, unde James și Vivianne stau în pragul ușii, vorbind cu unul dintre doctori.

— Cât timp ai dormit, Viv m-a întrebat dacă am putea încerca să îl facem pe James să plece puțin timp. Este îngrijorată că se va îmbolnăvi.

Mă uit la James, care poartă hainele șifonate ale tatălui meu aduse de Luz și are capul plin de copci.

— Nu o să plece.

— Ba s-ar putea să o facă dacă i-o cerem amândoi, spune Finn. Trebuie să doarmă sau…

Fisura subțire. Poate că și Vivianne, și Finn o văd.

— Bine! accept eu. Merită să încercăm.

Ne ridicăm și îi întâlnim pe James și Vivianne în mijlocul holului. Ochii lui sunt roșii, dar nu-mi dau seama dacă de la plâns sau pentru că este treaz de aproape douăzeci și patru de ore. Pare gata să se prăbușească.

— Doctorul spune că ar trebui să-l lăsăm în pace pentru o vreme, zice James. Sistemul lui imunitar este scăzut din cauza traumei, iar medicii nu vor ca frate-meu să ia vreo boală cât este în stare critică.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să mergem acasă și să dormim, mă agăț eu de explicația lui.

— Da, omule! spune Finn. Nu poți rămâne aici!

James scutură din cap, dar Vivianne nu îl lasă să vorbească.

— Cred că au dreptate, dragule! Rămân eu aici și te sun dacă se schimbă ceva.

Ochii lui James se întunecă atunci când își dă seama că insistăm cu toții.

— Nu te pot lăsa singură aici, Viv.

— Nu voi fi singură mult timp! răspunde ea. Alice ar trebui să sosească din clipă în clipă.

James se strâmbă. Verișoara lui, Alice, este probabil cea mai arogantă femeie pe care am cunoscut-o – și locuiesc cu mama –, iar ei îi place în mod deosebit să îl interogheze pe James.

— Fugi cât mai poți! spune Vivianne.

— Ne întoarcem în câteva ore, după ce apuci să dormi un pic și faci un duș! insistă Finn

— Te rog, James! adaug eu.

James se sprijină cu toată greutatea de zid.

— Voi doi v-ați înțeles în privința asta?

— Știu, este ciudat, spune Finn. Mă simt murdar.

James oftează.

— Bine! Dar doar pentru câteva ore.

Finn se îndreaptă spre sala de așteptare ca să ne ia lucrurile, iar James și Vivianne se întorc în camera lui Nate, astfel încât el să își poată lua rămas-bun. Eu rămân pe hol, așteptând.

— Scuzați-mă, domnișoară? spune o asistentă de la post.

Mă întorc.

— Da?

— Le-am găsit în sala de așteptare, spune ea, întinzându-mi foile galbene. Cred că sunt ale prietenului dumneavoastră…

Iau foile; sunt cele pe care James a scris frenetic câteva ore. Sunt șase pagini pline cu formule matematice și notițe. Aproape că nu înțeleg nimic din ele. În partea de sus, a scris: *Asta am scăpat din vedere?* Orice ar însemna simbolurile astea, cred că sunt importante. Rup foile din carnet și le pun în buzunar, mulțumind asistentei și imaginându-mi îmbrățișarea pe care mi-o va da când își va aminti că au dispărut și va afla că le-am păstrat pentru el.

UNSPREZECE

Em

Finn și cu mine ne despărțim când ne întoarcem la spital. El se alătură grupului de jurnaliști și de oameni cu lumânări de la intrarea din față, iar eu ocolesc spre intrarea din spate. Stau pe partea cealaltă a străzii cu parcarea și mă uit la intrarea ambulanțelor. Zona este protejată de presă și de bocitori, astfel încât vehiculele de urgență să se poată mișca nestânjenite, așadar pot vedea destul de bine, chiar dacă sunt suficient de departe, încât să nu atrag atenția.

Doi reporteri sunt aici, făcând un reportaj despre al doilea atentat, dar majoritatea sunt în față, unde este Finn. Pretind că îi urmăresc în timp ce supraveghez partea din spate a spitalului. Este important să verificăm unde sunt versiunile noastre mai tinere, deoarece lucrurile sunt diferite acum. Imediat ce am tras în James, am schimbat viitorul, deci nu mai știu ce va face Marina sau unde va merge. Vechile mele amintiri sunt inutile.

În buzunarul hanoracului pe care l-am împrumutat de la Connor găsesc un baton cu proteine și un telefon mobil cu cartelă, pe care l-am cumpărat cu Finn imediat ce am ajuns în DC. Finn are restul proviziilor în rucsac: pistolul, muniție de rezervă, niște mâncare și câteva tricouri de schimb. Sper să nu avem nevoie de haine sau de mâncare; sper că nu vom rămâne aici chiar atât de mult timp.

Mă uit la ușile de sticlă din spatele spitalului deschizându-se și închizându-se și mușc din batonul de proteine. Nu mi-e foame, dar trebuie să fac ceva cu mâinile. Credeam că a-l urmări pe James cum devine dur și neîndurător este cel mai rău lucru pe care l-am trăit vreodată, dar m-am înșelat. Asta e mai rău. Poate că am fost naivă să

cred că o pot face. Cumva, *tot* găsesc moduri în care sunt doar un copil.

Să mă uit la el, amintindu-mi de băiatul care fusese odinioară și pe care îl iubisem atât de mult, m-a transformat imediat în fata de șaisprezece ani care credea că soarele răsare și apune odată cu James Shaw. Mi-e dor de fata aia și de băiatul ăla. Mi-a fost dor de ei mulți ani, chiar dacă nu am reușit să o recunosc. Iar acum trebuie să curm viața unuia și să o distrug pe a celuilalt.

Este insuportabil.

Telefonul din buzunar sună, iar eu tresar. Îl scot și apăs butonul cu degete nesigure.

— Pleacă?

— Nu, spune Finn din celălalt capăt. Voiam doar să te salut.

Zâmbesc.

— Voiai să vezi ce fac?

— Te rog, de parcă mi-ar păsa… Sunt plictisit.

— Sunt bine, da?

— Ei bine, asta e valabil doar pentru tine.

Ușile dinspre intrarea ambulanțelor se deschid și un tip într-un costum care urlă „protecția demnitarilor” își face apariția. Mă ascund în spatele unei dube aparținând unei televiziuni, de unde îl urmăresc mergând spre mașină – o Crown Victoria neagră și nemarcată –, pe care o parchează lângă spital, chiar în fața ieșirii de urgență.

— Cred că pleacă, șoptesc eu.

Ieșirea de urgență se deschide și un individ al cărui chip este acoperit cu o haină iese repede, flancat de un ofițer în uniformă și un alt agent, apoi urcă pe bancheta din spate a mașinii. Chiar și fără să îi văd chipul, știu că este James. Cele două echipe de știri care sunt încă aici cred probabil același lucru, deoarece încep să filmeze.

— Vin acum! îmi spune Finn la ureche în timp ce îl privesc pe celălalt Finn – Dumnezeule, pare

atât de tânăr! – urcând în mașină după James. Ce fac?

— Urcă în mașină cu doi agenți.

El înjură.

— Finn, dacă îi oferă protecție, nu vom mai putea…

— Știu!

Aud extenuarea din vocea lui când aleargă spre mine.

— Vin!

Marina iese următoarea. Asta e, *eu* ies următoarea. Este prima imagine a versiunii mele anterioare, iar inima mi se strânge, tânjind la fata care eram. Este ca o felină și superficială, dar doar pentru că nu a aflat cum să se placă. Oare cum de nu vede cât de frumoasă este, cât de specială?! Nu îl vede decât pe James, aplecându-se spre el ca o floare spre soare.

— Haide, Finn! spun eu.

El vine alergând de după colțul spitalului când mașina Crown Vie se pregătește să iasă prin capătul opus al parcării.

— Grăbește-te! Vor scăpa!

Finn aleargă pe lângă mine.

— Vezi unde merg! îl aud spunând la telefon. Traversez câteva străzi.

Urmăresc mașina cotind spre dreapta și oprindu-se la semaforul din colț. O ia la stânga când semaforul se schimbă, iar eu stau cu ochii pe ea până ce iese din câmpul meu vizual. Mă întorc și plec după Finn, pe care îl găsesc la două străzi distanță de spital.

— Se îndreaptă spre nord, spun când îl ajung din urmă.

El se strecoară printre mașinile parcate pe trotuar, frecând sticla înghețată ca să se uite pe geamuri. Găsește ce căuta la o Honda de un albastru mat și scoate pistolul din rucsac. Folosește mânerul ca să spargă geamul din spate. Zăngănitul

sticlei sparte mi se pare imposibil de strident, dar nu urmează strigăte sau sirene.

— Așadar, se îndreaptă spre Georgetown! spune el.

— Probabil. Sper că este așa.

El întinde mâna printre cioburile ascuțite ale geamului spart și descuie portiera șoferului. Urcă și îmi deschide portiera din dreapta, iar eu îl văd studiind firele de sub volan și încercând să pornească mașina la fel cum a făcut-o de zeci de ori în anii noștri de fugă.

După câteva încercări și multe înjurături, mașina pornește și demarăm în direcția mașinii Crown Vie. Înapoi spre Georgetown.

Înapoi spre casă.

Marina

Ieșirea din față este aglomerată cu bocitori și presă, iar intrarea ambulanțelor trebuie să fie rămână liberă, așadar, ofițerii și bărbații în costume negre ne conduc spre mica ieșire de incendiu din laterala clădirii, care este folosită doar pentru urgențe. Unul dintre agenți – cred că numele lui este Morris – merge la mașină, în timp ce partenerul lui, Spitzer, așteaptă cu noi la ușă. Spitzer ne asigură că au cercetat parcarea și au întărit securitatea în perimetrul spitalului, dar tot sunt încordată, așteptând sunetul unui foc de armă, deoarece acum mi se pare că poate veni oricând și de oriunde.

Când Morris parchează, Spitzer și un alt ofițer îl păzesc pe James din ambele părți până să urce în mașină. Urmează Finn, urcând în partea opusă, iar apoi eu, astfel încât James să fie prins între noi. Spitzer urcă pe locul din dreapta și plecăm spre Georgetown. Cerul care se vede pe geam este cenușiu, iar noaptea aproape s-a terminat. Nu știu dacă sunt surprinsă că a trecut atât de mult timp sau șocată că a durat atât de puțin.

— Vrei să te ducem mai întâi acasă? spune Morris, uitându-se la Finn în oglinda retrovizoare.

— Este în regulă! zice Finn. Iau metroul.

Morris se încruntă.

— Ești sigur? întreabă el. Nu cred că metroul circulă la ora asta și…

— Sunt sigur, îl întrerupe Finn, iar eu îmi dau seama că habar n-am unde locuiește.

James privește în tăcere pe geam.

— Te simți bine? întreb eu.

Este o întrebare idioată, dar trebuie să spun *ceva.*

El nu-mi răspunde.

Cotim pe strada noastră, iar eu n-am fost niciodată mai bucuroasă să o văd. Luminile din casa familiei Shaw sunt stinse, dar becul din bucătărie este încă aprins la mine. Cu siguranță, Luz gătește intens de când a plecat de la spital. Nu îl las pe James să stea acasă la el; investigatorii au fost acolo și peste tot vor fi lucruri care să îi amintească de Nate. Va sta la mine. Agenții îl pot proteja la fel de bine la mine acasă, unde vor fi și o mie de clătite și paturi cu cearșafuri proaspăt spălate așteptându-ne.

— Ne poți duce la casa cu luminile aprinse. James va rămâne cu mine.

Mă opresc.

— Poți rămâne și tu, Finn! Dacă vrei!

Înainte ca vreunul dintre băieți să răspundă, un licăr de lumină îmi explodează în ochi. Țip și îmi acopăr fața, așteptând o revărsare de zgomote, sânge și durere. Morris înjură, iar mașina accelerează brusc. Mă silesc să deschid ochii și clipesc ca să alung aureolele de lumină care îmi plutesc în câmpul vizual.

— Te simți bine? întreb și mă agăț orbește de brațul lui James. Ești rănit?

— Mă simt bine, spune tremurat James. Ce s-a întâmplat?

— Fotografi, spune Spitzer. Și-au stabilit tabăra peste stradă. Echipele de la televiziune vor fi aici din clipă din clipă.

— La naiba! spune Finn.

Mă las pe spate. Nici măcar nu mă pot înfuria pe ticăloșii care îi invadează astfel intimitatea lui James. Sunt prea ușurată că nu a fost o împușcătură.

— Ai prefera să mergi în altă parte? întreabă Morris. Îți putem păzi casă, dar nu putem face nimic în privința presei.

James este încă palid.

— Nu, nu vreau să mă întorc acolo. O poți lăsa totuși pe Marina să coboare. Fotografii o să plece imediat ce o să vadă că nu sunt cu ea. Presupun că voi merge la un hotel.

Încep să scutur din cap înainte să termine măcar propoziția.

— Imposibil!

— Voi fi…

— Dacă spui că vei fi în regulă, jur că te împing afară din mașina asta! izbucnesc eu.

Urăsc când James se poartă așa, atât de hotărât să nu deranjeze pe nimeni, ca anul trecut când și-a rupt încheietura mâinii și a insistat să scrie ecuații ilizibile cu mâna ruptă, în loc să mă lase să o fac în locul lui. Nu vede cât de mult *vreau* să fiu deranjată, cum asta înseamnă că sunt, de fapt, importantă pentru el.

— Nu te las să stai singur la hotel!

— Atunci mă voi întoarce la spital.

— Acolo este și mai multă presă! Vei fi asaltat!

— Nu am nevoie să ai grijă de mine, Marina.

— Ai nevoie de *cineva* care să…

— Oameni buni, spune Finn. *Oameni buni!*

Amândoi ne întoarcem spre el, tolănit cum e pe locul lui și uitându-se la acoperișul mașinii.

— Puteți să stați amândoi la mine, dacă vreți!

James clipește.

— Serios?

— Sigur.

Finn oftează.

— De ce nu?

Vocea lui James este blândă.

— Finn, nu trebuie să o faci.

Mă uit confuză la ei.

— Nu poți merge acasă sau la Marina și nu te poți întoarce la spital, spune Finn. Dacă te duci la un hotel, sigur o să te recunoască un angajat. Iisuse, omule, tocmai s-a *tras* asupra ta! Nimeni nu s-ar gândi vreodată să te caute la mine. Este cea mai bună opțiune pe care o am.

— Deci, unde mergem? întreabă Morris.

— Columbia Heights, spune Finn. Gresham Place.

Încremenesc. Finn se uită hotărât pe geam, fără să ne privească. Nu sunt proastă; am observat pantofii ieftini ai lui Finn și faptul că ia metroul oriunde când este destul de în vârstă ca să conducă, deci știam că trebuie să fie asistat social. Dar mereu m-am gândit că este copilul vreunui profesor din clasa mijlocie sau ceva asemănător, deoarece oamenii săraci pur și simplu nu frecventează Sidwell. Dar Columbia Heights? Este ca și când ai fi *mai mult* decât sărac. Mama ar avea nevoie de două pastile de Xanax dacă ar ști că îmi petrec timpul cu un băiat din partea aia de oraș.

Traversăm orașul când soarele începe să răsară și ambii băieți sunt tăcuți. Încerc să mă uit pe geam la străzile din jurul nostru cât de discret posibil. Lumina cețoasă și gri se strecoară în Columbia Heights, luminând vitrinele cu obloanele trase și asfaltul crăpat. Îi face pe oamenii care zăbovesc pe stradă să se grăbească spre casă ca șoarecii în căutarea unei găuri în care să se ascundă până se întunecă. Unele străzi nu sunt rele. Pe strada principală sunt restaurante și magazine, dar, la câteva străzi distanță de Starbucks și Urban Outfitter, te trezești în zona bandelor.

Mda, ar trebui să fim mult mai în siguranță aici.

Finn îi dă indicații lui Morris cum să ajungă. Mă gândesc că putea fi mai rău de atât.

Gresham Place nu este Georgetown, dar nu este *nici* Cartierul Crimelor pe lângă care am trecut mai devreme. Micuța casă tip vagon a lui Finn are nevoie de-o zugrăveală, iar peluza este foarte neîngrijită, dar nu sunt gratii la ferestre. În schimb văd pe verandă o bancă și două ghivece cu panseluțe.

— Casă, dulce casă! spune Finn cu o voce monotonă în timp ce Morris parchează mașina lângă trotuar.

James și cu mine îl urmăm pe treptele verandei și în casă. Luminile sunt stinse, dar chiar și numai cu lumina apoasă a soarelui care intră prin jaluzele, văd că locul este degradat, înghesuit și aglomerat. Nicio piesă de mobilier nu se asortează și, practic, pe orice suprafață găsești ceva care nu ar trebui să fie acolo: un teanc de ziare vechi, o ceașcă de cafea goală pe jumătate, un pulover aruncat. În chiuvetă sunt îngrămădite farfurii nespălate, iar pe canapea zace un morman de rufe împăturite, ca și când cineva ar fi apăsat butonul de pauză al filmului vieții. Asta nu s-ar întâmpla niciodată la mine acasă. Chiar și fără Luz, ar înnebuni-o în așa hal pe mama, încât ar face curat chiar ea. Sau m-ar pune pe mine să fac.

— Îmi pare rău pentru dezordine, mormăie Finn, aruncând un teanc de scrisori nedeschise într-un sertar și măturând un pumn de firimituri de pe tejghea, în chiuvetă.

— Este în regulă, spune James.

Eu nu pot spune nimic. Încerc să nu fiu snoaba îngrozitoare care crede Finn că sunt, dar nu am mai cunoscut pe nimeni care trăiește astfel. Toată casa ar putea încăpea în sufrageria mea. Îmi imaginez ce ar spune Tamsin și Sophie dacă ar ști.

— Finn, dragule, tu ești? se aude o voce din altă cameră.

— Sunt eu, mamă!

— Poți urca să mă ajuți? Tatăl tău a fost chemat devreme.

Finn abia se uită la noi.

— Revin imediat!

Când el pleacă, mă întorc spre James, care mută mormanul de lenjerie, astfel încât să se poată așeza pe canapea.

— Știai că Finn locuiește aici?

El scutură din cap.

— Nu mi-ar fi spus niciodată; întotdeauna rămâneam la mine acasă. Știam că familia lui nu are bani ca noi, dar nu îmi imaginam că situația e atât de gravă.

Mă așez pe cotiera de lângă el.

— Cum de își pot permite să îl trimită la Sidwell? Chiar și cu ajutor social?

— Are bursă completă. Nu a vrut să știe nimeni.

— Vrei să spui că Finn este *inteligent?* întreb eu, glumind doar pe jumătate.

— O ascund destul de bine, nu? întrebă Finn când se întoarce în sufragerie.

Este ceva foarte straniu la zâmbetul lui, ceva tăios ca o muchie de cuțit.

— James, poți să iei camera mea!

— Nu, asta e în regulă, spune James. Nu vreau să te scot…

— Insist, deci taci din gură, bine? Este prima ușă pe stânga.

James oftează.

— Bine! Doar câteva ore. Apoi mă întorc la spital.

— Bineînțeles.

James se ridică în picioare, iar eu sunt pe cale să mă ridic și să îl îmbrățișez când îl văd pe Finn zgâindu-se la mine. Mă opresc, dându-mi seama ce era să fac.

— Noapte bună! spun eu.

— Noapte bună!

Pentru o secundă James pare că se pregătește să spună ceva, dar se întoarce și pleacă.

Finn ridică încet capacul unui cufăr de lemn care servește drept masă de cafea și scoate o grămadă de perne și de pături.

— Poți să stai pe canapea, spune el. Eu voi sta pe podea.

— Bine.

El își îndreaptă ochii spre mine.

— Ai putea avea amabilitatea de a mă contrazice măcar o *secundă.*

— O, eu, ăăă…

Nici nu mi-a trecut prin minte să mă ofer să stau pe podea. Dar este casa *lui.*

— Presupun că aș putea sta pe podea…

Asta îl face să râdă.

— Glumeam, M.

Mulțumesc lui Dumnezeu!

Îi facem un pat decent pe podea, punând pernele spătarului canapelei pe jos, în micul spațiu dintre masa de cafea și pragul ușii dinspre bucătărie. Patul meu este mai ușor de făcut: doar o pernă și o pătură veche care miroase a lavandă și a naftalină. Nu este bumbac egiptean și nu am o saltea hipoalergenică, dar jur că pare chiar mai bun decât astea când corpul se cufundă în perne. Sunt pe jumătate adormită înainte să ating perna cu capul.

— Marina?

— Hmm?

Finn face o pauză atât de lungă, încât aproape că adorm.

— Ești îndrăgostită de James? întreabă în cele din urmă. Ochii mi se deschid. Cele patru cuvinte șoptite de Finn îmi alungă orice gând despre somn.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Asta nu te privește!

— Știu.

Mă întorc și îl descopăr uitându-se la mine, cu mâinile îndoite sub cap. Abia îi pot întâlni privirea.

— Atunci de ce îți pasă?

El ridică din umeri.

— Pur și simplu.

— Ei bine, nu sunt, în regulă? spun eu, sperând că vocea mea pare mai fermă decât o simt. Este cel mai bun prieten al meu, asta e tot.

Expresia lui Finn nu se schimbă.

— Bine.

— Pot să dorm acum?

— Sigur.

Mă întorc din nou, cu spatele la el.

— Noapte bună, Marina!

Vocea lui este ciudat de blândă când o spune, așa că mă afund cât pot de mult în pătură ca să mă îndepărtez de sunetul ei și nu-i răspund.

DOISPREZECE

Em

Finn și cu mine ajungem din urmă mașina Crown Vic la un semafor care a ținut destul de mult și o urmărim discret de la distanță, spre casa lui James. Îmi vâr mâinile sub picioare ca să nu le mai agit pe măsură ce ne apropiem. Îmi voi vedea din nou casa. Nu am mai văzut-o din seara în care m-am furișat afară, ca să mă întâlnesc cu Finn și să evadez din DC. Mi-am lăsat până și cheile în ghiveciul de lângă ușa de la intrare după ce am încuiat, deoarece știam că nu mă voi mai întoarce.

Urmărim de după colț cum automobilul cotește pe strada mea. Un grup de fotografi sare în calea mașinii, iar șoferul apasă accelerația. Finn se ia după Crown Vic, iar casa mea trece pe lângă geam atât de repede, încât îmi pare doar o imagine încețoșată. Nu știu dacă sunt dezamăgită sau ușurată.

— Unde se duc? întreb eu contrariată când mașina Crown Vic cotește spre est.

El se încruntă.

— Nu știu.

Îi urmărim câteva minute, apoi Finn întoarce brusc la o benzinărie. Mașina Crown Vic trece repede pe culoarea verde din fața noastră.

— Ce faci? îl întreb.

— Alimentez cu benzină.

— Dar se îndepărtează!

Finn coboară din mașină și merge să-i plătească angajatului. Deschid portiera și cobor.

— Finn! strig după el. *Finn!*

El însă îmi face semn din mână și dispare în benzinărie. Ce naiba face? Trântesc portiera și îmi încrucișez brațele la piept, ca și când mi-aș putea controla ritmul panicat al inimii. Fiecare secundă îi

duce pe Marina și James tot mai departe de mine, în necunoscut.

Încă mă sprijin de mașină așteptându-l pe Finn, când acesta se întoarce.

— Ce naiba a fost asta? spun eu. Acum i-am pierdut!

— Nu, nu i-am pierdut.

Finn începe să pună benzină.

— Știu unde se duc.

— Ce? Unde?

— La mine acasă.

— O…

Mă calmez imediat. Nu știu ce să spun. Chiar și când lucrurile erau cu adevărat rele și încercam să ne gândim la o cale de a trece de punctele de verificare și să ieșim din DC, Finn voia întotdeauna să ne întâlnim în cafenele și restaurante fast-food. Spunea că nu voia să-și implice familia, și l-am crezut, dar cred că, de fapt, nu voia să văd unde locuiește.

— Te simți bine?

— Mda. Eu doar…

Finn pune pompa la loc.

— Bietul băiat! Nu este pregătit pentru asta.

Mergem mai încet, acum că Finn știe exact unde ne îndreptăm. Văd pe geam cum casele devin tot mai mici și mai neîngrijite. Finn nu mi-a spus cât de săracă este familia lui decât după ce am fugit de colo, colo câteva luni și, chiar și atunci, la început au fost doar indicii. Nu cred că era chiar rușinat. Era mai mult speriat de cum am fi reacționat eu și James sau alți copii privilegiați de la școala noastră dacă am fi știut, de cât de diferit l-am fi tratat. Avea dreptate să se îngrijoreze. Fata superficială și cocoloșită care eram atunci *l-ar fi tratat diferit,* dar, după ce am călătorit împreună în alte state în ascunși în camioane și au trecut zile în șir fără să ne spălăm, frica lui de a fi judecat și snobismul meu au devenit istorie.

Dar versiunea lui de șaptesprezece ani, atât de sensibilă dincolo de fanfaronadă, îi dezvăluie acum versiunii mele răzgâiate de șaisprezece ani secretul lui, expunându-și slăbiciunea în fața ei. Pot doar spera că ea nu îl va răni. Îl strâng de mână pe Finn.

Parchează la o stradă distanță de mașina Crown Victoria care este oprită în fața casei mici, despre care acum știu că este a lui. Cu Marina, versiunea mai tânără a lui Finn și James înăuntru, nu putem face decât să așteptăm. Nu putem risca să ne întâlnim față în față cu versiunile noastre mai tinere, așa că va trebui să așteptăm până când James va fi singur.

— Aș vrea să o pot vedea pe mama, spune Finn. Este ciudat că ea este chiar acolo.

Dau din cap ca și când aș înțelege, dar nu înțeleg. Nu cu adevărat. Chiar și atunci când am fost în fața casei mele, abia m-am gândit la părinții mei. Nu mi-au lipsit vreodată după ce am fugit. Când eram speriată sau obosită și închideam ochii, dorindu-mi să mă strângă în brațe cineva și să-mi îndepărteze povara de pe umeri, chipul asociat acelor brațe era mai adesea al lui Luz sau chiar al lui James, decât al mamei sau al tatei. Era o amărăciune, un soi de durere aparte care venea din faptul că *nu* îmi lipseau.

Dar Finn a fost întotdeauna diferit, în special când venea vorba de mama lui. Când eram plecați, le scria părinților vederi și le dădea oamenilor întâlniți pe drum ca să le trimită prin poștă când ajungeau oriunde mergeau, astfel încât să nu putem fi urmăriți după însemnele poștale. Odată, l-am găsit stând pe întuneric în fața motelului în care eram cazați, plângând în hohote. Deja trecuserăm prin iad și înapoi fugind de James, dar asta era prima dată când îl vedeam plângând. Era o noapte de întâi. Era ziua de naștere a mamei lui, mi-a explicat el, și nu știa nici măcar dacă aceasta mai trăia sau nu. Mi-a povestit despre ea pentru

prima dată și, tot pentru prima dată, am reușit să îl înțeleg cu adevărat.

A fost și prima dată când l-am îmbrățișat. M-a ținut atât de strâns, încât i-am putut simți inima bătând.

— Gândește un pic! spun eu. După ce terminăm aici, nu va mai trebui să o părăsești.

Finn devine brusc nefiresc de calm. Se uită la mine, dar cu ochi acum goi, ca și când nu mă mai vede.

— Finn?

Își dă ochii peste cap, iar pupilele încep să-i fluture spasmodic, singura parte a corpului său care nu este înțepenită. Îi pun o mână pe braț, rigid sub atingerea mea. Când nu răspunde, îl scutur.

— Finn? spun din nou.

Simt că mă cuprinde isteria. Sunt sigură că are o criză sau ceva asemănător când îmi dau seama că, probabil, asta mi s-a întâmplat și mie în parcare. Finn a fost luat în altă lume din mintea lui, așa cum mi s-a întâmplat și mie când am văzut ziua în care l-am cunoscut pe James. A neglijat însă să-mi spună cât de îngrozitor este. Finn a plecat și nu a rămas decât corpul lui. Îl scutur din nou, chiar dacă știu că nu va folosi la nimic.

Nu știu cât durează criza – treizeci de secunde? patruzeci? dar pare mai lungă. În cele din urmă, clipește lent, iar ochii i se luminează din nou. Răsuflu ușurată.

— Em? spune el.

— Te simți bine? îl întreb, încercând să par calmă. N-ai fost aici un minut sau cam așa ceva.

— Mda. Așa cred.

— Ai văzut ceva? întreb eu. A fost o amintire?

El își trece o mână peste față și dă din cap.

— Era casa în care am stat câteva săptămâni în Delaware. Îți amintești? Chiar după atacul din Providence, când toată lumea era al naibii de iritată. Pete și cu mine urmăream știrile în pivniță. Era seara în care președintele a anunțat că Legea

Patriot IV a fost aprobată de Congres. M-am dus să te trezesc, astfel încât să poți vedea împreună cu noi.

— Îmi amintesc!

Îl împinsesem pentru că mă trezise, dar el mă prinsese de mână, spunându-mi încet că la miezul nopții Congresul aprobase o nouă lege. Nicio călătorie neautorizată între state, pedepse mai severe pentru cetățenii care refuzau să prezinte cărți de identitate aprobate de guvern, o abrogare a interdicției ca personalul militar să păstreze ordinea pe străzile Americii. Amândoi știam că James era în spatele acestui lucru.

— Ce este asta? De ce se tot întâmplă? spun eu.

Când l-am văzut pe Finn luat astfel de lângă mine și mi-am dat seama brusc că sunt singură în lumea asta, care nu este cu adevărat a mea, mi-am pierdut cumpătul.

— Nu știu! zice el.

Cădem amândoi pe gânduri și ne uităm la rândul de case mici și verzi de pe stradă, iar eu îmi încrucișez brațele ca să alung frigul ce m-a cuprins din cauza aerului rece care pătrunde prin geamul spart. Nu vreau să-mi amintesc lucrurile astea. Dar James a spus întotdeauna că timpul este complicat, că are o minte proprie. Poate că ăsta e modul lui de a mă pedepsi pentru că mă joc cu el.

Finn adoarme în cele din urmă, cu fruntea lipită de geam. Omul ăsta poate dormi oriunde, jur. Ochii îmi sunt grei și mă înțeapă, dar rămân ațintiți asupra casei. Sunt din nou hotărâtă. Nu vreau ca Marina să mai fie vreodată nevoită să se ascundă în Delaware și să urmărească sfârșitul lumii la un televizor mic și vechi, în subsolul care miroase a mucegai și a deodorant de cameră stătut.

Încerc să-mi imaginez ce face Marina în acest moment. Este atât de ciudat că trăiește acum lucruri pe care eu nu le-am mai trăit! Mă face să mă simt departe de ea – de mine –, ca și când am fi

cu adevărat două persoane diferite. Într-un fel, presupun că suntem.

Ceea ce este, cumva, scopul tuturor acestor lucruri.

Marina a aflat în sfârșit taina lui Finn, pe care acesta a ascuns-o atâta timp și cu atâta grijă de mine. Poate că a cunoscut-o chiar și pe mama lui, despre care el îmi povestea numai când era întuneric și liniște și putea vorbi în șoaptă, ca și cum mi-ar destăinui un secret, pe care tenebrele nopții ar avea puterea să îl protejeze. Marina l-a consolat pe James după împușcarea fratelui său, ceea ce am făcut cândva, dar și după ce el însuși a fost împușcat. Acum ea putea face orice: să doarmă, să facă duș sau să rezerve un bilet de avion spre Buenos Aires, din câte știam.

Gândul mă face să simt un fior pe șira spinării. Oare este în regulă, acolo în casă, despărțită de mine? Brusc trebuie să aflu. Nu suport sentimentul ăsta de separare de mine însămi.

Încet și cu atenție ca să nu îl trezesc pe Finn, care mi-ar spune doar cât de îngrozitoare este ideea asta, îmi întind picioarele înghețate și ies din Honda. Nu închid portiera în urma mea, ci o las sprijinită. Agenții desemnați pentru James încă se află în fața casei lui Finn, dar, fiind încă atât de devreme, strada este goală și liniștită. Sar gardul în curtea din spatele casei de pe colț. Ăsta e unul dintre avantajele caselor înșiruite: nu există spații între ele, ceea ce face imposibil ca agenții să mă zărească apropiindu-mă de locuința familiei Abbott. Cât timp nu fac zgomot, nu ar trebui să afle că sunt aici. Curțile sunt separate de garduri din plasă ușor de sărit și curând ajung în curtea mică din spate, a lui Finn, care este și mai neîngrijită decât cea din față. Mă strecor spre trepte, oprindu-mă când una scârțâie sub greutatea mea. Urc următoarele două trepte mai cu atenție și cu picioarele cât mai aproape posibil de margini.

Mă furișez spre una dintre cele două ferestre. E întunecată de praf și are o plasă neagră.

Înăuntru zăresc o femeie întinsă pe pat, îmbrăcată cu un pulover extrem de larg și cu părul prins într-o coadă ciufulită. Are aceeași culoare a tenului ca Finn și, în mod evident, a fost cândva frumoasă, înainte ca boala să îi albească pielea și să îi scobească obrajii. Se uită la televizor, schimbând nepăsătoare canalele, ca și când ar fi făcut asta de zeci de ori.

Nu zăbovesc la fereastră. Să o spionez astfel pe mama lui Finn mă face să mă simt de parcă aș fi o hoață.

Mă duc tiptil la a doua fereastră și mă uit înăuntru.

Să îmi stea inima, și mai multe nu.

TREISPREZECE

Marina

Dorm în reprize. Sunt extenuată, dar îmi e imposibil să mă relaxez sau să îmi liniștesc mintea. Poate că sunt *prea* extenuată. Ațipesc și mă trezesc, visând că sunt încă la spital și apucând lucruri care nu sunt acolo înainte să aținesc din nou.

La un moment dat, deschid ochii, iar somnolența dispare suficient cât să-mi dau seama că mi-e sete. Mă ridic și mă strecor peste Finn, care doarme buștean pe podea, cu fața vârâtă atât de adânc în pernă, încât nu știu cum respiră. Mă strecor în bucătărie și beau direct de la robinet, cu mâinile căuș sub jetul de apă, prea zăpăcită ca să mă deranjez să caut un pahar. Beau câteva guri de apă, care este prea caldă ca să fie răcoritoare, dar are un gust aproape dulce pe limba ca de pergament.

— Finn, tu ești?

Mă îndrept de spate și închid robinetul.

— Nu, doamnă Abbott. Sunt Marina.

— O, vino aici! spune ea. Vreau să te văd!

Merg desculță spre ușa dormitorului principal și o deschid. Doamna Abbott stă întinsă, rezemată pe o mare de perne. De-a lungul patului este o bară, lucru care mă face să-mi aduc aminte de imaginea îngrozitoare a lui Nate în spital, palid și absent. De fapt, sunt bare peste tot în cameră și un cadru lângă masa de lângă pat, care este plină cu flacoane de medicamente. Deodată, comportamentul lui de la spital are sens.

— O, Marina! exclamă ea.

Seamănă perfect cu Finn – blondă, cu ochi albaștri, cu același zâmbet strengăresc pe buze –, doar că e palidă, ca o fotografie copiată prost. Mă bucur să văd, în sfârșit, chipul din spatele numelui.

— Finn mi-a spus atât de multe despre tine!

— Serios?

Rămân în pragul ușii, simțindu-mă nesigură și ridicolă. Nu am mai fost în preajma unei persoane bolnave. Iar… Finn i-a spus despre mine?

— O, da, spune ea. De fapt, vorbește doar despre tine și James.

Nu știu ce să spun. Doamna Abbott se chinuie să se ridice mai mult pe perne, iar eu cred că poate ar trebui să mă ofer să o ajut, dar nu mă pot mișca.

— Ce drăguț! exclam eu.

Doamna Abbott îmi zâmbește.

— Te las să te duci din nou la culcare. Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Înghit cu greu.

— Și mie!

Închid ușa și mă întorc în sufragerie, dar privirea îmi fuge spre ușa dormitorului lui Finn. Oare James a reușit să adoarmă? Nu-mi place ideea că stă acolo treaz și singur. Finn n-are decât să creadă că îl sufoc pe James, dar îl cunosc mai bine, iar el nu ar trebui să fie singur acum. În plus, ultima dată când l-am lăsat singur, a fost împușcat. Bat la ușă destul de ușor, încât să nu îl trezesc, în caz că doarme.

— Intră, Marina!

Deschid ușa și îl găsesc în șezut în patul lui Finn, cu pătura răsucită în jurul picioarelor.

— Nu poți să dormi? îl întreb.

— Am dormit puțin, dar gândurile nu-mi dau pace. Eu doar… Nu-mi vine să cred că lucrurile s-au schimbat așa de mult și așa de repede.

Mă așez lângă el pe patul dublu îngust, care se curbează sub greutatea mea și îl face pe James să se încline spre mine.

— Știu.

— Dacă moare…

James se uită înainte la ceva ce nu pot vedea.

— Nu pot trăi într-o lume fără Nate.

— Se va face bine, spun eu, deși cuvintele par goale. Totul va fi bine.

Fața lui James se prăbușește asemenea unei clădiri ce se dărâmă într-o grămadă de cărămizi, iar el începe să plângă, ascunzându-și chipul îndărătul mâinilor. Sunt ușurată. Suspine chinuitoare îi scutură tot corpul, dar chestia asta e mult mai ușor de suportat decât chipul inexpresiv și ochii goi pe care i-a avut timp de câteva ore. Îl îmbrățișez, iar el se apleacă spre mine.

— Poți rămâne? mă întreabă.

Încuviințez cu o mișcare din cap și ne întindem pe pat. Îmi cuprinde talia cu brațele și își vâră fața în gâtul meu. Nu am mai fost atât de aproape de el și îmi spun că sunt o persoană îngrozitoare pentru că simt o mică plăcere. Câte nopți am stat singură în pat, imaginându-mi-l pe James lângă mine?! Chiar seara trecută plănuiam să fac sex cu el. Mintea mea știe că este doar o parodie macabră a fanteziilor pe care le am, dar corpul nu își dă cu adevărat seama de asta. El este atât de cald! Îmi trec mâna în sus și în jos pe spatele lui și sunt sigură că atât de bine nu m-aș simți cu nimeni altcineva.

Când încetează să mai suspine, mă sărută pe maxilar și își atinge fruntea de tâmpla mea.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, puștoaico, șoptește el.

Pieptul mi se strânge într-o sferă fierbinte care mă furnică.

— Nici eu.

James mă sărută din nou, de data asta pe obraz, foarte aproape de colțul gurii. Zăbovește acolo. Gura lui e la doar doi centimetri de a mea. Parcă nu mai pot judeca limpede, iar lumea se reduce la spațiul dintre buzele noastre.

James se îndepărtează, sprijinindu-și capul pe umărul meu, iar eu trag aer în piept. Dumnezeule, nici nu cred că am respirat în tot acest timp! Ar trebui să mă ridic, să mă întorc pe canapea, dar

James este lângă mine; trupul lui e lipit de al meu de la umăr la genunchi. Respiră mai lent și cred că ar putea adormi, în sfârșit.

Poate că nu m-a sărutat cu adevărat, dar poate sunt exact ce are el nevoie.

Închid ochii.

Em

Mă holbez la ei doi, ghemuiți unul în celălalt, până ce vântul aspru îmi face ochii să lăcrimeze. Privirea mi se încețoșează.

Aș putea să o fac chiar acum. Arma este ascunsă în spatele curelei. Aș putea să o scot și să îl împușc pe James prin fereastră și să termin cu asta odată pentru totdeauna.

Dar Marina este lângă el și-l ține strâns cât doarme, și îmi amintesc atât de bine cum era să fiu fata aia, să apuc strâns cu degetele alea, să fiu aproape de băiatul ăla. Prezența și mirosul lui. Cât de mult ea – *eu* – îl iubea!

Scot pistolul din curea și îl țin în față. Este cald pentru că a stat lipit de pielea mea, iar mâinile îmi transpiră brusc când îmi îndoi degetele în jurul patului armei. Scot siguranța, iar țăcănitul ușor îmi sună în urechi ca o explozie.

Ar trebui să o fac acum. Să ne scutesc pe mine și pe Finn de și mai multă nefericire. În cinci secunde, totul s-ar putea termina. Nu voi mai exista ca să regret pasul îngrozitor pe care am fost silită să-l fac.

James se mișcă în somn, trăgând-o mai aproape pe Marina.

Închid ochii. Imaginea lor mă slăbește. Încerc să-mi amintesc faptul că băiatul din pat deja a dispărut. Bărbatul care îi poartă chipul în viitor a fost schimbat și deformat radical, devenind crud din ambiția și hotărârea lui perversă de a proceda cum crede că este corect.

Strâng arma în mâini când mi-o imaginez pe Luz, draga mea Luz, aruncată de parcă ar fi un gunoi; pe Vivianne murind într-un accident de mașină la miezul nopții, pe drumul străjuit de copaci dintre Baltimore și Washington; pe doamna Abbott, care nu va mai rămâne cu nimic de la băiatul ei, în afară de câteva cărți poștale; pe Finn urlând când ei îl torturează pentru informații pe care nu le are; pe toți oamenii care vor suferi și vor muri din cauza lui James.

Deschid ochii și mă uit la amândoi, stând întinși pe pat, atât de neștiutori în ce privește nenorocirea care este pe cale să se abată asupra lor, și ridic arma. Jumătate de metru, poate chiar mai puțin, separă țeava pistolului de capul lui James. Va fi rapid.

Ochii mei se îndreaptă spre Marina. Dumnezeule, chiar am fost atât de tânără? Nu îmi e clar ce se va întâmpla după ce trag. Finn și cu mine nu vom mai exista, timpul nostru se va curma odată cu viața lui James, dar unde – sau când – se va trezi Marina? Va vedea ce am făcut? Gândul mă face să tremur. Asta o va distruge.

Poate că le-aș mai putea oferi o clipă împreună.

Încep să cobor arma și, când țeava se înclină spre pământ, mă cuprinde o senzație bine cunoscută. Nu am timp să mă panichez sau să mă opun înainte să mă tragă înapoi.

Înapoi și înapoi.

Cad în neant cu o viteză amețitoare. Când deschid în cele din urmă ochii, sunt în micuța celulă albă care mi-a fost casă atât de multe luni.

James stă în fața mea și are un dispozitiv cu electroșocuri în mână.

— Te rog, Marina! spune el. Spune-mi unde sunt documentele! apoi te pot ajuta.

— O, serios? Așa cum ai ajutat-o pe Vivianne? Sau pe Luz?

El înțepenește.

— Ce s-a întâmplat nu a fost din vina mea. Nu ar fi trebuit să…

— Vivianne este moartă, James! strig eu, căci îmi e imposibil să îmi controlez vocea. Presupun că și ea știa prea multe, dar Luz chiar nu știa nimic, iar când nu ți-a putut spune unde suntem noi, ai trimis-o la închisoare. Auzi tu, *pentru activități teroriste!*

Lacrimile îmi fac ochii să usture când oscilez între întristare și furie, gândindu-mă la Luz, la chipul său hărțuit și la mâinile ei puternice și blânde.

— O femeie drăguță care nu a primit nici măcar o amendă de circulație, închisă ca un terorist! Femeia aia te iubea, iar tu i-ai distrus viața doar pentru că ai putut!

El se ridică atât de brusc, încât picioarele scaunului scârțâie pe beton. Văd că e gata să explodeze, când își strânge mâinile în pumni de nenumărate ori. Pentru o secundă, ar putea fi James pe care l-am iubit, plimbându-se prin cameră în timp ce încearcă să rezolve în minte niște dileme, dar linia maxilarului său este prea dură, iar expresia din ochii lui, prea rece.

— Am făcut-o deoarece trebuia să înțelegi cât de important este să-mi dai documentele, spune el. Dacă le ia altcineva, nici măcar nu îți poți imagina consecințele!

— Mda, niciodată nu am fost destul de inteligentă ca să înțeleg ceva din asta, spun eu cu un zâmbet macabru. Presupun că nu înțeleg cum punerea bombelor prin toată țara ar trebui să ne facă să ne simțim mai în siguranță. Sau cum misiunea ta de a salva lumea face altceva în afară de a-ți servi propriul orgoliu. Ce proastă sunt!

El își coboară privirea la mine și chiar pare trist.

— Te rog! Tipii ăștia te vor răni.

Mă uit la el.

— Iar tu îi vei lăsa.

El se întoarce.

— Uneori este necesar să o rănești pe persoana iubită pentru binele comun.

— De ce decizi tu care este binele comun? întreb eu. Cei despre care vorbești sunt *oameni,* nu doar numere într-una dintre ecuațiile tale. Nu înțelegi? Ai înțeles asta *vreodată?*

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

— Spune-mi doar ce ai făcut cu documentele!

Scuip la picioarele lui.

El oftează și bate în ușa celulei mele, chemând gardianul. Îl văd înghițind înainte de a spune:

— Fă-o să vorbească!

Gardianul încuviințează cu o mișcare din cap și mă lovește cu dosul mâinii la fel de calm ca și când i-ar fi spus să își facă patul. Mă lovește de nenumărate ori.

— James! îl strig printre suspine când se îndreaptă spre ușă.

El se oprește, apoi închide ușa celulei fără să se uite la mine, lăsându-mă singură cu gardianul. Jur în sinea mea că nu îi voi mai rosti vreodată numele. James nu mai este. Acum este doar doctorul.

Îmi revin suspinând. Stau întinsă pe veranda familiei Abbott, cu arma lângă mine, zvârcolindu-mă de durere când îmi amintesc bătaia. Cât timp am fost plecată? Mă ridic în genunchi și arunc o privire în dormitor.

Marina și James au dispărut.

PAISPREZECE

Marina

Sunetul lemnului alunecând pe lemn mă trezește. Clipesc, nerecunoscând vopseaua albastră decolorată sau grămezile care par piese de calculator adunate pe biroul din colț.

Sau brațul atârnat pe mijlocul meu.

Capul parcă mi se îngreunează când îmi amintesc totul. Nate. Sânge. Spital. Fiecare gând parcă mă îngreunează până ce abia mă mai pot întoarce spre sunetul care m-a trezit.

Finn stă la măsuța de toaletă de lângă pat, coborându-și privirea la mine și la James, ghemuiți în patul lui.

— Am venit doar pentru niște haine curate, spune el.

— Finn…

— Mă găsiți în bucătărie.

Pleacă și închide ușa în urma lui. Pieptul mă doare când inspir, ca și când expresia din ochii lui m-a rănit, deși nu știu de ce. Mă strecor de sub brațul lui James și îl urmez pe Finn în bucătărie, unde acesta sparge ouă deasupra unei tigăi.

— Deci, l-ai cucerit în sfârșit, nu? spune el, ridicând din sprâncene la mine.

— Ce? rostesc eu, șocată de schimbarea bruscă de comportament a lui Finn.

— Trebuie să recunoști, ce-i al lui e pus deoparte!

Finn amestecă ouăle atât de puternic, încât o parte curge peste marginea tigăii și pe arzător, unde sfârâie și se înnegrește.

— A rezistat vitejește, dar presupun că șiretlicurile tale feminine – sau farmecele? Nu sunt sigur –, în orice caz, *calitățile* tale feminine l-au convins în sfârșit. Prietenele tale vor fi atât de mândre; le-ai trimis deja un mesaj?

— Ești un ticălos! șoptesc eu. Fratele lui a fost *împușcat* aseară, îți aduci aminte?

El mă ignoră.

— Cum crezi că vă veți boteza copiii? Sunt sigur că deja ai ales câteva nume.

Îl împing.

— Mai taci!

El ridică lingura murdară cu ou în semn că se predă și râde.

— Ușor, M! Calmează-te!

James intră în bucătărie, tot ciufulit și încrețit, cu părul ridicat în zece direcții diferite. În mod normal, imaginea mi s-ar părea insuportabil de fermecătoare și aș adăuga-o în albumul meu imaginar de fotografii cu James, dar tachinarea lui Finn m-a zdruncinat din niște motive pe care nu prea pot să le identific. Felul în care ne-a făcut pe mine și pe prietenele mele să părem atât de… mercantile? Nesiguranța care mă cuprindea, că James avea nevoie de *cineva,* iar eu eram cea *disponibilă*?

Măcar dacă s-ar uita la mine, dar fixează cu privirea o pată de pe linoleum!

— Trebuie să mă întorc la spital, spune el. Au trecut aproape cinci ore. Vivianne cred că înnebunește cu verișoara Alice.

— Mai întâi ar trebui să mănânci ceva, spune Finn.

— Nu mi-e foame!

— Păcat!

Vreau să îl scutur. *Uită-te la mine!* Dar el nu o face, iar sentimentul dezgustător cu care mă lupt crește în intensitate. Avea Finn dreptate? Sunt chiar atât de proastă, încât să încep să aleg numele copiilor, când ce s-a întâmplat nu a însemnat nimic pentru James?

Din spatele casei, se deschide o ușă și un sunet ca un *târșâit* se îndreaptă spre noi. Finn îmi pasează tigaia cu ouă și lingura. Mă uit la ele o clipă, apoi împing nesigură ouăle.

— Mamă! strigă Finn. Ce îți trebuie?

Doamna Abbott, rezemându-se în cadru, cu pantalonii de trening și puloverul atârnându-i pe silueta slabă, intră în bucătărie.

— Să iau niște suc.

— Îți aduc un pahar! Întoarce-te în pat!

Mă uit la James și văd că este la fel de surprins ca mine de starea doamnei Abbott.

— Am vrut să-ți salut prietenii, spune ea, opunându-se încercărilor lui Finn de a o face să se întoarcă în dormitorul ei. Mă bucur să te cunosc în sfârșit, James! Îmi pare rău de fratele tău.

James intră în panică.

— Mulțumesc, doamnă!

Cred că ouăle încep să se ardă, deci iau tigaia de pe aragaz.

— Mamă, spune încet Finn. O să obosești!

— Mă simt bine, dragule! Nu te mai agita!

Ea face câțiva pași greoi spre frigider și se sprijină puternic în cadru cu o mână, în timp ce o folosește pe cealaltă ca să îl deschidă. Finn îi aduce un pahar, iar ea bagă mâna în frigider după o cutie cu suc de portocale.

— Cum se mai simte, dacă nu te deranjează că întreb?

— Doctorii spun că este în stare critică. Încă e inconștient.

James nu o privește pe doamna Abbott, iar vocea abia i se aude. Niciodată nu s-a descurcat bine cu străinii, nici măcar în cele mai bune condiții.

— Mă întorc acum la spital.

— Da, desigur! spune doamna Abbott.

Finn ia cutia de suc din mâinile ei tremurânde și îi toarnă un pahar, iar ea îi trage fața în jos ca să îl sărute pe obraz.

— Sunt niște jocuri de societate în dulap, bune pentru sălile de așteptare. Ar trebui să le iei. Finn, du-te și adu jocurile, ca să le iei cu tine!

— O să le iau.

Finn își ajută mama să iasă din cameră. Este o casă mică, așadar eu și James auzim fiecare cuvânt pe care cei doi îl spun când merg pe hol, înapoi spre dormitorul principal.

— Eu rămân acasă! spune încet Finn. Nu te mai las singură.

— O, dragule, mă voi descurca, iar tatăl tău va ajunge curând acasă. Ar trebui să fii alături de prietenul tău.

— Dar dacă ai nevoie de ceva…

— Finn!

Este un ton al vocii pe care îl recunosc de la Luz.

— Eu sunt părintele, bine? Nu trebuie să-ți faci griji.

După ce nu se mai aud, iar ușa dormitorului se închide în urma lor, mă întorc spre James.

— Nici tu nu știai? întreb eu, încercând să par neafectată. El clatină din cap și nu se uită în ochii mei.

— Pare că are scleroză multiplă.

— De ce nu ne-a spus niciodată?

— Probabil că nu a vrut ca treburile să devină prea serioase. Mă încordez. Am aruncat cuvintele alea-n Finn ca o armă doar cu câteva ore în urmă, fără să știu cât de complicată este, de fapt, viața lui. Nu-mi pot imagina ce crede despre mine, cât de egoistă și răzgâiată îi par. Egoistă, răzgâiată și îndrăgostită de un băiat care nu mă va iubi vreodată. Egoistă, răzgâiată și plină de iluzii.

Încep să mă urăsc.

∵

Morris și Spitzer ne duc înapoi la spital, iar James o sună pe Vivianne pe drum.

— Ceva noutăți? întreb după ce închide.

— Nu. Au spus că imediat ce va fi stabil, îl vor muta la Walter Reed, unde securitatea este mai bună.

— Au spus ceva despre cel care te-a împușcat? întreabă curios Finn.

Mă uit brusc la el.

— Vreau să spun, ăăă, *cei* care te-au împușcat.

— Erau mai mulți? spune James.

— Da! Marina i-a văzut.

— I-ai văzut?

James se uită la mine pentru prima dată de când am urcat în patul lui.

— Nu știam.

Eu ridic din umeri. Episodul ăsta nu face decât să îmi amintească iar și iar cât de inutilă sunt.

— Oricum nu m-a crezut nimeni.

— De ce?

— Deoarece Marina spune că atacatorii arătau exact ca ea și ca mine, răspunde Finn.

James se încruntă.

— Cum adică, exact ca voi?

— Adică erau un băiat și o fată cu o armă și arătau exact ca Finn și ca mine, bine? răspund eu. În orice caz, nu contează. În mod evident am fost o proastă.

— Agentul care se ocupă de caz a crezut că este nebună, zice Finn.

— Mulțumesc mult!

Finn râde.

— Ei bine, așa a fost. Dar *eu* te cred.

— Asta mă liniștește foarte mult! îi dau replica. Pentru că părerile tale asupra *tuturor lucrurilor* chiar contează.

Finn zâmbește, dar nu e amuzat. Se uită pe geam, iar eu îmi reprim sentimentul de vinovăție. Starea mea de spirit nu i se datorează, chiar dacă el a început să pună paie pe foc, bătându-mă la cap în legătură cu James, însă este extrem de ușor să mă descarc pe el.

Înghesuit între noi, James stă cu capul plecat și-și trece degetele peste frunte. Rotițele încep să i se învârtă în minte, dar dacă îl pierdem acum, cine știe când l-am putea recupera? Trebuie să-l opresc înainte să se adâncească prea mult în gânduri.

— Deci, *a spus* Viv ceva despre atacatorii ăia? întreb eu. I-au prins cumva?

James își ridică privirea la mine și îi ia o secundă să îmi răspundă la întrebare.

— Nu știu. Ei nu îi spun nimic. Evident.

— Sunt sigură că îi vor găsi.

— Mda.

El se îndreaptă din nou și repetă:

— Mda.

Când sosim la spital, vedem că nu mai este închis. Probabil că autoritățile nu se îngrijorează prea mult din cauza atentatului din parcare. Chiar și la etajul al treilea sunt din nou oameni, deși există o zonă-tampon cu Poliția Capitoliului între camera lui Nate și restul etajului. Poate că toată situația *a fost* de fapt o coincidență, așa cum a spus agentul Armison.

Imediat ce intrăm în sala de așteptare, verișoara Alice se năpustește la James, zburlindu-i părul și strâmbându-se la hainele lui șifonate, ca și când ar fi fost sub demnitatea unui Shaw să arate ca un om normal, care a avut o noapte grea. Alte câteva rude din familia Shaw pe care abia le recunosc de la petrecerea anuală de Crăciun se ridică în picioare când intrăm. Aaron Shaw, care strigă cuvinte avocățești în telefonul mobil și Julia Shaw-Latham, pe care o credeam încă la dezintoxicare, îl salută pe James, dar ne ignoră pe mine și pe Finn. Doar unchiul Perry – care nu este cu adevărat unchiul lor, ci doar un prieten de familie care obișnuia să-mi dea acadele și ne-a învățat pe mine și pe James limbajul semnelor, astfel încât să ne putem trimite mesaje secrete din partea cealaltă a camerei – se apropie ca să mă îmbrățișeze. În spatele lor, Vivianne se relaxează de ușurare că nu mai este singură cu ei.

— Mă simt bine, serios, Alice! spune James, ferindu-se de ea când încearcă să îi studieze copcile de la cap. Nu este nimic.

— Nimic?! Este o *rană de glonț.*

— Este doar o zgârietură de la niște moloz…

— Niciodată nu mi-a plăcut ideea că stai în orașul ăsta, practic de unul singur, spune Alice, așezându-l lângă ea. Nathaniel – Dumnezeu să aibă milă de el – este prea tânăr și prea ocupat să aibă grijă de un adolescent. Vei veni să locuiești cu mine.

Ochii lui James se măresc alarmați.

— Nu, nu îl pot părăsi pe Nate. În plus, trebuie să merg la școală…

— Școală pentru care ești prea tânăr. Iar fratele tău nu poate avea grijă de tine acum!

Vivianne își masează obosită tâmplele, ca și când ar avea o migrenă de care nu poate scăpa.

— Alice, am discutat asta…

— Dar, dar fără supărare, Vivianne, asta e o chestiune *de familie*…

— Vă rog să nu vă certați…

Eu și Finn stăm în partea opusă a camerei. Încerc să mă contopesc cu zidul. Alice nu mă aprobă mai mult decât pe James, care este un sfânt. Finn ia o revistă și începe să o mâzgălească pe spate, iar eu îmi deschid telefonul mobil ca să verific zecile de mesaje care mă așteaptă. Telefonul sună la un mesaj nou în clipa în care se deschide.

Tamsin: Mai ești cu J??

Îi răspund: **Da, la spital.**

Tamsin: MARINA! IATĂ-TE! Ce se întâmplă?

Eu: Nimic, doar aștept. Nate încă este inconștient. Poți să le spui tuturor că sunt bine și să nu-mi mai trimită mesaje?

Tamsin: Bine, dar MOR de curiozitate să aflu ce se întâmplă!

Stomacul mi se strânge. Tam nu este chiar cea mai sensibilă persoană, dar nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta. O voce din mintea mea, pe care am încercat să o înăbuș și să o sugrum câțiva ani, s-a întrebat întotdeauna dacă Tamsin și Sophie au

decis să fie prietenele mele în clasa a șaptea doar ca să se apropie de James. Mesajul ăsta și celelalte câteva zeci pe care le-am primit, multe de la oameni pe care nici măcar nu îi cunosc, mă fac să mă simt ca și când totul este doar o distracție pentru ea, ca și când aș fi propria ei revistă *People.* Îmi setez telefonul pe mut și îl vâr înapoi în buzunar.

— Tamsin? întreabă Finn.

— Mda.

— Fata aia e o cățea, spune el cu blândețe. Nu știu de ce ești prietenă cu ea.

În mod normal, o asemenea afirmație m-ar enerva, dar, de vreme ce acum sunt de acord cu el, îmi este greu să mă agit.

— Nici eu.

Finn zâmbește și, pentru prima dată, nu mi se pare că mă ia peste picior. Chiar și eu schițez un zâmbet.

O asistentă vine și ne spune că este în regulă ca Nate să primească din nou vizite. Toată familia se ridică în picioare, iar ea adaugă repede că nu este loc pentru toți.

— Du-te tu, James! spune Vivianne și îi schițează un zâmbet. Noi l-am văzut cu puțin timp în urmă.

— Bine.

James pare puțin palid și se întoarce spre mine și Finn.

— Vreți să veniți cu mine?

Ne ridicăm și îl urmăm în rezerva lui Nate. Chiar în fața ușii, James spune:

— Îmi pare rău! Mă simt cam ciudat să fiu singur acolo cu el.

— Este în regulă, omule! spune Finn. Înțelegem.

Eu și Finn stăm lipiți de zidul din spate ca să îi oferim lui James un fel de intimitate. El îl ține de mână pe Nate și îi vorbește încet, în timp ce Finn se întoarce la mâzgăliturile lui, iar eu îmi rod de pe unghie ultima rămășiță de ojă roz.

— Hei, știi că nu trebuie să stai aici! șoptesc eu. Dacă ai prefera, știi tu, să fii acasă.

— Nici tu nu trebuie să stai aici, spune Finn.

Gândul ăsta chiar nu mi-a trecut prin minte. Stau câtă vreme stă și James, simplu.

— James este și prietenul *meu* cel mai bun, spune el, coborându-și privirea la desenul unui câine îmbrăcat în costum, iar familia lui este al naibii de înspăimântătoare. Dacă lucrurile ar fi stat invers, nu m-ar fi părăsit.

— Ai dreptate, nu ar fi făcut-o, spun eu. Nu te-ar lăsa să treci prin așa ceva de unul singur. Dacă i-ai spune ce se întâmplă.

Finn îmi aruncă o privire înainte să se uite din nou la desenul lui și să adauge un papion la gâtul câinelui.

— … este absolut *inacceptabil!* răsună vocea lui Alice de pe hol.

— Nu ridica tonul la mine, Alice!

Asta e Vivianne, care pare enervată.

James mormăie și se ridică de pe scaunul de lângă patul lui Nate.

— Mă întorc imediat. Poți tu…

— Sigur, spune Finn și merge direct lângă patul lui Nate.

Îl urmez pe James când se grăbește să se ocupe de familia lui. Cel puțin Nate arată mai bine azi. Cineva l-a spălat, iar pielea lui pare mai puțin cenușie.

— Bună, parlamentarule! spune Finn. James se va întoarce imediat. Deci verișoara Alice este dificilă, nu?

Mă gândesc să îl apuc de mână pe Nate, dar nu prea pot. Dintr-un motiv oarecare, mă tem că va fi prea rece.

— Te pricepi foarte bine la asta! îi zic eu încet.

— Ei bine, m-am antrenat!

— Ai vorbit serios mai devreme, când ai spus că mă crezi în legătură cu atacatorii? întreb eu.

Finn ridică din umeri.

— Poate că dramatizezi uneori, M, dar nebună nu ești. Și dacă ar fi să ai vreo halucinație, nu știu de ce ar fi una în care-l împușcăm pe James, deci, da, presupun că am vorbit serios. Cu alte cuvinte, cu siguranță există în libertate cel puțin un delincvent foarte frumos, cu o armă în mână.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Dar ei nu îl vor prinde, spun eu, de vreme ce toată lumea crede că mi-am imaginat.

— Glumești? spune el. Sunt cam zece mii de camere de supraveghere în parcarea aia. Chipul atacatorului va fi peste tot.

— Serios?

Acum că a spus-o, îmi aduc vag aminte cum, în seara precedentă, agentul Armison a menționat camerele de supraveghere, dar, în mod evident, n-am dat atenție acestei informații. Mă duc la fereastră și mă uit în parcare, iar Finn are dreptate. Pe fiecare stâlp de iluminat este un grup de camere îndreptate în toate direcțiile. O încordare de care nu mi-am dat seama că mă ține în piept se relaxează.

— Am uitat. Asta chiar mă face să mă simt…

— Marina!

Mă întorc. Finn este cocoțat pe marginea scaunului, aplecat deasupra lui Nate.

Ai cărui ochi flutură.

— Parlamentarule? spune Finn. Mă auzi?

Mă grăbesc lângă patul lui Nate. Pleoapele lui continuă să se miște, apoi se deschid pe jumătate, ca și când doar pentru atât ar avea energie. Degetele îi zvâcnesc în mâna lui Finn. Îmi acopăr gura ca să împiedic un suspin să îmi iasă din gât.

— Mă duc să chem doctorul! spune Finn. Rămâi cu el!

Finn fuge din cameră, iar eu îl iau de mână pe Nate. Degetele lui îmi apucă pielea, iar buzele i se mișcă, de parcă ar încerca să spună ceva.

— Ai un tub care te ajută să respiri, bine, Nate? spun eu. Încă nu poți vorbi. Finn a plecat să cheme un doctor.

Dar Nate nu se relaxează. Pare să se lupte cu corpul lui, cu ochii care nu se deschid complet, cu degetele care nu apucă nimic, cu vocea care nu se aude. Își ridică privirea la mine, ca și când ar încerca disperat să îmi comunice ceva.

— Este în regulă, Nate! spun eu, poate mai mult pentru liniștea mea decât a lui.

Starea lui mă sperie.

— Șșș, este în regulă!

Nate mișcă din cap, scuturându-l aproape imperceptibil pe pernă, iar mâna lui se strânge în pumn în mâna mea. Îmi smucesc mâna, temându-mă că l-am rănit. Încet, ridică tremurând degetul mic.

Nu este o mișcare naturală. La început, mă întreb dacă are vreun fel de spasm, apoi îmi cobor privirea la chipul lui și îi văd expresia, cea care mă imploră să înțeleg. Îmi aduc aminte cum James și cu mine comunicam prin semne unul cu celălalt la petrecerile aglomerate. Nate comunica prin semne cu soția unchiului Perry, Gretchen, care este surdă, ori de câte ori veneau în vizită.

Un pumn. *A.*

Degetul mare peste celelalte patru degete ușor îndoite. *E.*

— *A-E.* Corect, Nate?

El închide pe moment ochii, iar eu înțeleg gestul de ușurare. Cu mare efort, își îndreaptă degetele și încrucișează primele două. Ce este aia? Nu-mi amintesc. Dumnezeule, de ce nu am fost mai atentă? De ce nu sunt mai deșteaptă?

— *T?* spun eu. *U?*

El continuă să facă semne.

— O!

Brusc îmi amintesc.

— *R?*

El închide din nou ochii.

— *A-E-R*? spun eu. O, Dumnezeule, nu poți respira?

Mă uit la toate mașinăriile lui, ca și când aș putea să-mi dau seama dacă este ceva în neregulă sau cum să îndrept situația, dar șuieratul aparatului pentru respirație artificială este la fel de uniform ca întotdeauna. Nate scutură încet din cap și face un alt semn.

— *J*, spun eu.

Mi-l amintesc.

— Vine James. Sunt sigură că Finn a plecat să-l aducă.

Nate scutură din cap. Apoi își îndoaie mâna pe cearșaful rigid și își pune degetul mare între primul și al doilea deget.

— *C-T?* Connecticut?

Nate închide ochii.

— Ce este în Connecticut, Nate?

Sângele mi se răcește, ca și când aș sta din nou afară în zăpadă, îmbrăcată în pijamale. Îmi amintesc de conversația ciudată pe care am avut-o cu Nate lângă mașina lui în seara în care s-au întors acasă. Îi spusesem lui Nate că părea obosit, iar el răspunsese…

Am fost doar ocupat cu investigația asta, care mi-a consumat tot timpul.

Apoi, chiar după aceea, Nate îmi ceruse să am grijă de James. Îmi motivase că era îngrijorat pentru el și mă ruga să-l anunț dacă începea să se poarte diferit. Mi se păruse o cerere ciudată și că era neobișnuit ca Nate să sară de la subiectul unei investigații la comportamentul fratelui său, dar probabil…

Îmi cobor din nou privirea la mâna lui Nate, iar el conturează tremurând cu degetul mic un *J*. Poate că acele două lucruri – ce investiga el și starea fratelui său – aveau legătură.

— Este ceva în Connecticut? insist eu.

Nate închide ochii și îi deschide din nou.

— Ceva care…

Gura mi se usucă și trebuie să înghit.

— Ceva care să explice de ce ai fost rănit?

Ochii se închid și se deschid.

— Ceva care l-a pus în pericol și pe James?

Nu vreau să îi spun că și James a fost împușcat, nu în starea în care se află.

Ochii lui se închid din nou și abia se deschid de data asta. Văd că îl lasă puterile.

— Înțeleg, spun eu, luându-l din nou de mână. Vom merge în Connecticut și vom afla cine este în spatele acestui lucru. Îi vom prinde, iar James va fi în siguranță.

Nate mă strânge de mână și-și lasă din nou capul pe pernă. Buzele îi zvâcnesc, ca și când ar încerca să spună ceva sau poate doar să zâmbească, apoi închide ochii.

— Nate?

Pun o mână pe umărul lui.

— Nate, trezește-te!

Mă panichez, sigură că a murit, pe urmă, observ țiuitul continuu al aparatului care îi monitorizează inima. Trăiește, doar că e inconștient. Un doctor intră grăbit în rezervă, urmat de James, Vivianne și Finn. Mi se pare că am fost singură cu Nate câteva ore, dar e imposibil să fi trecut mai mult de un minut. Vivianne se așază pe scaunul de lângă Nate, luându-l de mână, iar doctorul verifică aparatele și îi ridică pleoapele să îi cerceteze pupilele.

— Ce s-a întâmplat? spune Vivianne. S-a trezit?

— P-pentru o vreme, spun eu cu greu.

Încă încerc să înțeleg ce s-a întâmplat. Nu am celule nervoase de rezervă pentru a vorbi.

— Se simte bine? întreabă James. De ce nu este încă treaz?

— Nu este ceva nemaiîntâlnit ca, după o asemenea traumă, un individ să se trezească și apoi să-și piardă conștiința, spune doctorul. Faptul că s-a trezit, chiar și pentru scurt timp, este un semn bun.

Vivianne se întoarce spre mine cu o expresie plină de speranță.

— A spus ceva?

— Mă tem că nu. Nu putea cu aparatul montat, spune doctorul, scutindu-mă de nevoia de a-mi căuta cuvintele.

Încă nu știu ce să spun. Ar trebui să le mărturisesc totul, în ciuda faptului că pare forțat?

Sau ar crede că sunt nebună, la fel ca înainte?

Îmi dau seama că James mă privește foarte atent.

— Ți-a spus ceva, Marina? întreabă el.

Înghit. *Chiar* dacă ei m-ar crede, îmi doresc oare ca toți oamenii ăștia să știe ce a spus Nate? Este mai sigur pentru el și James dacă ei ar ști?

— Nu! spun eu încet. A încercat să vorbească, dar nu a reușit.

Vivianne și doctorul acceptă explicația și se întorc din nou spre Nate, dar îmi dau seama după expresia lui James că știe că am mințit. Nu îi mai pot întâlni privirea și mă uit în altă parte.

— Hei, te simți bine? spune Finn, atingându-mi cotul.

Nate zace acolo, la fel de tăcut și de nemișcat ca înainte.

— Nu știu! răspund eu.

Vivianne își sprijină capul de umărul lui Nate și începe să vorbească în șoaptă cu Nate sau Dumnezeu, sau poate cu amândoi, iar doctorul își continuă examinarea. James stă acolo, fixându-mă cu privirea.

— Agent Morris? strigă el brusc.

Morris, care fusese postat în fața ușii, vâră capul în rezervă.

— Trebuie să vorbim cu cel care conduce investigația, spune James, cu privirea fixată la mine. Acum.

CINCISPREZECE

Marina

Morris se duce la superiorul lui. Cu Poliția Capitoliului, serviciile secrete, FBI-ul și Dumnezeu știe cine altcineva este implicat, habar nu am cine conduce investigația.

— Ce este, scumpule? întreabă Vivianne imediat ce Morris se îndepărtează.

— Cred că este timpul să primim niște răspunsuri, spune James, fără să-și ia privirea de la mine.

Morris se întoarce câteva minute mai târziu cu agentul Armison. Fără să îi dea bărbatului ocazia să vorbească, James zice:

— Vreau să discut cu cine conduce investigația.

— Îmi pare rău, domnule Shaw, spune agentul Armison, dar nu cred că este posibil în clipa aceasta; directorul adjunct Richter este acum pe teren. Totuși, sunt sigur că putem aduce pe cineva din biroul lui ca să vă pună la curent cu…

— Nu cred că înțelegeți.

James pare cioplit în granit.

— Fratele meu a fost împușcat. Eu am fost împușcat. Directorul Nolan ia cina acasă la mine o dată pe lună, Justice MacMillan a fost la petrecerea mea, când am împlinit șaisprezece ani, iar șeful de stat-major de la Casa Albă a împrumutat o dată un costum de baie de la mine, când stătea la casa mea din Martha's Vineyard. Deci când spun că vreau să vorbesc cu șeful, exact la asta mă refer. Vă sugerez să nu mă mai tratați ca pe un copil și să îl aduceți pe Richter înainte să pun mâna pe telefon.

Mă holbez, căci n-am bănuit vreodată această latură a lui James, iar Finn fluieră încet. Nu îl mustră așa cum m-a mustrat pe mine când m-am răstit un pic la asistentă, dar poate că nu o face din

cauză că James este cu adevărat speriat. Cine *este* persoana asta?

Vivianne se ridică și brusc devine din nou avocata feroce, care nu are nimic în comun cu logodnica îndurerată.

— Și eu am niște întrebări, spune ea și îmi imaginez că și Alice Shaw are. Să o chem?

Armison șovăie. Nici măcar el nu vrea să aibă de-a face cu verișoara Alice.

— Voi da niște telefoane, spune pe un ton încordat.

După ce pleacă, doctorul ne spune la ce ne-am putea aștepta de la Nate în următoarele ore, dar Vivianne este singura care ascultă cu adevărat. James mă privește, iar eu încerc să pretind că nu observ, în timp ce Finn aruncă priviri spre amândoi.

Connecticut. Singurul motiv pentru care Nate mi-ar fi atras atenția asupra acestui loc ar fi investigația pe care a condus-o cât a fost acolo și care, dacă era de competența lui, trebuia *să aibă* o legătură cu comunitatea de informații. De ce mi-ar fi amintit de asta, dacă nu credea că avea legătură cu împușcarea lui? De ce ar fi fost chiar primul lui mesaj, unul pe care s-a chinuit atât de mult să îl transmită, dacă nu ar fi fost important?

Și de ce să-l implice și pe James, dacă nu ar fi și el în pericol?

Poate că este nebunesc, dar cred cu tărie în sinceritatea mesajului. Oamenii ăia – oricine ar fi ei – *trăgeau* cu arma în James. Au venit după Nate, iar acum îl urmăresc pe James.

— Marina? spune James încet. Pot vorbi cu tine pe hol? Dau din cap. Trebuie să îl scot pe James de aici. Dacă cineva din guvern este responsabil pentru toate astea, James nu este în siguranță aici.

Imediat ce ieșim pe hol, James mă ia de mână.

— Ce ți-a spus?

— A vorbit prin semne! spun eu. *C-T.* Connecticut. Informația asta înseamnă ceva pentru

el. Ochii lui încep să se miște repede de-a lungul holului, așa cum o făceau când se gândea intens la ceva. Îmi explicase, la un moment dat, cum diferitele mișcările ale ochilor pot activa diferite părți ale creierului, dar, în clipa asta, el părea să caute să potrivească piesele invizibile ale puzzle-ului.

— Cred că toate astea au legătură cu investigația la care a lucrat în vacanță, continui eu.

James se încruntă.

— De unde știi?

— El mi-a spus. În seara în care te-ai întors acasă.

Omit să menționez ce mi-a spus despre comportamentul tot mai ciudat al lui James. Îmi răsucesc degetele în mânecă.

— Cred că trebuie să plecăm, acum.

— De ce?

— Nu cred că ar trebui să ne întâlnim cu cineva responsabil, spun eu. Mă tem că… că…

— Hei, va fi bine, puștoaico.

James îmi aranjează o șuviță de păr rebelă după ureche.

— Am niște întrebări pentru tipul ăsta, Richter, apoi vom înțelege totul.

— Te rog, nu cred că este o idee bună!

— Va fi bine! spune el. Crede-mă!

Am de ales? Încerc să ignor golul din stomac și spun:

— Bine!

James mă sărută pe frunte.

— Nu mai spune nimănui despre Nate, deocamdată, bine? Hai să ne întoarcem înăuntru!

Dau din cap și îl urmez în salon. Vivianne abia ne observă; ea este concentrată la Nate, dar Finn spune:

— Este totul în regulă?

— Da, spune James.

— Mda, este, repet eu.

Finn îmi aruncă o privire întrebătoare, pe care o ignor.

După o jumătate de oră, agentul Armison reapare în pragul ușii. Spune că agentul responsabil a sosit și ne conduce în camera personalului, aflată în capătul holului, unde ne putem întâlni cu el în particular. Când intrăm, un om surprinzător de tânăr – în jur de patruzeci de ani –, cu un costum gri-deschis, se ridică în picioare ca să ne întâmpine.

James îl măsoară din priviri.

— Dumneavoastră sunteți responsabil cu investigarea atentatului asupra fratelui meu?

— Da! răspunde bărbatul și întinde mâna spre James. Chris Richter. Înțeleg că vreți să vorbiți cu mine. Am venit imediat ce am aflat.

James nu dă mâna cu el.

— De la ce agenție sunteți? Nu sunteți de la FBI.

Nu știu de unde își dă seama, dar o spune cu siguranță. Unchiul lui a fost cândva directorul CIA, deci probabil recunoaște semne pe care eu nu le recunosc.

Richter zâmbește.

— Sunteți perspicace. Având în vedere că fratele dumneavoastră lucrează la Comisia de Informații, s-a considerat că investigațiile ar trebui coordonate de cineva de la un nivel superior.

— Pentru cine lucrați, pentru CIA? NSA[6]?

— Sunt de la biroul DNI[7].

Nu știu ce este aia, dar James și Vivianne dau din cap, ca și când asta le-ar răspunde tuturor întrebărilor. Richter se întoarce spre Vivianne.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Chase. Îmi pare rău să vă cunosc în circumstanțe atât de îngrozitoare.

Vivianne dă din cap.

— Domnule Richter.

— Iar ei sunt?

— Prietenii mei, spune James.

— Poate că vor vrea să aștepte afară cât vorbim?

— Aș prefera să rămână.

Richter zâmbește.

— Cum doriți, domnule Shaw. Acum, cu ce vă pot ajuta?

Ne așezăm pe scaunele de plastic de la mica masă din camera personalului, Chris Richter stând de o parte, iar noi patru, de cealaltă parte.

— Așadar, credeți că atentatul asupra lui Nate are legătură cu slujba lui de la Comisia de Informații? întreabă James.

— Avem în vedere și posibilitatea asta.

Mă uit cu atenție la Richter. Dacă există o abilitate pe care am învățat-o de la mama, aceea este felul în care să evaluezi pe cineva dintr-o singură privire. Am observat calitatea costumului său din clipa în care s-a ridicat în picioare, dar de aproape văd mai bine. Nu doar că *nu* este un costum de serie de la Men's Wearhouse, magazinul preferat de angajații guvernamentali, ci este făcut la comandă și scump, chiar și pentru un om cu funcția lui. Tunsoarea este precisă, făcută recent, iar mâinile sunt mari și puternice, dar nu aspre. Nu are nicio bijuterie, o verighetă sau măcar un ceas. Are grijă să fie mereu în formă, iar zâmbetul lui este cald și sincer.

Îmi displace instantaneu.

— Mă bucur că ați cerut să ne întâlnim, spune Richter. Îmi oferă ocazia să vă informez personal că am stabilit faptul că incidentul de aseară nu are nicio legătură cu atentatul asupra fratelui dumneavoastră.

Vivianne oftează de ușurare și îl ia pe James pe după umeri, dar el se încruntă.

— Pe ce bază?

Richter se apleacă puțin.

— Chiar nu ar trebui să spun asta, dar știu cât de frustrant poate fi să nu fii informat când în mijlocul evenimentelor este viața fratelui tău.

Avem filmul de pe camerele de supraveghere cu oamenii care v-au împușcat aseară…

Așa cum spunea Finn că se va întâmpla. Acum vor ști că nu născoceam.

— Oamenii? spun eu. Deci *au fost* doi?

Richter își îndreaptă privirea spre mine pentru prima dată și are o expresie evaluatoare, care mă neliniștește. Poate că vede asemănarea mea cu fata care l-a împușcat pe James.

— Corect, spune Richter. Doi băieți, în jur de doisprezece sau treisprezece ani.

— Ce? zic uimită și scutur din cap. Nu e corect…

— Tehnicienii noștri lucrează la rafinarea imaginilor chiar acum, continuă Richter, ca și când eu nu aș fi vorbit, dar pare destul de clar că a fost un caz de activitate infracțională. Nu are nicio legătură cu dumneavoastră, domnule Shaw; e doar o coincidență nefericită.

Mincinosul! Mâinile mele transpirate se strâng în pumni sub masă.

— Sunteți sigur? întreabă James.

Îl văd fixând un punct între mine și Richter. Un rid subțire îi încrețește fruntea. Oricât m-aș strădui, nu-mi dau seama pe cine crede.

— Foarte sigur. Totuși, preventiv, Poliția Capitoliului va continua să vă supravegheze. Sper să nu vă deranjeze asta.

— Deloc, intervine Vivianne. Apreciem.

— Nu e nicio problemă. Vrem să facem tot ce putem ca să ne asigurăm că James rămâne în siguranță, spune Richter. Acum, sunt sigur că aveți multe alte întrebări.

— Da!

James își împreunează mâinile pe masa din fața lui, iar vârfurile degetelor sunt roșii de la cât le-a strâns.

— Vreau să știu cum naiba a reușit un trăgător să intre în sala de bal de la Mandarin.

Richter nici nu clipește.

— Asta căutăm să aflăm.

— *Căutați să aflați?* spune James. A fost o gravă eroare de securitate în protecția vicepreședintelui și nici măcar nu știți încă unde s-a petrecut problema?

— James, dragule!

Vivianne pune o mână pe mâna lui, dar el se retrage.

Între timp, Richter s-a încordat, iar zâmbetul nonșalant i-a dispărut.

— Vă înțeleg frustrarea, domnule Shaw, dar mă tem că nu vă pot dezvălui detaliile. Totuși, vă pot asigura că serviciile secrete au făcut tot ce trebuiau să facă.

— În mod evident, nu, spune James, altfel, fratele meu nu ar avea un aparat care să respire în locul lui. Și camerele de supraveghere de la Mandarin? Ați obținut vreo înregistrare a trăgătorului cu ajutorul lor?

— Din nefericire, camerele importante nu funcționau când…

În stânga mea, Finn pufnește.

— Și asta nu e suspect? spune James. În mod evident, trăgătorul a fost ajutat de cineva dinăuntru. *Asta* cercetați?

— James, te rog! intervine Vivianne. Domnule Richter, îmi pare atât de rău!

— Este în regulă; înțeleg că este agitat. Avem câteva piste clare, domnule Shaw, și vă asigur că facem tot ce putem.

Richter se ridică și vâră mâna în portofel.

— Din nefericire, acum trebuie să mă întorc. Iată cartea mea de vizită; vă rog să mă sunați oricând. Vom ține legătura. Domnule Shaw, domnișoară Chase!

Imediat ce Richter pleacă, James strânge cartea de vizită în pumn și o aruncă în cameră.

— Ce-a fost în mintea ta? îl întreabă Vivianne. Nu te-am mai văzut comportându-te așa.

— Trăgătorul a intrat în sala de bal pe ușa de serviciu. Nu are niciun sens!

James se ridică în picioare și începe să se plimbe nervos înainte și înapoi. Nate mi-a spus cândva că fuseseră nevoiți să schimbe covorul din dormitorul fratelui său după doi ani, deoarece acesta îl răzise.

— Locul era plin de agenți ai serviciilor secrete. Este imposibil ca intrarea să nu fi fost păzită.

— Deci, ce vrei să spui? întreabă Finn.

James se oprește.

— Cred că a fost implicat cineva din serviciile secrete.

— *Ce?* izbucnește Vivianne. James, asta e…

— Cum altfel ar fi ajuns trăgătorul atât de aproape de Nate și de vicepreședinte? continuă James. Cum altfel ar fi fost toate acele uși de pe holul de serviciu descuiate, când ar fi trebuit să fie închise? Cum altfel ar fi scăpat trăgătorul, fără să îl surprindă vreo cameră de supraveghere? Toate indiciile duc către concluzia asta.

— Dar directorul adjunct Richter… începe Vivianne.

— Richter îi acoperă pe cei din guvern, spune James. Altfel, de ce nu ar lua în calcul *posibilitatea* unui complot? Nu. Nu am încredere în el, motiv pentru care nu îi putem spune ce i-a spus Nate Marinei.

— Ce?

Ochii lui Vivianne se măresc, iar ea mă apucă de mână.

— A vorbit cu tine? Ce ți-a spus?

Mă uit la James, iar el dă din cap.

— Este în regulă.

— În timp ce toți erau plecați din cameră, spun eu, conștientă că acum toți sunt atenți la mine, Nate mi-a transmis prin semne câteva cuvinte. *Aer,* ceea ce nu înțeleg, și *CT.* Connecticut.

Trupul lui Vivianne pare să se împuțineze.

— Ce înseamnă asta?

— Când am fost în Connecticut, Nate s-a închis în birou câteva zile, spune James. În mod normal, își petrece vacanța mergând la evenimente și dând noroc cu oamenii, dar lucra la ceva despre care nici măcar mie nu mi-a spus.

— În seara în care te-ai întors acasă, spun eu, mi-a zis că investiga ceva. Ți-a zis ceva despre asta, Vivianne?

Ea își acoperă ochii cu o mână.

— Nu. Nu mi-a spus.

Așadar, de ce mi-ar spune mie, copilului din vecini, și nu logodnicei lui? Singurul motiv la care mă pot gândi este pentru că-mi petrec cel mai mult timp cu James. Dacă avea cu adevărat legătură cu el, doar eu puteam să observ schimbările asupra cărora m-a avertizat Nate.

— Cred că…

Inspir adânc.

— Probabil că proiectul la care lucra Nate are legătură cu motivul pentru care a fost împușcat.

— Ca și când se apropia prea mult de ceva, adaugă James.

— Încetați! izbucnește Vivianne și se ridică în picioare. Amândoi! Ăsta nu e un roman cu spioni. Asta e viața reală, iar Nate este *pe moarte!*

Tonul ei se ridică isteric la sfârșitul propoziției, iar eu mă simt ca și când am fost pălmuită. Asta mă face să mă retrag un pas.

— Îmi pare rău, șoptesc eu și mă uit *atentă* la Vivianne.

Pielea ei este palidă, iar ochii îi sunt roșii. Îmi dau seama că a fost aici toată noaptea, fără să doarmă sau să fie sprijinită, ocupându-se de Alice și de ceilalți, și privindu-l pe bărbatul pe care îl iubește cum luptă pentru viața lui. Brusc, văd cât de extenuată e.

— Nu este pe moarte, Viv, spune James, pe un ton categoric. Nu este pe moarte, deci nici măcar să nu spui asta.

Vivianne oftează.

— Mă tem că nu avem nicio garanție, dragule. Trebuie să profiți de timpul pe care îl ai cu Nate cât mai poți, în loc să îți risipești energia cu teorii ale conspirației.

Vivianne ridică încet din umeri, copleșită parcă de povara pe care o duce.

— Cui îi pasă ce poate a spus sau n-a spus, dacă nu se mai trezește?

Vocea lui James este încordată.

— Lui Nate i-ar păsa. *Mai ales* dacă nu se mai trezește.

Lui Vivianne îi tremură buza de jos, așa că își duce o mână la gură, ca să nu se vadă. Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar refuză să le lase să cadă. Vreau să dispar. Finn și cu mine nu ar trebui să fim martori la asta; este prea intim și prea crud. Nu cu mine ar fi trebuit să comunice Nate, ci cu James sau cu Vivianne, și ar fi trebuit să le spună că îi iubește. Dintr-odată, sentimentul de vinovăție pentru că am fost cea care s-a nimerit în rezervă este sufocant.

— De ce nu mergi să te odihnești, Vivianne? spune Finn încetișor, făcând un pas spre ea. Asistentele ți-ar putea pregăti un pat. Vrei să mă duc să le rog?

Vivianne înghite, apoi răspunde răgușit.

— Da, mulțumesc.

Finn o conduce apoi afară din încăpere, iar James îi privește plecând.

— Nu cred că am mai văzut-o vreodată pe Vivianne plângând așa, spune el.

Camera se cufundă în tăcere. James se sprijină de blat și se clatină ușor, trecându-și degetele de nenumărate ori peste buze în timp ce se gândește. Scot cocoloașe pufoase de lână din pulover și încerc să nu las liniștea să mă strivească.

— Nu știu ce să fac, spune brusc James. Poate că Viv are dreptate și sunt eu irațional, dar… Marina, ce ar trebui să fac?

— Nu știu, șoptesc eu. Sunt inutilă.

Finn se întoarce.

— Viv doarme. Era extenuată. A vrut să vă spun că nu a vorbit serios.

James dă din cap, dar nu sunt sigură că îl crede. Știu că eu nu îl cred. Vivianne a vorbit serios, dar s-a înșelat. Nate mi-a spus ce a făcut deoarece era important pentru el ca noi să știm.

— Presupun că trebuie să revenim în sala de așteptare și la verișoara Alice, spune James.

Finn și cu mine îl urmăm pe hol, iar eu spun timidă:

— Cum rămâne cu Richter și cu serviciile secrete? Cum rămâne cu Connecticut?

James pare nehotărât.

— Cred că… îl voi suna pe Bob Nolan. Vreau să îi cer să cerceteze asta.

Finn ridică o sprânceană.

— Directorul FBI? Cum de sunteți prieteni atât de apropiați?

— A fost coleg la Princeton cu tata.

— James!

Îl prind energic de încheietura mâinii și îl opresc în fața sălii de așteptare.

— Știu că este un moment nepotrivit, dar cred că ar trebui să mergem în Connecticut și să aflăm la ce lucra Nate. Azi.

— *Ce?* strigă Finn.

— Știu că pare nebunesc, spun eu, dar nu putem avea încredere să o facă altcineva. Nici măcar Bob Nolan. Dacă ai dreptate și Richter este implicat în vreo mușamalizare? Dacă percheziționează primul casa, ar putea distruge dovezi care dezvăluie persoana responsabilă.

James se uită spre rezerva lui Nate.

— Dar ce a spus Viv… Nu o pot lăsa acum aici.

— Cât de lung e drumul cu mașina? întreb eu. New York este la doar patru sau cinci ore distanță, iar Greenwich nu poate fi mult mai departe. Vivianne abia dacă se va trezi până ce ne întoarcem.

— Marina, spune Finn, cu reproș în voce. El vrea să fie cu fratele lui.

— Știu și, în mod normal, nu ți-aș cere să pleci, dar…

Mă opresc.

— James, mă tem că oameni care l-au împușcat pe Nate ar putea vrea să te rănească și pe tine. Nu cred nicio secundă că ce s-a întâmplat în parcare aseară a fost o răfuială între bande. Trebuie să aflăm cine sunt și să-i oprim.

— Dacă e adevărat, atunci ar trebui să le zici polițiștilor, intervine Finn.

— Nu m-ar crede! spun eu. Și oricum nu am încredere că l-ar ține în siguranță pe James.

— Ce te face să crezi că mă urmărește cineva? întreabă curios James.

— Ai fost împușcat! Iar Richter minte în legătură cu făptașul, sunt sigură.

Finn mormăie.

— Nu din nou asta, M!

— Taci din gură, Finn! Știu ce am văzut! izbucnesc eu. James, te rog! Nate mi-a cerut să am grijă de tine. Mi-a spus că investigația lui are o legătură cu tine.

— A spus el asta?

Ridurile de îngrijorare de pe fruntea lui James se adâncesc.

Pe scurt.

— Da!

James se uită din nou la rezerva lui Nate, apoi în sala de așteptare, unde Alice, Aaron, Julia și unchiul Perry stau tăcuți.

— Bine, să o facem! spune el. Este ceea ce vrea Nate, iar asta e suficient pentru mine. Nu pot merge cu Morris și Spitzer după mine, totuși, deci va trebui să scăpăm de ei.

— Știi că e o nebunie, nu? întreabă Finn.

— Probabil, dar nu pot face nimic aici pentru Nate, spune James. Poate că îl putem ajuta acolo.

— Dar dacă încearcă cineva să te ucidă? întreabă Finn. Chiar crezi că acum este momentul să scapi de protecție?

— Dar dacă nu sunt de încredere? insist eu. Ne ducem și ne întoarcem fără să oprim, și vom ieși doar la casa din Connecticut, care este mai sigură decât aproape orice alt loc.

Finn oftează.

— Bine, dar vin și eu. Amândoi vă purtați ca niște nebuni și nu am încredere să vă las să mergeți singuri.

Mijesc ochii la el.

— Bine!

— Bine! spune James, scoțând cheile mașinii din buzunar. Uite ce facem!

ȘAISPREZECE

Em

Finn și cu mine parcăm pe sensul opus al străzii cu spitalul și așteptăm. Stomacul mi se agită. Finn scotocește prin rucsac și scoate un Snickers. Îmi oferă jumătate, iar eu trebuie să pretind că nu mi-e foame, chiar dacă nu am mâncat de ieri. Nu îi pot spune ce este în neregulă cu adevărat: licărul brusc al amintirii care m-a aruncat înapoi în celula de închisoare, cum am avut ocazia perfectă să termin toate astea împușcându-l pe James prin fereastră sau cum am ezitat deoarece Marina era lângă el. Ar trebui să îi spun, dar nu pot.

Mă urăsc.

Cred că par la fel de bolnavă pe cât mă simt, deoarece el îmi pune o mână pe genunchi.

— Va fi bine!

Mă uit la el. Îl privesc *cu atenție.* Atât de mult timp a fost doar o voce pentru mine, iar acum are din nou un corp și un chip. Vreau să memorez fiecare expresie, astfel încât să nu mi le mai poată lua nimeni vreodată.

Încerc să zâmbesc.

— Când ai devenit atât de încrezător?

— Cam când ai devenit tu cinică, presupun. Acum încearcă să inspiri. Îți face bine.

— Da, da.

Ușa din față a spitalului se deschide, iar Marina iese afară. Îl lovesc pe Finn în umăr.

— Uite!

Marina aleargă pe stradă și face semn unui taxi, urmată de versiunea mai tânără a lui Finn. Fotografii și echipele de la știri care sunt încă în fața spitalului nici măcar nu ridică privirea, iar cei doi urcă și pleacă.

— Unde merg? întreabă Finn. Doar ei doi?

— Nu știu, îi răspund și mă bucur că nu am luat batonul de Snickers, deoarece stomacul mi se revoltă.

— Dar asta înseamnă că James este singur înăuntru.

Înainte, Finn și cu mine trebuia să așteptăm ca James să iasă din spital singur pentru că nu puteam să îl atacăm cât timp ei trei erau împreună. Nu puteam risca să ne confruntăm direct cu versiunile noastre mai tinere; structura timpului ar fi putut să nu fie destul de puternică pentru a suporta așa ceva.

Dar dacă James este din nou singur, aceasta este șansa noastră să facem lucrurile corect.

— Va fi protejat înăuntru, spune Finn. Va fi cu Nate, înconjurat de gardieni înarmați.

— Nu spun că va fi ușor. Dar cred că trebuie să încercăm, nu-i așa?

— Ești nebună, dar hai să o facem!

Înaintăm cu greu prin grămada de jurnaliști și suporteri, care nu ne dau mai multă atenție decât versiunilor noastre mai tinere, și ne apropiem de intrarea camerei de gardă. Mă opresc brusc aproape de partea din față a mulțimii. Sunt destul de aproape să văd prin ușile glisante de sticlă. Dincolo de ele, a apărut un detector de metale portabil folosit de doi ofițeri.

— Bine! spune Finn. Schimbăm planul!

— Care este noul plan? întreb eu.

— Încă nu știu.

Amândoi stăm acolo, gândindu-ne. O fată din mulțime îmi dă o lumânare, iar eu mă uit la flacăra care pâlpâie.

— Parcarea ambulanței? șoptesc eu.

Finn scutură din cap.

— Prea evidentă. În plus, va fi și păzită.

— Oare să distragi tu gărzile, iar eu să mă furișez în spatele detectorului de metale?

— Cred că este prea riscant. Ar putea funcționa cu unul, dar nu cu amândoi.

Oftez.

— Atunci va trebui să lăsăm pistolul. Să găsim înăuntru un obiect pe care să-l folosim.

Mulțimea se mișcă și ne împinge, iar Finn mă ia pe după talie și își sprijină bărbia pe umărul meu. Nu știu dacă o face ca să mă liniștească sau ca să își poată coborî vocea și mai mult decât înainte.

— Îți dai seama că cel mai bun scenariu pentru asta ar fi un bisturiu sau un ac hipodermic, nu? Va trebui să-l ucidem de aproape, dacă nu cu mâinile goale.

Îmi cobor privirea la trotuar. Să te uiți la cineva de-a lungul țevii unei arme și să-i verși sângele cu propriile mâini sunt două lucruri diferite.

— Da, știu.

— Bine, atunci, spune el încet.

Ne întoarcem la mașină și ascundem arma în torpedou. În timp ce ne facem loc prin mulțime spre intrarea spitalului, dau lumânarea mea unui bocitor cu mâinile goale. Finn și cu mine ne oprim ca să ne uităm unul la celălalt înainte să intrăm în spital, iar el schițează un zâmbet încordat. Dau din cap și înaintăm împreună. Când ușile de sticlă se deschid, suntem loviți de un val de aer cald, care mă face să îmi dau seama cât de frig îmi era. Un ofițer îmi oferă plin de zel un bol pentru chei sau monede fără să mă privească, însă colegul lui are un rid subțire de încruntare pe frunte când se uită la mine și la Finn.

— Ei bine, da, ne-am întors, spun eu, punând telefonul mobil în bol.

— De fapt, acum locuim aici, spune Finn. Deci dacă veți dori vreodată să vă ținem locul pentru un timp.

Ofițerul râde.

— Sună tentant. O să te anunț!

El ne face semn să trecem, pe rând, prin detectorul de metale și îmi înapoiază telefonul.

— Ia-o ușor! spune Finn.

Ofițerul dă din cap la noi.

— Și tu!

— Ei bine, n-a mers atât de rău, spun eu când mergem spre lift. Măcar dacă Vivianne și James le-ar fi acordat la fel de puțină atenție Marinei și lui Finn ca ofițerul de la ușă.

— Ne vom mișca repede, spune Finn, înainte să-și dea seama că ceva este în neregulă. În plus, ce vor face? Să ne vadă hainele diferite și chipurile puțin îmbătrânite și să spună „Sunt Marina și Finn din viitor! Opriți-i!”

— Ai dreptate!

— Tot ce trebuie să facem este să ne apropiem de James pentru o secundă, spune el. Semănăm încă destul de mult cu Marina și cu Finn, așa încât nu ar trebui să fie o problemă.

Mergem pe hol, uitându-ne la ușile fiecărei săli de reanimare pe lângă care trecem. Sunt toate ocupate. La capătul holului este o țâșnitoare, iar eu mă prefac să beau din ea în timp ce Finn se sprijină de zidul de lângă mine.

— Prea ești însetată, spune el.

— Aștept să se golească una dintre camere, spun eu. Poftim, bea tu un timp!

Schimbăm locurile, iar Finn bea cât eu mă uit la ușile sălilor de reanimare. Nu putem să intrăm pur și simplu și să cerem să ne împrumute un bisturiu sau un ac, deci va trebui să așteptăm să se golească una ca să ne strecurăm înăuntru.

Ușile de la două săli distanță de noi se deschid brusc, iar un doctor și o asistentă scot în cărucior cu rotile un bărbat palid, cu un picior grav fracturat, încât mă albesc și eu puțin. Grupul se îndreaptă spre lift, care îi va duce fără îndoială la chirurgie. Finn se uită la mine și dă din cap, apoi se îndreaptă spre camera pe care tocmai au părăsit-o. El se oprește brusc la uși, apoi se îndepărtează, făcându-mi semn să vin.

Mă alătur lui și văd că înăuntru este o asistentă care aranjează salonul. Înaintez în timp ce Finn stă lipit de zidul de lângă ușile batante.

— Scuzați-mă, domnișoara asistentă? spun eu.

Ea își ridică privirea la mine.

— Da?

— Mă puteți ajuta?

Îmi fac vocea să tremure.

Ea se apropie.

— Ce este?

— Tatăl meu!

Îmi șterg o lacrimă falsă din ochi.

— Tata tocmai a făcut atac de cord și cred că l-au adus aici, dar nu știu unde este…

Asistenta se apropie de mine, pe hol, lăsând sala de reanimare goală. În spatele ei, Finn se strecoară în liniște.

— Du-te și întreabă la triaj, spune ea, dând din cap spre dreapta ei. Colegii mei te vor putea ajuta.

— Unde? spun eu.

— Chiar acolo! zice ea și îmi arată cu degetul. Vezi biroul cu calculatoare și asistente?

În spatele ei, Finn găsește o tavă cu ustensile chirurgicale lângă pat și ia un bisturiu. Acesta licărește, reflectând lumina de deasupra, atunci când îl ascunde în mânecă.

— O, corect! spun eu. Îmi pare rău. Ce proastă sunt!

— Este în regulă, dragă!

Finn se mișcă spre ușă, iar eu o îmbrățișez pe asistentă. Ea se încordează surprinsă, dar nu mă îndepărtează.

— Mulțumesc atât de mult, spun eu în lacrimi când Finn iese pe furiș din cameră și se îndepărtează în direcția opusă pe hol. Chiar apreciez ajutorul!

Asistenta mă bate ușor pe spate, apoi pleacă.

— Cu plăcere, dragă! Ai grijă!

Se întoarce în sala de reanimare, fără să aibă habar de nimic, iar eu verific, să mă asigur că nu se uită nimeni înainte să îl ajung din urmă pe Finn în casa scării.

— Bine lucrat! spune el.

— Nici tu nu ai fost mai prejos!

Mergem pe scări, nu cu liftul. Astfel, putem să ne furișăm în mulțimea de la etajul al treilea în loc să se deschidă ușile în fața noastră, expunându-ne în văzul tuturor. Cu cât mai puțin timp au să se uite la noi, cu atât mai puțin vor putea să observe detaliile care nu sunt în regulă.

Mă gândesc la bisturiul ascuns în mâneca lui Finn. Va reuși să-l rănească pe James, încât să nu îl poată salva aici, în spital? Lui Finn i se face greață din cauza mâncării fast food pentru că, odată, a citit cum se sacrifică puii. Cum va putea să îi taie gâtul fostului său prieten?

Gâfâi până când ajung pe palier și nu este doar pentru că nu sunt în formă. Pun o mână pe brațul lui Finn când deschide ușa dintre casa scării și coridor.

— Așteaptă, spun eu! Lasă-mă să-mi trag sufletul!

— Te simți bine?

— Mda, spun eu. Am nevoie doar de o secundă.

Pun o mână pe zid ca să mă echilibrez. Nu este adevărat; nu mă simt bine. Am ajuns din nou pe orbita lui James Shaw, lumea rotindu-se întotdeauna în jurul lui, iar de data asta, cu cât sunt mai aproape de el, cu atât mă simt mai rău. Ar trebui să simt o ușurare sau chiar un fel de bucurie răzbunătoare că îi curm viața și o distrug pe Cassandra pentru totdeauna, dar nu pot să nu mi-l imaginez stând întins lângă Marina, ținând-o de mână, iar asta mă sperie. Dacă eșuez din nou? câți oameni vor suferi din cauza slăbiciunii mele?

Finn îmi dă deoparte părul de pe față, iar degetele lui reci zăbovesc pe obraji și pe tâmple, calmându-mă.

— Ridică-ți părul! sugerează el. Cu siguranță vor observa detaliul ăsta.

— Bună idee!

Îmi strâng în coadă părul lung până la umeri. Este cu cel puțin cincisprezece centimetri mai

scurt decât al Marinei.

— Gata? întreabă el.

Inspir adânc o ultimă dată și dau din cap. Pot face asta; nu am de ales. Finn deschide ușa casei scării, iar eu încerc să invoc atitudinea Marinei: nesigură, dar sălbatică, bine intenționată, dar neștiutoare. Inima îmi bate repede, iar pentru o clipă pot aprecia ironia îngrijorării că voi fi prinsă imitându-mă. Apoi mergem spre sala de așteptare, unde îi recunosc pe verișoara Alice și pe unchiul Perry, iar în mintea mea nu mai e decât planul.

Finn își vâră capul în cameră.

— James este cu Nate?

— Credeam că voi doi ați plecat, spune unchiul Perry.

— Nu, am fost doar ca să luăm niște haine curate, spune Finn și gesticulează.

— James? strigă o voce.

După toți acești ani, încă recunosc sunetul vocii lui Vivianne. Un fior mă străbate când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat cu ea. Ce i se *va întâmpla,* dacă noi nu reușim.

Aștept, cu toți mușchii încordați, ca James să răspundă, să iasă din orice încăpere s-ar afla. Dar nu se întâmplă nimic.

— James? strigă Vivianne din nou.

Merge pe hol și mă reperează în sala de așteptare. Vine direct la mine, iar eu mă forțez să stau nemișcată și să nu-mi mușc buza sau să mă retrag.

— Nu mi-am dat seama că te-ai întors, spune ea, iar ochii ei, care se tot mișcă împrejur, abia mă studiază. Știi unde este James?

Scutur din cap, iar ea trece pe lângă Finn în sala de așteptare.

— L-a văzut cineva pe James?

Nimeni nu îl văzuse.

— O, Dumnezeule! șoptește Vivianne, care se întoarce și o ia la fugă în direcția din care a venit. Agent Morris!

— Poate că s-a dus după o cafea, Viv! strigă după ea cineva din familia Shaw, unul pe care mi-l amintesc vag a fi Aaron.

— Mă duc să văd dacă nu e la aparatele cu mâncare.

— Verific eu baia! spune Finn.

Mă apucă de încheietura mâinii când trece pe lângă mine, iar eu îl las să mă tragă spre micul hol lateral unde sunt toaletele.

— Nu este aici, spune Finn. Trebuie să se fi furișat în același timp cu Marina și Finn.

— Se va întâlni cu ei undeva. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era imposibil să îl lase aici, spun eu.

Pe hol, ușile se trântesc, iar oamenii strigă. Un agent fuge pe lângă noi.

— Să ieșim de aici!

Ne îndreptăm spre casa scării. Când trecem pe lângă sala de așteptare, Finn spune:

— Nu e la toaletă. Verificăm și la cantină.

— Stați aici! strigă Alice Shaw. Lăsați-i pe ofițeri să se ocupe de asta! Nu vreau să mai dispară adolescenți de sub nasul meu. Haide, așezați-vă!

Finn și cu mine facem un schimb de priviri. Nu putem rămâne aici. Poliția Capitoliului va închide clădirea în orice clipă. Avem doar o singură opțiune, deși versiunile noastre adolescentine nu ne vor mulțumi pentru asta.

Când Alice se întoarce să o chestioneze femeia de lângă ea, ne răsucim pe călcâie și alergăm spre casa scării.

— Opriți-vă! strigă Alice după noi, dar noi nici măcar nu încetinim.

Coborâm scările și ne facem loc prin mulțimea din camera de gardă. În capătul opus al încăperii, un ofițer primește un apel radio. Îl împing înainte pe Finn. Nu ne putem permite să fim încuiați în clădirea asta în timp ce ei îl caută pe James. Undeva în spatele nostru, aud pe cineva alergând, dar nu este timp să privesc înapoi. Finn și cu mine

ne strecurăm prin mulțime și ajungem la ușa de la intrare.

— Chiar plecăm de data asta, îi spune Finn ofițerului de dinainte. Promit!

Mă ia de mână și mă trage afară după el, apoi dispărem în mulțimea de pe trotuar.

De îndată ce urcăm în mașină, întreb:

— Acasă la Marina?

— El știe că acolo este primul loc în care l-ar căuta.

— Ai dreptate.

Nu mai avem timp, fiecare secundă separându-ne tot mai mult de noi înșine.

— Unde s-ar duce?

Mă uit înainte, încercând să mă gândesc, iar o siluetă cu o haină neagră iese dintr-un Starbucks și intră în câmpul meu vizual. Ar putea fi oricine, dar îl recunosc, chiar înainte ca un BMW cunoscut să parcheze lângă bordură, iar Marina să coboare de la volan și să îl lase pe James să preia mașina de evadare.

Marina

Urc treptele de la intrarea casei mele, două câte două. Trebuie să fac rost de niște haine și mâncare, să-i spun lui Luz unde mergem, apoi Finn și cu mine ne vom întoarce la spital cu mașina lui James ca să îl luăm. Dacă totul merge conform planului, va fi scăpat de gardieni.

Luminile de la etaj sunt aprinse, ceea ce nu este caracteristic lui Luz, dar am prea multe alte lucruri în minte ca să mă gândesc la asta.

— Sunt pungi în cămară, îi spun lui Finn când intrăm în casă. Ia ce vrei din bucătărie! Cobor la spălătorie să iau niște…

— Marina? Ești acasă?

Înțepenesc.

Nu poate fi ea.

— Este…? spune Finn.

Mama coteşte spre bucătărie, părând odihnită, frumoasă, şi, da, este *aici.* Nu pot să fac decât să mă holbez. Ea mă îmbrăţişează, iar mirosul familiar al parfumului său mă transformă pentru o clipă în fetiţa care se apleca peste umărului ei cât stătea la măsuţa de toaletă şi se pregătea să iasă în oraş.

— Mama? spun eu în şoaptă. De ce eşti acasă?

— Am venit cât de repede am reuşit.

Ea îmi dă drumul şi pare să îl observe pe Finn pentru prima dată.

— Cine este el?

— Este Finn, mamă. Ştii tu, prietenul lui James?

— O, spune ea, măsurându-l din priviri. Mergi la Johns Hopkins?

— Merge la Sidwell, cu mine.

Expresia ei nu şovăie, ca şi când zâmbetul i-ar fi pictat pe chip.

— Drăguţ! Poate că Finn ar vrea să urce la etaj?

Ea face să pară o întrebare, dar ştiu că nu este, iar Finn pare să ştie şi el.

— Da, bineînţeles.

El se retrage de lângă noi.

— Mă duc… ăăă, în camera Marinei?

— Este în regulă, spune mama.

Nu mă dau în vânt după ideea ca Finn să fie în camera mea şi încerc repede să-mi amintesc dacă am lăsat ceva jenant, cum ar fi lenjeria intimă, la vedere, dar Finn se întoarce şi urcă scările în fugă înainte să pot sugera alt loc.

— Cât de bine îl cunoşti pe băiatul ăla? întreabă mama, dându-mi părul după urechi aşa cum o face mereu ori de câte ori îmi cade peste faţă.

— Nu foarte bine, spun eu. Tocmai am venit să… luăm nişte lucruri pentru James. Nişte mâncare şi lucruri.

— Bine. Daniel! strigă ea. Marina este acasă!

— Şi tata este aici? spun eu. De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— Nu am avut timp, scumpa mea.

Ea mă cuprinde de umeri și mă conduce spre sufragerie.

— Daniel? Suntem aici.

— Vin imediat!

Vocea tatei vine din direcția biroului său.

Ea mă așază pe canapea și mă mângâie pe braț. Este ciudat.

— Mamă, ce se întâmplă?

— Noi trei trebuie să discutăm ceva, spune ea când tata intră în cameră.

Pantalonii lui largi sunt șifonați de la orele de stat în avion; în mod evident nu a făcut duș și nici nu s-a schimbat imediat ce a sosit acasă, așa cum a făcut mama.

— Marina!

Tata se apleacă să mă sărute pe frunte. Ce mai faci?

— Nu prea bine, spun eu, chiar dacă asta ar trebui să fie mai mult decât evident.

Cum voi ieși acum din casa asta? Ai mei ar face anevrism dacă le-aș spune că vreau să plec în Connecticut. Poate le pot spune că ne petrecem din nou noaptea la Finn, fără să menționez *unde* locuiește Finn.

— Am fost cu James la spital de la atentat…

— Luz te-a lăsat să mergi aseară la spital?

Mama înțepenește.

— Cu un trăgător în libertate și circul mediatic din jurul acelui loc? Câteodată jur că femeia aia nu are logică.

Mă enervez.

— *Nu* m-a lăsat. Am plecat pur și simplu. Nu puteam să-l las pe James acolo singur.

Mama îmi netezește o cută de pe blugi.

— Asta e altceva despre care trebuie să vorbim…

— Amanda! zice tata și îi aruncă o privire. Cu altă ocazie. Adevărul este, Mimi…

Mă crispez la porecla mea din copilărie, iar el se așază pe marginea scaunului său, astfel încât să-și

poată pune o mână pe genunchiul meu. Gestul său și brațul mamei în jurul umerilor mei mă neliniștesc.

— Știu că nu este cel mai potrivit moment, dar, din nefericire, este ceva ce nu suportă amânare, spune tata. Mama ta și cu mine ne-am gândit mult la asta și am decis că ar fi mai bine pentru noi să ne despărțim un timp.

Mă holbez la ei. Asta chiar se întâmplă?

O fac chiar *acum?*

— Să vă despărțiți? spun eu. Adică divorțați?

Tata și mama fac un schimb de priviri.

— Corect, scumpa mea, spune el.

— Eu… De ce îmi spuneți asta?

Mă ridic în picioare.

— Tocmai l-am văzut pe Nate împușcat, iar voi veniți acasă ca să îmi spuneți că divorțați?

— Sincronizarea este îngrozitoare, scumpa mea, spune mama, dar nu am mai putut amâna.

— De ce nu? întreb eu. De când știți?

Probabil de câțiva ani. Încerc să-mi amintesc ultima dată când au părut fericiți împreună și, la început, nu reușesc. Îmi aduc aminte în cele din urmă de o imagine cu noi trei în Paris. Mă uitam la un vânzător ambulant care făcea clătite, iar când m-am întors, l-am surprins pe tata aplecându-se ca să o sărute pe mama. Amândoi zâmbeam. Aveam doisprezece ani. Mă așez din nou pe canapea.

— De puțin timp, spune mama. Am plecat din oraș ca să punem la punct detaliile, astfel încât să nu fie nevoie să te implicăm, apoi tata a fost chemat la o întâlnire.

— Plec la Roma mâine-dimineață, spune tata.

— Îi voi vizita pe bunicii tăi în New York cât timp este el plecat, spune mama, și te iau cu mine.

— Ce? șoptesc eu.

Tata mă strânge de genunchi.

— Nu vrem să fii aici, mai ales cu toate lucrurile care se întâmplă acum.

— Vreți să plec? spun eu. Acum?

— Este mai bine așa, dragă, spune tata. Voi fi la Roma cel puțin o săptămână și nu te putem lăsa singură aici, cu nebunia asta de alături.

Îmi reprim panica tot mai mare.

— Atunci, poți rămâne tu? Nu îl pot lăsa pe James…

Tata scutură din cap.

— Trebuie să plec. Sunt așteptat.

Mă întorc spre mama.

— *Tu* nu trebuie să pleci. Rămâi aici, cu mine!

— Este mai bine dacă plecăm la New York, scumpa mea! spune mama. Cred că ne-ar prinde bine o mică excursie. Știi că bunica este prietenă bună cu directoarea de la Spence, iar semestrul tocmai începe. M-am gândit că am putea face un tur, să vedem dacă îți place.

— *De ce?*

Amândoi se uită pur și simplu la mine, ca și când nu și-ar găsi cuvintele. Durează mult timp ca adevărul să treacă prin creierul meu încețoșat. Mă întorc spre mama.

— Ne mutăm? șoptesc eu.

— Nu este nimic sigur, spune ea, dar mă gândesc la asta. Știu că va trebui să te adaptezi, dar întotdeauna ți-a plăcut New York-ul, iar bunicii tăi și mătușa Celeste sunt acolo. Gândește-te la toate oportunitățile pe care le-ai avea într-un asemenea oraș.

Gâtul mi se strânge, iar eu trebuie să mă forțez să vorbesc.

— Dar nu vreau să plec.

— Nimic nu este sigur, dragă, spune ea. Vreau doar să te gândești la această posibilitate cât timp suntem acolo.

— Nu merg!

Mama oftează.

— Marina, știu că este un moment dificil, dar eu încerc doar să fac ce este mai bine pentru tine…

— Pe naiba!

Brusc, ceața de pe creierul meu dispare și sunt nervoasă. Atât de nervoasă, încât tremur, ca și când toată furia din mine ar încerca să explodeze, împingându-se în piele.

— Scumpa…

— Nu ai venit aici pentru mine.

Vocea mi se frânge.

— Nu-ți pasă cât de dificile au fost ultimele douăzeci și patru de ore pentru mine. Ai venit să mă iei ca pe un bagaj!

Chipul mamei devine dur.

— Ajunge, Marina! Nu este ușor pentru niciunul dintre noi.

— Draga…

Tata înaintează spre mine.

Încerc să-mi reprim lacrimile, dar nu pot. Mă feresc de atingerea tatei, retrăgându-mă din cameră.

— Vă urăsc! spun eu și vorbesc serios.

Finn mă așteaptă la baza scărilor, cu o geantă pe umăr. Îl urăsc și pe el, pentru ce a auzit fără să vrea.

— Să mergem! spun eu.

— Mimi! strigă tata în urma mea.

— Las-o să plece, Daniel! o aud pe mama spunându-i când ies în fugă din casă, cu Finn undeva în urma mea.

ȘAPTESPREZECE

Marina

Mergem alături și luăm mașina lui James, un BMW alb primit de la Nate. James ar trebui să scape de cei care-l protejează chiar acum, iar noi îl vom recupera. Tocmai mi-am luat permisul de începător, dar Finn îmi cere să conduc.

— Hei, Marina… începe el să spună când ies de pe aleea familiei Shaw.

— Putem să nu vorbim despre asta? îl întreb.

Sunt pe cale să izbucnesc în plâns și mă lupt din greu să mă abțin. Nu pot să vorbesc, să mă controlez și să nu lovesc lucruri cu mașina lui James în același timp.

— Sigur.

— Nu îi spune lui James, bine? îl rog eu.

— Nu îi spun.

Finn îi trimite un mesaj lui James, cum că suntem la un minut de spital, iar el iese de la Starbucks-ul de peste drum exact când tragem pe dreapta. Se așază la volan, iar eu pe locul de lângă.

— Este totul în regulă? întreb eu, încercând să îmi păstrez vocea calmă.

— Băiatul nostru este un geniu, spune Finn, bătându-l pe umăr. Polițiștii ăia n-au avut nicio șansă.

— Ca să fiu sincer, spune James, și un copil de patru ani ar fi putut evada. Nu s-au uitat prea atent la mine de vreme ce încă eram în spital. Am spus că plec la toaletă, apoi am coborât pur și simplu pe scări și am plecat.

Aud conversația, dar nu sunt cu adevărat atentă. Mă tot gândesc la părinții mei. Obișnuiam să glumesc tot timpul cu Tamsin și Sophie despre inevitabilul lor divorț; este practic un ritual de inițiere pentru un adolescent. Dar poate că nu m-

am așteptat niciodată să se întâmple, deoarece se simte ca un pumn în abdomen, brusc și șocant.

Ce voi face? Dacă ei trebuie să se despartă, aș prefera să locuiesc aici, cu tata. Noi doi nu ne certăm așa cum o fac cu mama, chiar dacă, în mare parte, este din cauză că nu este niciodată acasă. Este dependent de muncă, de parcă tot s-ar mai crede puștiul sărac din sudul Bostonului care trebuie să se cațăre spre vârf. Și ăsta este motivul pentru care mama nu m-ar lăsa să locuiesc cu el. Ea a încercat să mă transforme într-o copie a ei de când m-am născut; nu va renunța acum. Aș putea accepta să stau cu ea, dacă ar rămâne în DC, dar dacă mă îndepărtează de prietenii mei și de Luz… de James… Nu pot să suport așa ceva.

Urăsc situația. Îi urăsc. Și urăsc *sincer* faptul că simt privirea lui Finn în ceafă.

— Marina? întreabă James.

Îmi alung gândurile.

— Da?

Îmi dă telefonul său.

— Poți să-i trimiți un mesaj lui Viv în locul meu? Spune-i că sunt bine, că îmi pare rău și voi fi curând acasă! După asta trebuie să scoatem cartelele SIM din telefoane; altfel le-ar putea folosi ca să ne dea de urmă.

— Crezi că ar face-o? întreabă Finn când încep să îi trimit mesajul lui Vivianne.

— Nu știu, dar aș prefera să nu risc.

— Dar dacă… trebuie să te găsească? spune Finn.

Știm cu toții la ce se referă. *Dacă Nate moare*?

Maxilarul lui James se încordează.

— Ne vom întoarce până dimineață.

James conduce tot restul după-amiezii și serii, oprind doar să pună benzină. Îmi petrec majoritatea călătoriei uitându-mă pe geam, încercând să nu mă gândesc la lucrurile la care nu pot să nu mă gândesc. Niciunul dintre noi nu vorbește mult.

— Te simți bine? mă întreabă James când traversăm granița în New York.

Nu, nu sunt. Vreau să îi strig toate problemele mele și să îl las să mă liniștească, dar nici măcar eu nu sunt atât de egoistă.

— Da. Bine.

— Doar că ai expresia aia pe chip de când m-ați luat, spune el.

— Ce expresie?

— Expresia „Marina suferă în tăcere”, când scrâșnești din dinți și îți muști buzele, ca și când ți-ar putea scăpa ceva în orice moment și încerci să te abții.

— Nu am o asemenea expresie.

El zâmbește.

— Bineînțeles că ai. Ai afișat-o tot timpul, vara trecută, cât am încercat să te învăț să navighezi, și este expresia pe care o ai cam de fiecare dată când vorbești cu mama ta.

— Chiar ai expresia aia, M! spune Finn amuzat de pe bancheta din spate.

Îi arunc o privire încruntată. El nu mă ajută.

— Te cunosc, Marina! spune încet James. Nu poți ascunde nimic de mine.

O, dar pot! De-ar ști!

— Sunt bine! spun eu. Serios! Nu-ți face griji pentru mine!

James înțelege probabil că nu mai are rost să insiste, deci renunță și ne petrecem restul drumului în liniște. Este întuneric atunci când intrăm în Greenwich, Connecticut, unul dintre orașele vechi și bogate în care directorii de companii și neurochirurgii revin după o zi obositoare de muncă în Manhattan. Exact ca Georgetown, doar că mai rece. Casa este la marginea orașului, protejată de o poartă cu un gardian postat acolo non-stop. James oprește lângă postul gardianului, coborând geamul când acesta iese să ne întâmpine.

— Domnule Shaw! spune bărbatul. Îmi pare atât de rău…

— Mulțumes, Mark! spune James. Nu ar trebui să stăm mult timp aici, dar dacă ne caută cineva – *oricine* –, te rog să spui că nu ne-ai văzut.

— Cum doriți, domnule!

— Și sună acasă dacă vine cineva, da?

— Da, domnule.

James mulțumește bărbatului și ridică geamul. Aleea de la postul gardianului spre casă este lungă de doi kilometri, iar drumul durează câteva minute. Finn înjură încet pe bancheta din spate când ieșim în cele din urmă dintre copaci și se vede casa. James insistă să o numească o casă, dar, de fapt, este mai mult un *conac.* Chiar și mama ar fi impresionată.

— A construit-o străbunicul, spune James, rostind cuvintele ca pe o scuză.

— Este frumoasă! spun eu.

Este o clădire din piatră, în stil gotic, cu două etaje, ferestre înalte și boltite și iederă care urcă pe zidurile exterioare.

Seamănă cu o casă dintr-un film, unde locatarele ar purta rochii din mătase cu corset și ar organiza petreceri fastuoase, cu fântâni de șampanie.

— Este în regulă, spune Finn, iar James schițează un zâmbet când parchează mașina pe aleea circulară.

Coborâm și ne apropiem de ușile mari de la intrare, care sunt din stejar sculptat. James le descuie și dezactivează sistemul de securitate, apoi stă acolo pe hol, în întuneric.

— Unde crezi că ar trebui să căutăm? întreabă el.

Fac un pas înăuntru și mă împiedic imediat pe micul palier. Mâna lui Finn apare de nicăieri și mă apucă de cot.

— Te simți bine?

— Sunt în regulă spun în timp ce pipăi zidul după un întrerupător. Mulțumesc!

Găsesc panoul și aprind toate luminile. James mijește ochii și se uită împrejur ca și când nu ar

mai fi văzut locul ăsta.

— Unde lucra cel mai mult Nate? întreb eu.

— În biroul lui. La etaj.

— Bine! spun eu. Să începem de acolo!

James ne conduce pe hol spre o scară lată din marmură care urcă în spirală până la palierul primului etaj. Nu aprinde nicio lumină din mers, așadar o fac eu în urma lui, iar Finn și cu mine ne privim sugestiv.

— Unde este personalul? spun eu când James ne conduce pe un hol lung.

— După o vacanță, angajații au întotdeauna o săptămână liberă, zice el. Am ajuns!

El deschide ușa biroului lui Nate și rămâne acolo, pe hol, uitându-se înăuntru, în vreme ce Finn și cu mine privim peste umerii lui. Nu știu la ce mă așteptam, dar camera mă face să mă simt ușurată. Nu este nimic caracteristic lui Nate la zidurile închise la culoare sau la mobilierul greu. Miroase a ceară de mobilă, nu ca apa de colonie a lui Nate, și nu vezi nici vreo ceașcă de cafea băută pe jumătate sau vreun pix fără capac pe biroul lui.

Este doar o cameră.

Trec pe lângă James și mă îndrept spre dulapurile din colț. Deschid prima ușă cu o hodorogeală și încep să mă uit prin dosare. Declarații de venituri, declarații de venituri, declarații de venituri…

— Hei, este în regulă, îl aud pe Finn spunând încet.

Îmi ridic privirea. El și James stau încă în pragul ușii, iar Finn are o mână pe brațul lui.

— Suntem aici ca să-l ajutăm.

James răspunde ceva, însă prea încet ca să aud. Îmi dau seama că pentru mine ar putea arăta ca o cameră obișnuită, dar probabil că James și-a văzut fratele stând pe scaun, uitându-se prin acele dulapuri și lucrând la calculator de o mie de ori.

Finn zâmbește.

— Știu, dar nu prea avem de ales, nu-i așa?

James râde discret și intră în birou, deschizând al doilea dulap. Îi întâlnesc pentru scurt timp privirea lui Finn. Niciodată nu am înțeles de ce sunt prieteni ei doi, dincolo de faptul că Finn nu are pe nimeni, iar James a apreciat dintotdeauna oamenii care nu erau impresionați de numele lui de familie. Dar poate că este mai simplu de atât. Poate că Finn are abilitatea magică de a te face să zâmbești când lucrurile sunt crâncene. Lui James îi poate fi de folos.

Finn se așază în fața calculatorului, trecând cumva de măsurile de securitate când James spune că nu cunoaște parola. El tastează în timp ce eu și James scoatem teancuri de documente din sertare, întinzându-le pe covor. Tot ce găsim sunt bucăți uscate de hârtie – vechi declarații de venituri, facturi, extrase de cont – care nu ar putea avea nicio legătură cu bărbatul care a tras două focuri în pieptul lui Nate.

Închid ușa dulapului mai zgomotos decât am vrut, iar zdrăngănitul metalului pe metal răsună în camera liniștită.

— Nu este nimic aici. Dar în dormitor? Sau în sufragerie?

James oftează.

— Probabil.

— Sau poate că nu este nimic de găsit? sugerează Finn.

— Nu!

Mă ridic și îmi întind picioarele înțepenite.

— Nate nu și-ar fi risipit energia, spunându-mi să vin aici, dacă nu era important.

— Dar nici nu ți-a spus cu adevărat asta, nu-i așa? întreabă Finn.

Deschid și închid gura înainte să îmi pot aduna cuvintele.

— Nu chiar. Nu a fost timp. Dar asta a vrut să zică, sunt sigură, bine?

Finn pare sceptic, dar înainte să poată spune ceva, James se ridică brusc și iese din cameră.

— Unde mergi? strig după el.

— În bucătărie. Mor de foame!

Finn și cu mine îl urmăm pe James la parter, iar el adună ingredientele pentru sandviciuri cu unt de arahide și gem. James întinde untul de arahide cu mișcări rapide și brutale care rup pâinea, iar după două felii deformate, ia toată pâinea și o aruncă prin cameră cu un strigăt gutural. Eu tresar, iar Finn se crispează.

James își cuprinde fața cu mâinile, iar pentru o clipă nu se mai mișcă. Nu se mai aude niciun sunet în afară de cel al respirației lui greoaie.

Apoi Finn înaintează și ia cuțitul mânjit cu unt de arahide din mâna lui James. Îl vâră din nou în borcan și ia pâinea de pe podea. Aruncă feliile murdare în coșul de gunoi și începe să facă sandviciuri cu felii curate.

James stă pe podeaua din colțul camerei, trecându-și o mână pe frunte și mișcându-și tăcut buzele în timp ce vorbește de unul singur.

Stau înțepenită la blatul din bucătărie, atât de nesigură de ce ar trebui să fac, încât sfârșesc prin a nu face nimic.

Finn pune un sandvici cu unt de arahide pe un șervețel de hârtie și îl împinge spre mine. Pune unul lângă James, care nici măcar nu-și ridică privirea la el, apoi se așază lângă mine ca să mănânce și el.

Când ni se întâlnesc privirile, scutură puțin din cap, încruntându-se. Este îngrijorat. Îmi mut privirea și mușc din sandvici.

Sunetul telefonului de pe marginea mesei spintecă aerul, iar noi toți tresărim. James sare în picioare și traversează camera ca să se uite la identitatea apelantului.

— Este Vivianne, spune el.

Sandviciul mi se transformă în rumeguș în gură, așa că împing restul într-o parte.

— Cred că ar trebui să răspunzi, spune Finn.

James scutură din cap.

— Încearcă să-și dea seama unde suntem.

Vocea lui Finn este blândă.

— Nu ai de unde să știi, omule!

— Ne vom întoarce acasă în câteva ore, spune James și stă acolo, lângă telefon, până ce nu mai sună.

Rup șervețelul de hârtie în mici pătrate. Dumnezeule, de ce am venit aici? Totul părea atât de clar înainte, dar acum mă simt zăpăcită și rușinată că l-am luat pe James de lângă familia lui în asemenea momente. Totul din cauza unei conversații ciudate cu Nate în zăpadă și a câtorva litere transmise prin semne, pe care poate nici nu le-am interpretat corect. Poate că îmi pierd cu adevărat controlul.

Iar James, el este…

Finn își termină sandviciul și începe să curețe prin bucătărie, punând la loc borcanele și pâinea și ștergând firimiturile.

— Probabil că ar trebui să ne întoarcem, nu? spune el.

În mintea mea, aud pocnetul focului de armă, văd sângele și oamenii împrăștiindu-se. James este în *siguranță* aici. Poate că nu sunt sigură de altceva, dar cel puțin asta știu.

— Mai sunt locuri în care nu am căutat, spun eu. Am putea încă să găsim ceva…

— La naiba, Marina! Căutarea asta a ta inutilă a mers deja prea departe! izbucnește Finn, apoi se întoarce spre James. Îmi pare rău, omule, dar nu îți face nicio favoare pretinzând că este vreo soluție simplă la toate lucrurile astea. Adevărul este că lumea e câteodată un loc cu susu-n jos.

Nu știu de ce mă simt atât de ofensată de cuvintele lui. Poate din cauză că sunt adevărate. Dar, înainte să-mi dau seama, mă aud replicându-i lui Finn.

— Nimeni nu te-a obligat să vii cu noi! spun eu. Ai fi putut rămâne în DC. *Singur.* Ca de obicei.

Maxilarul lui Finn se încordează când tensiunea dintre noi se acumulează ca gazul care are nevoie de o singură scânteie.

— Ar trebui să fie acum cu fratele lui și știi asta, spune el.

— Nu arunca vina în cârca mea.

— Încerc doar să…

— Încetați, încetați, încetați! strigă James, care se clatină înainte și înapoi pe picioare și are degetele înfipte în păr. Nu pot gândi!

Finn și cu mine facem un schimb de priviri îngrijorate și brusc ne trezim în aceeași tabără. Liniștea apăsătoare umple aerul. Mă întind cu ezitare spre James.

— Te simți bine?

— Seiful!

James se înmoaie brusc.

— Sunt atât de prost!

El se grăbește să iasă din cameră, fără să ne aștepte.

— Asta nu e bine, M! șoptește Finn. Chiar începe să mă îngrijoreze. Asta nu e normal.

— *James* nu este normal, spun eu, reprimându-mi îngrijorarea. Pur și simplu gândește diferit de noi. Este în regulă.

— Poate, dar…

— Fără „dar”! Este în regulă!

Îl ajungem din urmă pe James la ultimul etaj. El deschide ușa spre o cameră întunecată și aprinde lumina, dezvăluind un pat mare, cu zeci de perne aranjate perfect pe tăblia patului, și o măsuță de toaletă plină cu sticluțe, perii și un șirag de perle. Mobila este elegantă, veche și ar cam trebui ștearsă de praf.

— Este camera părinților mei, spune James, iar eu tremur, recunoscând ce este de fapt încăperea aceea: un mausoleu.

Pare că nu a mai fost atinsă decât pentru curățenia ocazională, din ziua în care au murit.

— L-am văzut pe Nate ieșind de aici într-o dimineață, săptămâna trecută. El nu intră niciodată aici.

James se îndreaptă spre un raft cu cărți din partea cealaltă a patului și scoate o carte. O întreagă secțiune cu ceea ce păreau volume legate în piele se dovedește a fi un panou care acoperă un mic seif de perete.

— Mișto! șoptește Finn.

— Știi combinația? întreb eu.

— Nu, dar Nate nu se pricepea la cifre. Ar fi ales ceva ce și-ar fi amintit.

James încearcă așadar câteva combinații. Ziua de naștere a lui Nate; ziua lui de naștere; adresele lor din Georgetown, Martha's Vineyard, Chesapeake și de aici. Fiecare este urmată de pâlpâirea unei lumini roșii și adâncirea ridurilor de pe fruntea lui James.

— Mai ai și alte case? întreabă Finn.

— Nu cred.

James încearcă alte câteva combinații și în clipa dintre numerele pe care le introduce și aprinderea luminii roșii îmi țin respirația. Este aici, știu asta. Orice m-a trimis Nate să găsesc este în acest seif. Îl văd cu coada ochiului pe Finn zgâindu-se la mine, dar nu mă uit la el. Poate crede că este o pierdere de timp, dar voi rămâne aici cât James introduce numerele – toată noaptea, dacă va fi nevoie.

Alte două combinații și lumina se face verde. James expiră.

— Ziua de naștere a mamei.

Mânerul scoate un zgomot metalic în timp ce îl răsucește și deschide ușa. Înăuntru sunt o cutie de bijuterii, câteva teancuri de valută și dosare pline cu documente. Deasupra lor, cu un colț îndoit ca și când ar fi fost băgat înăuntru în grabă, este un plic. James se întinde spre el și îl ține ușor în mâini, ca și când ar încerca să îi cântărească conținutul.

— Deschide-l! îl îndemn eu.

El îndoaie marginile care țin plicul închis și scoate teancul de hârtii dinăuntru. Ochii lui se plimbă pe prima pagină, mărindu-se tot mai mult în timp ce citește.

— Aveai dreptate, Marina! spune el.

Mă înclin astfel încât să pot vedea foaia peste umărul lui. Este un e-mail, iar eu îl citesc repede. Văd numele lui Nate și al lui James, iar în partea de jos este semnat *CR.* Verific adresa de e-mail din partea de sus ca să văd cine l-a scris.

Chris Richter.

Toți trei suntem atât de uluiți, încât ne ia o clipă să recunoaștem sunetul slab al telefonului care sună în altă cameră.

OPTSPREZECE

Em

Finn parchează Honda pe marginea drumului, la o sută de metri de postul de pază al familiei Shaw, și stinge farurile.

— Ce crezi că fac acolo? spun eu.

— Nu știu! Poate că voiau doar să iasă din oraș?

— Ei bine, probabil că vor să doarmă, deci mă îndoiesc de faptul că vor pleca înainte să se facă dimineață. Ceea ce înseamnă că va fi o noapte lungă pentru noi.

Îmi dau scaunul pe spate și fac ghem sub cap tricoul de schimb pe care ni l-a dat Connor.

— Uf! Ce m-am săturat de mașina asta!

— Și eu. Ar trebui să furăm alta curând. O vor căuta pe asta.

— Putem lua una cu scaune de piele? Și un radio mai bun?

— Fii sigură!

Finn își scoate centura de siguranță.

— Haide, să facem câțiva pași!

— Ce?

Deschide portiera din partea lui, ceea ce lasă un val rece de aer să intre în mașină.

— Grăbește-te!

— Este ger! bombăn eu, dar deja îmi închid fermoarul de la hanorac cât de sus posibil și cobor din mașină.

Finn urcă pe capotă și îmi oferă o mână.

— Aici e cald și bine.

— Ce ciudat ești!

Dar urc pe capotă lângă el. *Este* caldă, din cauza motorului care a funcționat câteva ore, încălzind metalul. El se întinde pe spate și își împreunează mâinile sub cap. Îi urmez exemplul.

Spectacolul stelelor este năucitor. A trecut atât de mult timp de când nu le-am mai văzut și jur că

s-au înmulțit în absența mea. Acolo, departe de oraș, sunt ca niște mici explozii de lumină. Mii de diamante prinse în atmosferă.

— Uau! șoptesc eu.

— Da. Am uitat că sunt atât de *strălucitoarei*

Stăm în liniște, uitându-ne la cer și, după câteva minute, Finn îmi ia mâna și o freacă de a lui ca să o încălzească.

— La ce te gândești? întreb eu.

— La clătitele lui Connor.

— Mmm! Și ciocolată caldă.

— O, Dumnezeule! mormăie el. Te-aș putea ucide pentru că m-ai făcut să mă gândesc acum la ciocolată caldă! Aș face orice pentru așa ceva!

— Tu ai început-o cu clătitele!

— Tu ai întrebat! Și, în plus…

Lumea se rotește sub mine, iar restul propoziției pe care o spunea Finn dispare. Acum știu ce este, dar nu sunt sigură dacă este mai ușor de suportat sau mai îngrozitor. Am timp să îl apuc pe Finn de mână înainte ca lanțul să se înfășoare în jurul taliei mele și să mă scoată din prezent.

Este întuneric. Doar cea mai slabă și mai albastră lumină de urgență se strecoară pe fereastra celulei mele. Taminez, unul dintre gardienii de noapte, a stins becurile în urmă cu ceva timp, dar nu am reușit să dorm.

Finn, bineînțeles, doarme de câteva ore. Ticălosul!

Aud pași afară și mă ridic în pat. Un soldat pe care nu îl recunosc deschide ușa celulei mele, iar doctorul intră.

— Mulțumesc, Greggson! spune el. Poți pleca!

Deci va fi una dintre nopțile alea.

Soldatul salută și închide ușa în urma lui. Doctorul se așază pe podeaua celulei, cu fața la mine. Este ciudat să îl văd acolo, pe podeaua de beton, în halatul lui alb și pantaloni scumpi, uitându-se la mine. Mă face să par mică. Strâng mai mult pătura în jurul meu și aștept.

Privirea îi coboară în poală.

— Îmi lipsești, Marina!

Urăsc nopțile astea! Cred că le urăsc mai mult decât orice altceva pe lume.

— Sunt chiar aici, spun eu. Tu ești cel plecat.

— Înțeleg, știi, de ce mă urăști.

El îmi studiază atent mâinile.

— Am făcut lucruri îngrozitoare.

— Vrei iertarea mea? De asta ai venit aici?

— Nu știu. Probabil.

El inspiră cu un tremurat. Dumnezeule, plânge?

— Poate că doar simt nevoia să fiu cu un prieten în seara asta.

— Nu sunt prietena ta, spun eu. Mă poți ține aici pentru totdeauna și să îmi mărturisești în fiecare seară, dar nu voi mai fi prietena ta.

— Marina, nu este ceea ce crezi, spune el, iar disperarea din vocea lui este acum evidentă. Dacă ai ști ce știu eu… Cere niște sacrificii îngrozitoare, dar facem lucruri bune…

— Sunt obosită. Pot să mă întorc acum la somn?

El se întinde spre mine.

— Te rog, trebuie să înțelegi…

— Noapte bună, doctore!

Mâna lui plutește în aer, tremurând, și îi cade pe lângă corp. El se mișcă precum un bătrân când se ridică în picioare și bate la ușă ca să fie lăsat să iasă. Soldatul pe care nu îl cunosc reapare și deschide ușa.

Soldatul pe care nu îl cunosc.

— Unde este Taminez? întreb eu. Este tura lui.

Doctorul se oprește, dar nu se uită la mine.

Stomacul mi se încordează. Brusc, îmi dau seama de ce este doctorul aici.

— O, Dumnezeule! Ce l-ai trimis să facă?

— Nu am avut de ales, spune doctorul, iar ușa se închide în urma lui cu un zăngănit.

— Em!

Clipesc și inspir. Lumea se îndreaptă și văd stele, multe stele, pe cele adevărate.

— Em, trezește-te!

Vocea lui Finn este gâtuită.

— Îmi rupi degetele!

Simt mâna lui Finn în a mea. O strâng cu toată forța. Îi dau drumul, iar el și-o duce la piept.

— La naiba, fată! spune el. Când ai devenit atât de ciudat de puternică?

— Îmi pare rău!

Mă ridic în șezut și mă frec la ochi.

Poate că amintirea a fost scurtă, dar efectele zăbovesc cel mai mult. Încă simt groaza din stomac și văd umbra zidurilor celulei mele în fața ochilor.

— Te simți bine? întreabă el. Ce ai văzut?

Scutur din cap. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Cât timp am fost plecată de data asta?

— Zece minute, răspunde el. Poate cincisprezece. Mi s-a părut o veșnicie.

Tremur. Capota Hondei este rece sub noi, iar frigul nopții mi-a intrat în oase.

— Ce ni se întâmplă?

— Tu…

Finn ezită și scutură din cap, iar eu îmi dau seama cât de palid este.

— Cât timp ai fost plecată, ai cam… *pâlpâit* o secundă. Ca o hologramă sau ceva de genul ăsta. M-am temut că vei dispărea.

Finn îmi atinge obrazul.

Adică m-am temut cu adevărat.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Încerc să-mi imaginez cât de speriată aș fi dacă aș crede că Finn urmează să dispară, lăsându-mă să înfrunt toate astea singură, dar mă opresc, deoarece este prea îngrozitor să mă gândesc măcar la așa ceva.

El zâmbește.

— Cred că te pot ierta.

— James a spus întotdeauna că timpul trebuie să aibă un mecanism care să remedieze paradoxurile, spun eu. Poate că încearcă să-și dea seama unde

aparținem cu adevărat. Poate că încearcă să ne șteargă.

— Fiecare amintire pare să dureze tot mai mult, spune Finn. Crezi că asta înseamnă…

Dau din cap. Poate că nu sunt un geniu științific, dar înțeleg măcar un lucru. Timpul vine după noi, și vine repede.

— Nu avem mult timp la dispoziție.

Chiar atunci trece pe lângă noi o mașină de poliție, care se îndreaptă spre casa familiei Shaw.

NOUĂSPREZECE

Marina

James aleargă spre telefon, iar Finn și cu mine îl urmăm. El aruncă o privire la identitatea apelantului și înjură. Ridică receptorul.

— Mark?

La celălalt capăt aud vocea slabă a gardianului, iar James înjură din nou.

— Mulțumesc!

James închide și aleargă spre scări, strigând în urma lui.

— Polițiștii vin spre casă!

— Este în regulă! strigă Finn după el. Pur și simplu nu vom răspunde la ușă!

— Da, dar mașina este în față!

Finn și cu mine alergăm după James și îl ajungem din urmă la ușa de la intrare. Iau cheile mașinii din mâna lui.

— Lasă-mă! spun eu. Lor nu le pasă de mine. Tu rămâi aici

— Marina…

— Taci și stinge luminile! spun eu. Polițiștii o să apară din pădure din clipă în clipă.

Ies repede pe ușă și mă îndrept spre BMW. Când mă așez pe scaunul șoferului, arunc o privire la alee, dar este goală. Pornesc mașina și îmi dau seama că nu știu unde să o duc. Este un garaj lângă casă, dar ușa este închisă. Deschid torpedoul, scotocind prin el surescitată, dar nu văd o telecomandă. Aș putea să o duc în spatele casei, dar dacă polițiștii zăresc urme de pneuri pe iarbă?

Mă uit din nou pe alee. Încă nimeni, dar nu va mai dura mult. Îmi imaginez că văd strălucirea farurilor printre copaci.

La naiba! Este întuneric, iar eu nu am de ales. Apăs accelerația și demarez de pe alee, trecând peste bordură și peluză. Încerc să-mi imaginez

mașina plutind, cu pneurile abia atingând iarba, când o conduc în spatele casei și parchez BMW-ul în afara razei vizuale a aleii. Alerg spre ușa din spate și bat, iar Finn, care era chiar acolo, mă lasă să intru.

— Conduci frumos! spune el.

— Ești amuzant! îi spun, în timp ce mă chinui să-mi recapăt suflul. Unde este James?

Finn mă conduce prin casa întunecată până la James, care stă în spatele ușii de la intrare. Câteva secunde mai târziu, farurile luminează fațada casei, iar Finn mă apucă de încheietura mâinii, trăgându-mă de lângă fereastră. Ne lipim de zid ca să nu putem fi văzuți.

Afară, se închide o portieră. Auzim scârțâitul pantofilor cu talpă tare pe pietriș și o lumină de siguranță activată de mișcare se aprinde. Bătaia din ușă este ca o explozie, răsunând prin casă. Face sunetul soneriei care îl urmează să pară delicat și plăcut.

— Domnule Shaw? strigă o voce. Suntem poliția statală. Sunteți înăuntru?

James se apropie de vizor și privește afară.

— Domnule Shaw, vrem doar să ne asigurăm că sunteți în afara oricărui pericol, spune polițistul, care apasă din nou soneria.

James continuă să privească prin vizor, iar noi stăm înțepeniți. Încerc să nu respir. După un minut, James șoptește:

— Pleacă.

Rămânem tăcuți și dincolo de ușă se aud scârțâitul pietrișului, închiderea portierei mașinii și vuietul motorului. Auzim mașina îndepărtându-se, iar James pleacă de lângă vizor.

— Au plecat, spune el.

— Ei bine, a fost îngrozitor! zice Finn. Nu cred că sunt făcut să fiu fugar.

— Să îi lăsăm câteva minute să se îndepărteze, apoi ne întoarcem în DC, spune James, care ridică dosarul cu documente. Cineva trebuie să vadă asta!

∵

— Știam că Richter ascunde ceva, spune James în timp ce conduce mașina din nou spre I-95 sud.

Imediat ce am ieșit pe autostradă, el și-a remontat telefonul mobil și a sunat-o pe Vivianne ca să îi spună că suntem în drum spre casă și să anuleze căutarea. Nu i-a pomenit nimic despre dosarul cu documente pe care l-am găsit.

Aprind lumina de la bord și citesc schimbul de e-mailuri imprimate, aflat deasupra.

De la: Chris Richter <christopher.richter@dni.gov>

Data: 16 Noiembrie, 2013 3:48: 02 EDT

Pentru: Joshua Schweiger <joshua.schweiger@air-online.org>

Va avea un viitor strălucit.

>Sursa din biroul nostru spune că da. Este protector, nu are încredere în noi. Pentru ce îți trebuie puștiul?

>>Îl vreau. Parlamentarul va fi un impediment?

>>> James Shaw. IQ 168. Internat pentru scurt timp după moartea părinților lui în '08, încă sub îngrijire psihiatrică. A sărit clasele a 4-a și a 8-a. Șef de promoție la Sidwell, la 15 ani. Și-a luat licența în științe la Universitatea Georgetown în optsprezece luni. Acum lucrează la un doctorat în fizică aplicată și matematică la Johns Hopkins, sub îndrumarea doctorului Ari Feiberg. Își scrie dizertația despre unele aspecte ale relativității, foarte secretos.

>>>> Fă-o și gata…

>>>>> Vrei să caut notele din fișa lui?

>>>>>> Tot. Mai ales ce are legătură cu studiile.

>>>>>>> Ce vrei?

>>>>>>>>Îmi poți da informații despre puștiul Shaw? Fratele mai mic al parlamentarului, James.

Mă uit mai cu atenție la adresa de e-mail: joshua.schweiger@air.org. *A-I-R*[8]. Nate nu încerca să-mi spună că nu putea respira; încerca să-mi spună ceva despre organizația cu care lucrează Chris Richter.

Sub e-mail sunt pagini fotocopiate cu scrisul lui James, rânduri umbrite cu formule și teoreme care, pentru mine, puteau fi la fel de bine scrise și în chineză. Asta îmi amintește că am în buzunar paginile pe care le scria James în spital. Pare să fi uitat complet de ele. Le va pierde din nou dacă i le dau acum, deci îmi propun să i le înmânez imediat ce ajungem acasă.

Împreună cu e-mailul și fotocopiile sunt alte câteva zeci de documente. Mai este ceva care seamănă cu un raport guvernamental oficial, din care aproape jumătate a fost înnegrit cu un marker gros, plus alte e-mailuri, ceva despre care cred că ar fi fotocopii ale dosarelor medicale, cu numele lui James deasupra, dar și notițele pe care le făcea Nate despre evenimentele de la SIA[9], alt acronim al unei agenții de care nu am mai auzit. Îmi dau seama că nu îi plăcea ce puneau la cale.

— Asta trebuie să fie investigația de care mi-a spus Nate, zic eu. Căuta ceva despre SIA sau poate AIR? Este greu să-mi dau seama care din ele, dar pare că voiau să îți ofere o slujbă. Cine crezi că sunt ei?

James ridică din umeri.

— O divizie a CIA, probabil? Richter poate că îi supraveghează activitatea ca parte a slujbei de la DNI. Unchiul meu mi-a spus, la un moment dat, că agenția are câteva brațe secrete, care fac genul de lucruri pe care CIA nu poate fi văzută făcându-le.

Tremur toată.

— Înfiorător!

— Dar paginile alea din agenda mea? spune el. Asta mă îngrijorează cu adevărat. Nu știu de ce s-a dus Nate să le caute.

— Ce sunt? întreabă Finn și se întinde spre teancul de hârtii, iar eu i le dau fără tragere de inimă.

— O parte din ultima mea lucrare, pe care o făceam pentru doctorul Feinberg.

James cotește puțin prea abrupt spre banda alăturată, iar eu mă sprijin de cotieră.

— Am făcut recent o mare descoperire, dar nu i-am povestit lui Nate despre asta. Lui nu îi plac cercetările mele, crede că nu-mi face bine să mă concentrez atât de mult asupra trecutului.

— De unde crezi că le-a obținut? întreabă Finn.

— Nu știu. Poate de la doctorul Feinberg sau poate mi-a umblat prin lucruri.

Zăresc scrisul de mână subțire și drept al lui James când Finn întoarce paginile. Îmi dau brusc seama că asta îmi face inima să-mi sară din piept, chiar dacă nu ar trebui să conteze după tot ce s-a întâmplat.

— Despre descoperirea aia voiai să-mi spui? întreb eu. În seara în care ai venit?

James dă din cap, dar nu își ia privirea de la drum.

— Da.

— Ce este? întreabă Finn.

— Este ceva la care lucrez de mult timp. În sfârșit fac progrese adevărate, iar acele pagini sunt esența formulelor mele.

— Pentru ce sunt?

— Călătoria în a patra dimensiune.

— Ce?

James își mută repede privirea la oglinda retrovizoare și din nou la drum.

— Călătoria în timp.

L-am ascultat pe James vorbind despre asta câțiva ani, deci nu mă tulbură, dar Finn își scoate centura de siguranță și se apropie între noi.

— *Ce* zici tu acolo?

— Știu că pare ridicol, dar cred că este posibil, iar doctorul Feinberg mi-a confirmat-o. Când voi

termina formulele, o voi dovedi fără doar și poate.

James strânge volanul până ce i se albesc monturile. Pasiunea lui a fost întotdeauna unul dintre lucrurile care îmi plac la el, dar mă și îngrijorează. Am aflat multe despre James în ultimii doi ani, iar acum îmi dau seama că este ca metalul forjat, puternic, dar fragil, incapabil să se îndoaie.

— Ce crezi că o să se întâmple când o să dovedești asta? întreabă Finn.

— O să reparăm lumea.

Sunt doar câteva cuvinte pe care le-am mai auzit de la James de o mie de ori, dar, dintr-un motiv oarecare, mă neliniștesc profund acum.

— Ce vrei să spui? întreabă Finn.

— Imaginează-ți câte am schimba dacă am putea folosi timpul, spune James. Războaiele care puteau fi evitate, dezastrele naturale pentru care te-ai putea pregăti. Am putea șterge multe lucruri îngrozitoare și stupide.

— Nu ar fi periculos? întreabă Finn. Nu știi ce ai putea schimba accidental. Ai putea, de exemplu, să-ți ucizi bunicii, iar apoi nu te-ai mai naște, corect?

James zâmbește ironic.

— Timpul nu este chiar atât de simplu. În primul rând, nu este liniar, așa cum îl percepem. Iar cercetările actuale sugerează că este o variabilă necunoscută care elimină amenințările, ca paradoxul de care vorbești. Teoria mea este că timpul este un element conștient. Fixează evenimentele ca să împiedice paradoxurile. Deci, teoretic, dacă m-aș întoarce în timp ca să-mi ucid bunicul, acel eveniment ar deveni fixat de o acțiune a mea. Deoarece el este mort, nu m-aș mai naște, dar o rămășiță din mine, din timpul meu originar, ca un fel de umbră, va fi întotdeauna acolo ca să îl ucidă pe bunicul și să se asigure că rămâne mort.

Finn clipește.

— Nu am înțeles nimic.

— Mda, spun eu. Ai putea folosi cuvinte mai simple?

— Alea *au fost* cuvintele mele simple.

— Tot mi se pare periculos, spune Finn. Atât de multe lucruri ar putea merge prost!

— Există riscuri, recunoaște James, dar progresul este mereu periculos, nu-i așa? De cele mai multe ori, zidurile nu se demontează cărămidă cu cărămidă. Cineva trebuie să le dărâme.

Cineva trebuie să le dărâme. Un văl coboară peste mașină. Pare că prevestește ceva.

Finn bate cu monturile în ceafa lui James.

— Atunci, presupun că este un lucru foarte bun că ai un cap atât de tare.

Îmi dau ochii peste cap. Să am încredere în Finn să destindă atmosfera!

— Au! spune James, dar zâmbește, apoi îl alungă pe Finn. Norocul tău este că sunt la volan!

— Eu nu sunt la volan, spun și mă bucur atât de mult să îl văd pe James zâmbind, încât vreau să prelungesc momentul.

Mă întind să îl lovesc pe Finn în cap, dar el se ferește pe bancheta din spate.

— Stai departe, femeie!

Îmboldită de râsul lui James, îmi scot centura de siguranță și încerc din nou. Finn îmi prinde pumnul din aer, iar eu mă retrag, dar el nu îmi dă drumul.

— Hei!

Îngenunchez pe scaun pentru mai multă forță și trag, dar acum mă strânge de încheietură.

— Dă-mi drumul!

— Nu, mă vei lovi!

— Câți ani aveți voi doi? întreabă James.

Finn îmi trage mâna, iar eu mă rostogolesc pe bancheta din spate țipând. În ciuda faptului că mă zvârcolesc, reușește să mă prindă de gât și îmi zburlește părul. Îi trag un cot în burtă și îl aud pe James râzând din nou peste mormăitul lui Finn.

— Vrei să mă bați? întreabă Finn. Chiar crezi că mă poți bate, Marchetti?

Ca prin vis, aud sunetul telefonului lui James sunând, dar acum sunt prea concentrată să încerc să-i desfac degetele lui Finn de pe încheietura mâinii mele. Îi îndoi degetul mic până ce țipă și îmi dă drumul, apoi mă arunc spre el. Mi se pare corect să îi zburlesc și eu părul, dar este prea puternic și mă tot ține la distanță. Îmi apăs întâmplător cotul în coastele lui și sunt șocată când scoate un chicot ascuțit, ca de fată.

— O, Dumnezeule, spun eu, cu respirația tăiată, *te gâdili*?

El întinde un deget spre mine, brusc foarte serios.

— Să nu te apropii de mine!

Rânjesc și mă arunc spre el. Începem să ne luptăm atât de intens, încât abia observ că mașina încetinește. Când o fac, îmi ridic privirea la James în oglinda retrovizoare și îi văd chipul devenind pământiu.

— James? spun eu.

Finn încearcă să mă gâdile sub brațe, iar eu îl îndepărtez lovindu-l.

— Încetează! James?

Mașina continuă să încetinească, iar James cotește într-un refugiu de pe autostradă. Mă mișc repede înainte, iar Finn se ridică.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

James ține schimbătorul de viteză cu o mână, iar cu cealaltă, telefonul.

— Alo!

Aud persoana de la celălalt capăt, un sunet slab, estompat de sutele de kilometri de aer, dar nu pot distinge niciun cuvânt, în schimb, mă uit la fața lui James. Expresia lui este o carte deschisă pentru mine, deoarece nu m-am grăbit să învăț limbajul cu mulți ani în urmă. Ce văd îmi usucă gâtul. Urc din nou pe scaunul din față, uitând de Finn.

— Mda… spune James. Bine…

Încep să simt furnicături, așa cum o fac ori de câte ori mă sperii cu adevărat. James mi-a spus cândva că este din cauza contractării vaselor de sânge, care trimit tot sângele spre inimă, în caz că trebuie să fug sau să lupt. Încleștez pumnii, încercând să-mi recapăt senzația tactilă.

Telefonul mobil alunecă din mâna lui James și zăngăne pe podeaua mașinii. El nu se mișcă, nu vrea să îl apuce sau măcar să observe că nu mai este. Mâna îi stă goală lângă ureche.

— James! șoptesc eu.

El se întoarce încet ca să se uite la mine, iar expresia de pe chipul lui este neclintită. Ochii îi sunt mari, gura, deschisă și înțepenită.

Apoi, ca un dig care se rupe, începe să plângă.

DOUĂZECI

Em

Finn și cu mine urmărim de la distanță, destul de departe încât, atunci când BMW-ul lui James cotește spre refugiu și oprește, avem timp să oprim și noi. Finn stinge farurile și sper că suntem destul de departe în spate, încât să nu ne observe.

— Crezi că au o pană? întreb eu când cealaltă mașină nu se mișcă pentru câteva minute.

Una dintre portierele BMW-ului se deschide, iar versiunea mai tânără a lui Finn coboară.

— La naiba, ce frumos sunt! spune Finn, iar eu îl lovesc.

Portiera șoferului se deschide următoarea și apare James.

Umerii îi sunt adunați și ține o mână rezemată de mașină ca să se sprijine.

Zâmbetul îmi dispare de pe buze.

— S-a întâmplat!

— Ce?

Finn mijește ochii la ei.

— Nu trebuia să se întâmple decât peste încă patru zile.

— Ceva s-a schimbat.

Finn își înclină capul.

— Bietul James! Mă refer la James ăsta.

Nu știu ce să spun. James din fața noastră este doar un băiat. Nu merită asta.

Dar nu pot uita nici că acesta este unul dintre momentele care pun în mișcare viitorul pe care îl cunosc.

Cei doi băieți fac schimb de locuri, James mutându-se pe bancheta din spate a BMW-ului, unde Marina i se alătură repede, iar Finn urcă la volan.

— Rahat! spune Finn al meu, cu mâna pe schimbătorul de viteze. Nu știe să conducă.

BMW-ul înaintează în șocuri și începe să prindă viteză de-a lungul refugiului. Finn găsește un gol în traficul de pe autostradă și se strecoară pe acolo. Finn al meu se crispează și îl urmează. BMW-ul rămâne pe banda din dreapta, mergând cu șaisprezece kilometri sub limita de viteză, ceea ce obligă mașinile din spate să zboare pe banda din stânga ca să treacă pe lângă el. Semnalizatorul din dreapta este încă aprins, ca un far care pulsează în întuneric. Cotește la următoarea ieșire și intră în parcarea unui Holiday Inn. Tânărul Finn parchează la șase metri de cea mai apropiată mașină.

— Bine ai făcut, puștiule! mormăie Finn.

BMW-ul este parcat pe două locuri.

Privim din capătul îndepărtat al parcării când Marina îl ajută pe James să coboare din mașină și să intre în hotel. Finn ia câteva genți din portbagaj și îi urmează înăuntru. Apoi, nu se mai vede nimic, doar întuneric și liniște.

— Nate a fost un om bun, spune Finn în cele din urmă.

— Cel mai bun.

Închid ochii și mi-l imaginez pe Nate în seara precedentă colectării de fonduri, așteptând în frig lângă mașina lui ca să vadă că am reușit să intru, zâmbind și ridicând mâna când i-am făcut semn din ușa deschisă.

— Te simți bine? întreabă Finn.

— Sigur! spun eu. Adică, de fapt, nu s-a schimbat nimic. El este mort pentru mine de patru ani.

— Știu, dar…

Finn îmi ia mâna și îmi sărută monturile.

Inima mi se înfierbântă și pare să se topească, împrăștiind căldura prin tot corpul. De când îl iubesc pe Finn? M-a cuprins treptat, așa încât nu știu dacă pot stabili momentul. A fost în ziua din celulă când, după un interogatoriu deosebit de brutal, a reușit să mă facă să râd, povestindu-mi momentul în care tatăl său a fost nevoit să sune la

pompieri când el și-a blocat capul în sistemul de scurgere în caz de furtună? Sau când eram încă pe fugă și m-am trezit în spatele unui camion cu cereale care ne ducea fraudulos peste frontiera statală și i-am găsit puloverul în jurul meu, în timp ce el tremura în tricou?

Sau a început chiar mai devreme, când eram încă Marina și credeam că nu îl suport?

Finn face un semn din cap spre intrarea în Holiday Inn, iar eu mă întorc să privesc. Vorbești de lup… Finn și Marina ies împreună.

— Unde se duc? întreb eu.

Cei doi se îndreaptă direct spre noi. Eu și Finn ne ascundem sub bord. Nu știu exact ce se va întâmpla dacă versiunea mea mai tânără și cu mine ajungem față în față, dar James a insistat mereu că structura timpului este prea delicată ca să reziste paradoxului pe care l-ar crea.

Umbrele lor trec peste capetele noastre și îl auzim pe Finn vorbind, dar niciunul nu observă Honda uzată, de culoare albastră. Ne ridicăm treptat și îi privim traversând strada și intrând la Denny's.

— Vor lipsi zece minute, spune Finn. Cel puțin.

Dau din cap, cuprinsă de greață.

— Este cea mai bună șansă a noastră.

— O voi face eu.

Finn deschide torpedoul și ia arma.

— Va fi distrus, și nu vreau să fii nevoită să vezi asta.

Îl ating pe obraz.

— Ești un tip destul de drăguț, Finn Abbott, știi?

— Cred că mi s-a mai spus o dată sau de două ori.

Înghit nodul din gât.

— Dar nu te pot lăsa să o faci singur. Suntem o echipă.

— Em…

— Imposibil! În plus…

Inspir și îi iau arma.

— Simt că îi datorez asta, într-un fel. Eu ar trebui să o fac.

Cu versiunile noastre mai tinere la Denny's, Finn și cu mine intrăm în hotel. Mă simt cam cu un milion de ani mai bătrână decât perechea care tocmai a ieșit de aici, dar sper să nu-i părem așa angajatei obosite de la recepție, în miezul nopții.

— Bună! spune Finn, zâmbind cât mai fermecător femeii din spatele tejghelei. Îmi pare rău, sunt un cretin. Ne-am luat o cameră în urmă cu câteva minute?

Femeia dă din cap.

— Sigur.

— Prietenul nostru este în cameră, spune el. Este foarte răcit, deci am ieșit să luăm niște medicamente. Sper că a adormit până acum, sărmanul!

— O, bietul de el! spune ea.

Au trecut câțiva ani, dar încă mă minunez de abilitatea lui Finn de a-i convinge pe oameni atât de repede.

— Da. Deci, mă întrebam dacă ai putea să îmi dai încă o cheie de la cameră? întreabă el. Am uitat-o pe a noastră și nu am vrea să îl trezim când intrăm.

— Nicio problemă, spune recepționera, apăsând deja niște taste la calculator, apoi pune cheia într-un plic pe care scrie *126,* deci nu va trebui nici măcar să ne prefacem că am uitat în ce cameră stăm. Poftim! Sper să se simtă mai bine!

— Mulțumesc foarte mult! zice Finn și ia repede cheia. O seară frumoasă!

— Și ție!

— Ei bine, a fost ușor, îi șoptesc eu când urmăm micile indicatoare cu săgeți care ne conduc spre camera 126.

— Nu, a fost foarte periculos și îndrăzneț și doar datorită farmecul meu incredibil am reușit.

Chiar și în acest moment, mă face să zâmbesc.

— M-am înșelat.

Curând, stăm în fața ușii de la camera 126. Este la primul etaj, în partea din spate a hotelului, practic pe colț, ceea ce este bine. În cazul în care ceva merge prost, vom avea o șansă mai bună să o ștergem. Dar să sperăm că totul va merge bine și fuga nu va fi un motiv de îngrijorare.

Deoarece nu vom mai exista.

— Ești pregătit? întreb eu, mai mult în sinea mea.

Mă îndrept spre ușă, dar înainte să o pot deschide, Finn își strecoară un braț în jurul gâtului meu și mă trage spre el, înăbușindu-mi strigătul de surprindere cu buzele. Mă sărută așa cum n-am mai fost sărutată niciodată. *Sărut* este un cuvânt prea neînsemnat pentru asta. Este ca și cum își revarsă fiecare gram de dragoste, poftă și regret, fiecare clipă de dorință înăbușită din lunile petrecute în celulă. Mă lipesc de el, iar când se retrage să își sprijine fruntea de a mea, sunt amețită și cu respirația tăiată.

— Acum, șoptește el, iar cuvintele îi plutesc pe deasupra buzelor mele, sunt pregătit.

Îi cuprind obrazul cu palma și dau din cap, încercând să-i memorez culoarea ochilor în aceste ultime câteva secunde. M-am înșelat. Nu sunt doar albaștri. În mijloc, chiar în jurul pupilei, este un mic inel galben-verzui care se vede doar de aproape, ca un secret. Trebuie să-mi amintesc asta.

El dă din cap, iar eu îmi las mâna să coboare de pe fața lui, astfel încât să pot ajunge la arma de la centură.

DOUĂZECI ȘI UNU

Marina

Finn și cu mine intrăm într-un separeu și așteptăm cheeseburgerii pe care i-am comandat la pachet. Am spus că ar trebui să ni se livreze o pizza în cameră, dar James avea nevoie de un minut de intimitate ca să o sune pe Vivianne. Nu am vrut să se repete situația de la spital, deci l-am lăsat așezat pe pat, cu perna lipită de piept, uitându-se la telefon.

— Toată viața lui se va schimba acum, spun eu. Ce va face?

— Nu știu.

— Este complet singur.

— Te înșeli! O are pe Viv, te are pe tine. Întotdeauna te va avea pe tine.

Tonul lui îmi întunecă gândurile. *Nu și dacă voi fi în New York.* Nu mi-am redeschis telefonul și imediat ce mama și tata își vor da seama că nu vin acasă, ar trebui să plece fără mine – el, la Roma, iar ea, la New York. Dar nu pot amâna la infinit mutarea dacă mama este hotărâtă să o facă. Gândul la asta e suficient pentru a mă face să simt că baza care mă menține la un loc se prăbușește.

— Te are și pe tine, spun eu.

— Da, dar nu este același lucru.

— Ce vrei să spui?

El se mișcă pe scaun.

— Nimic.

Iau bolul cu plicuri de zahăr și încep să le sortez: albastru, roz, alb. Albastru, roz, alb.

— Mereu l-am invidiat pe James, știi. L-a avut doar pe Nate, dar Nate chiar l-a iubit. Știi că a pierdut prima ședință ca parlamentar ca să se ducă la expoziția științifică a lui James? I-a fost mereu alături.

Pe neașteptate, Finn trage bolul cu zahăr din mâinile mele și îl pune deoparte.

— Părinții tăi sunt niște ticăloși. Nu îi meriți, iar ei cu siguranță nu te merită!

Mă uit la el, zdruncinată.

— Eu… nu vorbesc despre mine. Vorbesc de James.

— Știu.

El își coboară privirea la masa lipicioasă din plastic.

— M-am gândit doar că trebuia spus.

Nu știu ce să răspund. Este ca și când a atins o parte profundă din mine și a scos cele mai întunecate și mai înfricoșătoare gânduri din noroi, în lumina soarelui, ca să le vadă toți.

Într-un *Denny's.*

Em

Scot pistolul de la centură și verific siguranța. Când sunt pregătită, vâr cheia electronică în broască. Aceasta țiuie încet, iar Finn deschide ușa. Intru prima, cu arma întinsă, iar el mă urmează. Împreună ne furișăm înăuntru și îl aud pe Finn punând lanțul la ușă în urma noastră. Trecem pe lângă baie, dulap și frigider. Cu o ultimă suflare, cotesc în zona principală a camerei.

Este goală.

O ușă se deschide în spatele nostru. Ne întoarcem și instinctiv ascund pistolul la spate.

— Hei, oameni buni! spune James când iese din baie. Unde este mâncarea?

El nu știe că nu suntem ei. Supărarea sau neatenția lui firească față de oameni l-au orbit în fața schimbărilor făcute de timp: cicatricele de pe chipul lui Finn, obrajii mei scobiți.

— Eu… Era închis, am spus eu.

Dumnezeule, de ce mint? De ce mai lungesc momentul ăsta îngrozitor? Mă uit la Finn, așteptând să văd gândul reflectându-se în expresia

lui, dar privirea i se îmblânzește și întristează când se uită la James. Înțeleg vraja care l-a cuprins. Este greu să-ți amintești doctorul și cruzimea ambiției lui când stai atât de aproape de băiatul cu care eram cândva cei mai buni prieteni. Când era James al nostru. Și eu mai simt asta.

— James… spun eu, cu vocea gâtuită.

— Te simți bine?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? șoptesc eu, uitând de arma din spatele meu și de Finn, aflat la câțiva zeci de centimetri distanță, uitând tot, în afară de băiatul drăguț pe care l-am iubit atât de mult, atâta timp. După ce ți s-a întâmplat, cum îți poți face griji pentru mine?

— Și ție ți s-a întâmplat.

James se apropie de mine și mă îmbrățișează. Se întâmplă atât de repede, încât nu știu cum să împiedic momentul și nu sunt nici măcar sigură că aș putea. Îmi mușc buza cât de puternic pot și încerc să-mi amintesc ce a spus Finn, cum acest James – care este atât de real, solid, și lipit de mine – este deja mort și dispărut. Mă gândesc la cât de multe lacrimi va vărsa Marina și la toate modurile diferite în care el o va distruge în bucăți. La toți oamenii care vor muri.

Dar am uitat cum este să-i simt brațele în jurul meu, cât de mică și de protejată mă face să mă simt. Aș putea folosi momentul ăsta ca să-mi iau rămas-bun, nu-i așa? Nu merit nici măcar atât? Ascund arma în betelie și îmi înfășor ambele brațe în jurul lui James, închizând ochii și inhalând mirosul lui familiar de băiat și de detergent, simțindu-mă brusc de șaisprezece ani și îndrăgostită din nou nebunește de el.

Deschid ochii și îl găsesc pe Finn uitându-se la noi, cu o expresie intensă, dar de nepătruns.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, fără să știu sigur cărui băiat mă adresez de fapt.

— Dumnezeule, Marina, tremuri! spune James.

El mă ține mai strâns, cuprinzându-mi ceafa, și își trece ușor degetele prin părul meu.

Părul pe care l-am tuns scurt, privind buclele lungi și negre adunându-se la picioarele mele ca niște orfane, chiar înainte să fim descoperiți și târâți spre celulele de beton.

Mâna lui James se oprește la marginea părului meu – care-mi ajunge doar până la umeri, nu până la jumătatea spatelui, ca al Marinei –, iar eu înțepenesc. Se retrage și se uită la mine cu ochi care, brusc, sunt atenți. Mă fixează cu privirea pentru o clipă, apoi se îndepărtează, dând înapoi până ce atinge peretele.

— Cine sunteți?

Se uită când la Finn, când la mine, studiindu-ne hainele împrumutate și semnele pe care trecerea anilor le-a lăsat asupra chipurilor noastre.

— Cine naiba sunteți?

Finn își ține mâinile în față, ca și când James ar fi un animal înspăimântat care ar putea ataca.

— Noi suntem, Jimbo!

— Pe naiba!

— Noi suntem, repet eu, făcând un pas mai aproape de el.

Se lipește de zid, încercând să miște fiecare atom cât mai departe posibil de mine.

— Doar că nu suntem noi, cei pe care îi cunoști. Nu încă.

— Despre ce vorbești?

— Ai reușit! îl lămurește Finn. A patra dimensiune. Ai găsit soluția.

— Taci! Ești un… Ăsta e un truc. Este un truc… sau ceva de genul ăsta.

James nu pare să-și capete suflul. Dă să plece, dar sunt mai rapidă decât el, așa că reușesc să mă strecor între băiat și ușă.

— Uită-te la mine, James! spun eu. *Uită-te* la mine!

El își ridică încet privirea spre ochii mei. Nu știu ce vede acolo. Seriozitatea expresiei mele,

trăsăturile mai subțiri, asprite de trecerea timpului, sau poate licărul de frică, dar ceva îl convinge. Adevărul îl lovește ca un pumn, făcându-l să se chircească.

— O, Dumnezeule! șoptește el. Chiar este adevărat?

— Da, spune Finn. Îmi pare rău, omule!

— Îți pare rău?

James râde și tot chipul lui se schimbă.

— E incredibil! Chiar am făcut-o, voi chiar sunteți din viitor! Cât de departe?

Fericirea lui este ca un ac ascuțit și strălucitor, înfipt drept în inimă.

— Patru ani.

El își aruncă brațele în jurul nostru.

— Nu pot să cred că sunteți aici! Vom schimba știința, vom schimba *lumea!* O, Dumnezeule, Nate – *Nate!*

Ochii lui se măresc.

— Dacă voi ați putut să vă întoarceți aici, atunci aș putea…

— Încetează!

Nu mai suport. Mă eliberez de sub brațul lui James și îmi lipesc un pumn de buze ca să îmi opresc un suspin. Trebuie să pun capăt lucrurilor acum, înainte să înceapă să vorbească despre folosirea călătoriei în timp ca să îl salveze pe Nate.

— Marina, ce…

James se oprește, iar nesiguranța se strecoară în expresia lui.

— De ce v-ați întors voi doi?

Mă uit la Finn, care îmi pare brusc bătrân, la fel de bătrân pe cât mă simt și eu. Apoi mă uit la James, care radiază, atât de viu și de frumos și *James.*

— Am venit să te ucidem, spun eu.

DOUĂZECI ȘI DOI

Em

James mă fixează cu privirea.

— Ce? spune el, cu rămășițele șocate ale unui zâmbet încă pe chip.

— James… șoptesc eu.

— Nu înțeleg. De ce…

Scot arma de la centură, iar el înghite restul propoziției cu un nod.

— Iisuse Hristoase, Marina!

— Nu mai folosesc numele ăla! spun și ridic arma. Îmi pare rău, dar trebuie să fac asta.

— Stai! Oprește-te!

James se îndepărtează de mine și se apropie de Finn, care pare, probabil, mai prietenos, de vreme ce nu are o armă îndreptată spre capul lui.

— Nu înțeleg! Ce se întâmplă?

Ar trebui să apăs nenorocitul ăla de trăgaci și să termin odată. Urăsc faptul că ultima mea amintire cu lumea asta va fi James, care mă privește astfel, dar nu pot eșua din nou. Îmi încordez degetul pe trăgaci. „Apasă-l”, îmi spun eu.

Apasă-l!

— Stai!

Finn își aruncă o mână în fața pieptului lui James, iar eu eliberez trăgaciul. Inima îmi bate cu putere. Poate că aș fi fost în stare să o fac și sunt deopotrivă înfuriată și recunoscătoare pentru întrerupere.

— Încă n-a făcut nimic. Merită cel puțin să știe de ce.

Finn se întoarce spre James.

— Îmi pare rău, omule, dar viitorul este un loc îngrozitor. Mașinăria schimbă totul.

— *Distruge* totul, îl corectez eu. Iar tu ai devenit atât de înspăimântător, James!

— Ce? șoptește el. Nu!

— Am încercat toate metodele ca asta să nu se întâmple, spun eu. Versiunile noastre anterioare au încercat să te convingă să îți oprești cercetările, să îți arzi notițele, să scapi de oamenii care te-au ajutat, orice. Nimic nu a funcționat. Dar asta? zic eu și dau din cap spre armă. Asta trebuie să funcționeze.

Chipul lui se întunecă.

— O, Dumnezeule! *Tu* ai fost! În fața spitalului. Tu ești cea pe care a văzut-o Marina.

Încuviințez.

— Și fratele meu?

Vocea lui se sparge la ultimul cuvânt, numele lui Nate plutind nerostit în aer, ca o fantomă.

— Nu am fost noi, spune Finn.

James își ține capul între palme, ca și când gândurile i-ar provoca dureri.

— Nu. Nu. Nu. Nu înțeleg!

— Știm că nu ai vrut să devii un monstru, spune Finn, dar ai devenit. Nu te-ai putut abține.

— Nu te pot lăsa să o rănești din nou, spun eu, ridicând din nou arma.

— Marina, așteaptă!

Un licăr strălucitor de panică se vede în ochii lui James când își dă seama că vreau cu adevărat să îl împușc.

— Putem vorbi despre asta! Oricum aș fi în viitor, nu sunt acea persoană acum, aici, în camera asta.

Îmi încleștez maxilarul.

— Nu! Deja îmi este destul de greu.

Finn, care stă lângă mine, își lasă cu blândețe o mână fermă pe umărul meu.

— Nu înțeleg!

James își ridică mâinile în semn de predare și se uită împrejur, dar nu are unde fugi.

— Voi sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Nu v-aș răni vreodată.

În minte, îl văd pe doctor stând pe un scaun în fața mea în timp ce electricitatea fierbinte și

tăioasă sfârâie prin mine. Suport, deoarece durerea era singura alternativă la moarte și, oricât de imposibil îmi era să înțeleg de ce, uneori nu voiam să mor. Dar senzația de neputință, de a fi atât de slabă în propria piele era mai rea decât orice vânătaie și cicatrice. Mă întreb dacă James știe asta acum, cu pistolul îndreptat spre capul lui.

El citește probabil ceva în expresia mea, deoarece vocea îi este blândă și intensă când vorbește.

— Dumnezeule! Ce ți-am făcut?

Înaintează spre mine, ca și când ar vrea să mă îmbrățișeze din nou.

— Nu te apropia mai mult!

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Marina, te rog!

Înghit.

— Îmi pare rău, James! Îmi pare atât de rău!

Degetul începe să se strângă pe trăgaci. Într-o fracțiune de secundă, se va auzi un sunet, sângele va curge, apoi nu va mai fi nimic. Tot nu vreau să mor, dar Marina va trăi. Acea fată înverșunată, loială și nevinovată, care vrea doar să aibă pe cine iubi, va primi viața pe care eu nu am avut-o vreodată, iar asta este mai mult decât suficient.

Se aude o bătaie în ușă. Tresar, iar James folosește ocazia să sară la mine.

— James? strigă Marina din cealaltă parte a ușii. Poți să ne deschizi? Avem mâinile ocupate.

James încearcă să îmi ia arma din mână. Mă răsucesc și lovesc patul cu partea din spate a genunchiului. Mă răstorn pe spate, cu el deasupra mea. Îmi păstrez arma, dar James mă țintuiește dureros de saltea, cu antebrațul peste gâtul meu. Țin arma deasupra capului ca să nu ajungă la ea, dar nu o pot îndrepta spre el.

Finn îl trage pe James de pe mine, iar eu gâfâi și mă rostogolesc departe de băieți. Finn este puternic, dar James este mai mare și alimentat de groază; lupta nu va dura mult.

— James?

Aud sunetul cititorului de cartele.

— Trebuie să plecăm! îi spun printre dinți lui Finn.

Ușa începe să se deschidă, dar este oprită cu o smucitură de lanț.

— Jimbo, deschide odată ușa! strigă versiunea mai tânără a lui Finn prin crăpătură.

Alerg spre fereastră și o deschid. Aș putea încerca să trag acum spre James, dar aș risca să îl nimeresc pe Finn. Iar Marina, Dumnezeule, este la doar câțiva pași distanță. Nu suport. Lovesc plasa spre parcarea de dedesubt cu piciorul.

James îl doboară pe Finn cu un pumn stângaci, dar puternic, în maxilar. Acesta se ridică în picioare clătinându-se.

— Nu poți fi în același loc cu ei, nu-i așa?

El aleargă spre ușă, iar Finn fuge spre geam, apoi sare în tufele de la un metru și jumătate de dedesubt și își ridică mâinile spre mine. Arunc o privire spre James, care se chinuie cu lanțul de la ușă, dar nu își ia ochii de la mine.

— Îmi pare rău, spune el, dar nu s-a terminat încă. Nu ne vom opri aici.

Sar în brațele pregătite ale lui Finn și fugim împreună.

DOUĂZECI ȘI TREI

Marina

— James?

Mut sub brațul drept sucurile și mâncarea de la automat pe care le-am cumpărat împreună cu Finn la întoarcere, ca să-mi pot mișca degetele mâinii stângi prin spațiul ușii. Înăuntru aud agitație și un pocnet surd, apoi șoapte.

— Ce se întâmplă?

Liniște.

— James! strig eu. Deschide chiar acum ușa asta!

— Mișcă-ți mâna!

Oftez de ușurare și îmi eliberez degetele, iar ușa se închide și apoi se deschide. Fața lui James este roșie, lucru la care mă așteptam, dar pare ciudat de transpirată și îmbujorată, ca și când ar fi alergat la maraton, în loc să plângă. Se uită la mine de parcă m-ar vedea pentru prima dată. Finn își face loc pe lângă el, fără să pară că observă ceva în neregulă.

— Burgeri pentru toți, spune el, aruncând punga de la Denny's pe cuvertura înflorată și șifonată de pe cel mai apropiat pat.

Îmi las și eu mâncarea într-o grămadă, alături.

James trece pe lângă noi, apucând geanta de pe podea și haina de pe spătarul scaunului.

— Să le luăm cu noi, bine? Cred că ar trebui să plecăm.

— Ce?

— Ar trebui să ne mișcăm, spune el. Nu vreau să mai rămân nicio clipă aici.

— Ai avut un șoc.

Încerc să îl prind și să îl țin nemișcat, să îi opresc mișcarea înspăimântătoare prin cameră, dar el continuă să-mi scape.

— Trebuie să te odihnești.

— Ce îmi trebuie este să plec *naibii* din camera asta de hotel! mă repede James.

Tremură vizibil, tot corpul vibrându-i ca și când i-ar îngheța din interior. Lovește cu marginea pumnului în zid, iar eu tresar, brusc înspăimântată de străinul din fața mea. James vede asta și își pleacă ușor capul.

— Îmi pare rău, Marina! Dumnezeule, îmi pare atât de rău! Dar te rog, trebuie să plec!

Finn vine între noi și pune o mână pe pieptul lui James.

— Bine! Vom pleca. Este în regulă!

Vocea lui James este răgușită când spune „Mulțumesc”.

Ne întoarcem la mașină – burgerii se răcesc uitați pe bancheta din spate, lângă Finn –, iar James conduce ca și când l-ar urmări diavolul. M-aș simți mai liniștită dacă *Finn* ar fi din nou la volan. Vitezometrul se apropie de trei cifre, iar el șerpuiește printre alte mașini, cu ochii îndreptându-i-se spre oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde. Sunt prea speriată să îl întreb ce este în neregulă sau măcar să îi vorbesc. Acest James rezervat și tăcut îmi amintește de ziua înmormântării părinților lui, de furia din ochii lui atunci când a lovit lampa și care părea să mă găurească.

Finn nu îmi împărtășește îngrijorarea. Este întins pe bancheta din spate și doarme bușteан, cu gura întredeschisă. Când observ, îmi dau ochii peste cap, dar ajung să îl privesc mai mult decât am intenționat. Pare atât de tânăr când doarme; aproape îl văd pe băiețelul care trebuie să fi fost cândva.

— Marina? șoptește James.

Este primul cuvânt pe care l-a rostit de când am plecat de la hotel.

— Da?

— Crezi că sunt o persoană rea?

— *Poftim?*

— Este răutate în mine?

Se uită la drumul din fața lui ca și când acesta i-ar putea da răspunsurile.

— Aș putea deveni o persoană îngrozitoare cândva?

— James!

Sunt prea șocată să-mi găsesc măcar cuvintele. Pun o mână pe mâna lui, unde aceasta se sprijină pe consolă.

— Ești cea mai bună persoană pe care o cunosc.

— Vreau să fiu bun.

Buzele încep să-i tremure, iar el își duce o mână la gură ca să le acopere.

— Vreau să *fac* bine. Vreau să ajut oameni.

— Știu…

— Despre asta este tot ce se află acolo.

James dă din cap spre plicul de la picioarele mele.

— Este ce am lucrat în toți acești ani.

— James, știu.

El nu mă aude. Nu cu mine vorbește.

— Aș vrea ca Nate să fie aici, zice el și vocea i se frânge. Am nevoie de el.

— Totul va fi bine.

— Nu, spune el, uitându-se la mine pentru prima dată.

Pupilele lui sunt atât de mari, încât par niște găuri negre, așa cum mi le-a explicat, atât de adânci, încât absorb toată lumina din jurul lor.

— Nu va fi bine, Marina. *Nimic* nu va mai fi bine!

Îmi retrag mâna.

— Mă sperii!

— Știu. Și eu sunt speriat.

James își încleștează mâna pe volan.

— M-am speriat de atâtea prostii în viața mea. De o notă proastă sau că nu mă integrez. Dumnezeule, m-am temut de *tine*! Și n-a fost decât o mare risipă. Nimic din toate astea nu contează, acum că adevărata *frică* este aici.

— De ce te-ai speriat de mine? întreb eu în șoaptă.

Nu mă privește. În goana mașinii, luminile stâlpilor de iluminat trec repede pe geam, conturând silueta lui cu portocaliu, pentru ca mai apoi să o arunce din nou în întuneric. Pulsul îmi imită bătăile inimii.

— Nu mă face să-ți spun acum, zice el. Nu așa.

Speranța se ridică în mine ca un balon până când aș putea pluti, dar îl sparg și revin pe pământ. Știu cum va decurge conversația. El se va uita la mine și va spune: *Te iubesc, Marina. Ca pe sora pe care nu am avut-o. M-am temut să îți spun, deoarece oamenii pe care îi iubesc tind să plece.* Și voi încerca să zâmbesc și să îi spun că și eu îl iubesc, ca pe un frate, apoi voi plânge în hohote și nu îi voi mai spune vreodată adevărul. Deja simt durerea acestui lucru, arsura fierbinte a nefericirii undeva în spatele ochilor mei.

Dar, o, Dumnezeule, dacă mă înșel?! Dacă inima mea nebună, care bate repede, are dreptate?

James se întinde spre mâna mea.

— Doar să nu mă părăsești, bine, puștoaico? Te rog să nu mă părăsești niciodată!

Îi strâng degetele.

— Niciodată! Nu mai scapi de mine, Shaw!

Cred că încearcă să zâmbească.

— Să-ți respecți promisiunea, Marchetti!

DOUĂZECI ȘI PATRU

Em

Mă holbez la bord cel puțin o oră cât Finn conduce mașina, urmărind luminile rapide ale BMW-ului. M-am gândit la dilemă de nenumărate ori, examinând-o din toate unghiurile și cercetându-i slăbiciunile, dar pare de nedezlegat.

— S-a terminat, spun eu în cele din urmă. Acum că știe, nu îi va lăsa pe Marina și pe Finn să plece de lângă el, iar doctorul va trimite mâine pe cineva ca să ne vâneze, dacă timpul nu ne șterge mai întâi. Suntem terminați!

— Probabil.

Îmi cobor privirea la arma din poala mea. Nu știu de ce nu am pus-o încă deoparte. O ating cu vârful unui deget.

— Chiar dacă reușim să îl prindem din nou singur, nu știu dacă aș putea să o fac. Am avut deja trei șanse și am eșuat de fiecare dată.

— Trei?

Îmi ridic privirea, dându-mi seama ce am spus. *Proastă!* Mă uit la Finn și la vânătaia roșie care îi apare pe maxilar.

— A fost… Cât ai dormit în mașină, acasă la tine. I-am văzut pe Marina și James pe fereastră.

— Împreună?

— Dormeau și atât, spun eu încet.

Fără un cuvânt, Finn smucește violent volanul. Cotim de pe autostradă și intrăm pe o rampă mică de ieșire.

— Ce faci? strig eu. Îi vom pierde!

— Nu-mi pasă! Ai spus chiar tu că suntem deja terminați.

Ajungem în parcarea unei benzinării, unde coboară din mașină, trântind portiera în urma lui. Sunetul mă tulbură, ca și când ar fi țipat fără să deschidă gura. El dispare în benzinăria luminată

țipător, iar eu rămân înțepenită în mașină, rușinea împingându-mă în scaun, făcându-mă să mă simt mică.

Nu știu nimic despre el mult timp. La început, încerc să țin evidența, numărând secundele în minte și uitându-mă după părul lui blond. Dar, în cele din urmă, renunț. Îmi frec brațele, ca să alung frigul ce se strecoară prin geamul spart, pe care l-am acoperit cu un sac de gunoi.

Când se întoarce în sfârșit la mașină, după cel puțin o jumătate de oră, ține două pahare de cafea și o pungă de plastic la încheietura mâinii. Deschide portiera și urcă la volan.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, spune el. Dar te rog să nu-mi vorbești încă.

Eu înghit și încuviințez cu o mișcare din cap.

Îmi dă un pahar, care este delicios de cald în mâinile mele, și descarcă tot ce este în pungă. Două sandviciuri de curcan, chipsuri de cartofi și un pachet de Oreo. Dumnezeule, de câte ori am visat la Oreo în celula aia? De câte ori i-am spus lui Finn că cel mai mare regret al vieții mele este că nu am mâncat cât mai mulți biscuiți posibil, deoarece am fost suficient de proastă, încât să-mi fac griji în privința zahărului și a grăsimilor? Ochii mă ustură brusc. Duc paharul cu cafea la gură și folosesc mișcarea ca să-mi acopăr ștergerea lacrimilor.

— Tot ești îndrăgostită de el, spune Finn în cele din urmă pe un ton calm.

Aș vrea ca el să țipe la mine sau să mă scuture. Ar fi mai ușor de suportat decât să îl aud atât de ostenit. Atât de *trist.*

— Finn…

— Știam eu! zice el. Ar fi trebuit să-mi dau seama și poate că am știut întotdeauna, dar când te-am văzut cu el în camera aia de hotel, cum îl strângeai în brațe…

Își trece degetele peste cicatricea subțire de pe dosul mâinii drepte; e un tic nervos. A căpătat-o în

timp ce schimba o roată undeva în Carolina de Sud. S-ar fi vindecat corespunzător dacă ar fi mers la un doctor ca să i-o coasă, dar nu a vrut să ne încetinească.

— Știu că iubirea pentru cineva nu dispare niciodată pe deplin, dar îmi este greu. Văd cum se poartă Marina cu el și *tot* mă întristează. Nu pot să accept asta și din partea ta. Nu pot fi întotdeauna premiul de consolare, Em. Eu doar… te iubesc prea mult.

Sunt un pește pe uscat, holbându-mă și respirând convulsiv.

— Știu că îți pasă de mine sau cam așa ceva, continuă el, dar dacă mai ești îndrăgostită de James, trebuie să știu. Merit măcar atât.

— Finn… spun eu, întinzându-mă spre el.

Nu reușesc să termin propoziția. Ceva se pornește din spatele buricului, dar sunt copleșită de groază. Nu din nou! Nu vreau să retrăiesc alt moment. Dar nu am de ales; sunt ridicată de val și aruncată înapoi cu o asemenea forță, încât lumea se încețoșează în jurul meu.

Deschid ochii, fără să-mi dau seama că i-am închis. Stau pe veranda din spatele casei din Virginia de Vest, uitându-mă la munții din zare, niște siluete negre pe cerul cenușiu. Toți ceilalți sunt înăuntru, certându-se în jurul mesei. Din nou.

Ușa din spatele meu se deschide, dar nu mă deranjez să mă întorc. Știu, poate după cum se schimbă aerul în jurul meu, cine este. Finn se așază pe treptele de lângă mine.

— Te simți bine?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Aveam nevoie de o pauză de la toate țipetele.

— Nu mai spune!

— Au decis deja când să o facă public?

— Poate peste câteva ore.

Mă uit peste umăr la grupul din jurul mesei, Jonas ocupând locul din cap. L-am cunoscut pe Jonas în urmă cu câteva luni, când toți trei am

trecut fraudulos granița statului cu ajutorul aceluiași șofer de camion, iar de atunci am rămas cu el. Era expert în demolări și fusese adus de cei de la FBI în calitate de consultant privind dovezile atentatelor cu bombă din Philadelphia, dar el a hotărât că trebuia să plece din Pennsylvania când a descoperit explozivi militari în craterul de la rafinăria Sunoco. Cu ce știam noi, plus ce știa el, am început să înțelegem ce se întâmpla cu adevărat în țară de trei ani încoace. Atentatele cu bombă, morțile misterioase, schimbarea bruscă de atitudine a politicienilor și a liderilor militari: toate conduceau la Cassandra.

Apoi, i-am cunoscut pe Rina, pe Sahid și pe alți câțiva. Rina are casa asta din munții Blue Ridge, la kilometri de cel mai apropiat vecin, iar noi suntem aici de câteva săptămâni, studiind SIA și adunând informații.

O facțiune a guvernului este responsabilă pentru ce se întâmplă și credem că putem dovedi asta.

Dacă am putea măcar să cădem de acord asupra modului în care să o facem.

— Crezi că ar schimba cumva lucrurile? spun eu. Să publicăm ce știm?

— Probabil că nu, zice Finn, dar trebuie să încercăm.

— Nu înțeleg de ce ar vrea el asta.

Îmi sprijin capul de un stâlp.

— Voia să îmbunătățească lucrurile. Chiar crede că bombele, punctele de verificare și arestările în masă sunt mai bune?

— Nu cred că vom înțelege vreodată.

Îl văd studiindu-mă.

— Pari obosită.

— Sunt! îi confirm și îmi frec ochii uscați. Nu am dormit de două zile. Pentru o femeie atât de mică, Jocelyn sforăie *incredibil* de tare.

El zâmbește și ridică din sprâncene la mine.

— Poți oricând să vii în patul meu!

Îmi dau ochii peste cap și îi împing umărul, dar nu este ca și când nu am mai făcut-o. S-a întâmplat în primul camion care ne-a scos din DC, pe când stăteam ascunși în spatele unui paiet plin de cutii cu cereale. Era mijlocul iernii, iar noi ne-am îngrămădit ca să ne încălzim în timpul călătoriei de zece ore spre sud. Apoi, în șase mici moteluri scârboase cu doar un pat, unde mi s-a făcut milă de el și nu l-am lăsat să doarmă pe podea, chiar dacă s-a oferit. Și ultima dată, când am rămas la un prieten de-al Rinei și am ajuns să împărțim canapeaua extensibilă, m-am trezit în mijlocul nopții cu brațul lui Finn aruncat în jurul taliei mele, buzele lui atingându-mi ceafa, iar eu nu m-am mișcat. Doar m-am holbat în întuneric, cu pulsul mărit, sperând să nu se trezească.

— Tu probabil că vei sforăi mai tare, spun eu.

— Probabil. Vrei să facem schimb de paturi? Jocelyn nu m-ar deranja.

Scutur din cap, iar vârfurile părului meu scurt, proaspăt tuns, îmi ating obrazul. O fac din nou.

— Te simți ciudat? întreabă el.

— Da. Nu pot să cred că am făcut-o.

Ieri-dimineață m-am uitat în oglindă și brusc nu am suportat să mă văd atât de neschimbată în exterior, când mă simțeam atât de diferit în interior. Am găsit foarfecă în spatele oglinzii din baie și am început să tund, simțindu-mă ciudat de satisfăcută când părul se aduna în chiuvetă și la picioarele mele, rămășițe aruncate ale vechii mele vieți.

— Cred că arăt cam ciudat.

Finn îmi atinge marginea părului, frecând șuvițele între degetul mare și arătător.

— Îmi place. Ți se potrivește.

Simt căldura respirației lui pe față când spune asta. Când s-a apropiat atât de mult? Genunchiul său îl atinge pe al meu, iar degetele lui îmi ating gâtul când îmi pipăie părul.

— Em? spune el.

Nu îi pot întâlni privirea.

— Da?

— Mă bucur sincer că nu mă mai urăști, spune el, deoarece nu mă pot imagina făcând asta fără tine.

— Nu te-am *urât* niciodată.

Chipul i se luminează.

— Nu?

— Nu.

Se apleacă spre mine, micșorând spațiul dintre noi, iar mintea mi se cam oprește. Singurul lucru la care mă pot gândi este că Finn Abbott urmează să mă sărute, iar eu sunt pe cale să îl *las* să o facă.

Un pocnet strident spintecă aerul. Finn și cu mine ne întoarcem capetele spre casă și vedem persoane îmbrăcate în negru pătrunzând pe ușa de la intrare, care atârnă stângaci în balamale, cu butucul crăpat. Oamenii aceia ridică armele și strigă:

— FBI!

— O, Dumnezeule! spun eu, simțind fiecare gram de putere ieșind din mine. Ne-a găsit!

Finn mă ridică în picioare, moale și fără să opun rezistență, și mă împinge pe treptele verandei.

— Fugi! Pleacă de aici!

— Vino cu mine! spun eu.

Înăuntru, echipa SWAT îi silește pe prietenii noștri să stea în genunchi și caută prin restul casei.

Ne vor găsi în doar câteva secunde.

— Fugi! șuieră Finn.

El se întoarce în casă, cu mâinile ridicate în semn de predare, dându-mi secunde prețioase ca să fug.

Mă întorc și fug orbește spre pădure. Fac mai puțin de douăzeci de pași înainte să se întindă o mână din întuneric și să mă apuce. Casa este înconjurată; nu am avut nicio șansă. Cel care m-a prins îmi răsucește mâinile la spate, le încătușează și mă târăște, alunecând și împiedicându-mă, spre curtea din față. Finn, Jonas și ceilalți

îngenunchează în noroi, iar Finn se crispează când mă vede. Unul dintre ofițeri îl ridică în picioare.

— Ce faci? spun eu. Unde îl duci?

— Em, este în regulă! caută să mă liniștească el.

— Finn!

El îl târăsc în întuneric, departe de noi ceilalți.

— Finn! strig eu și mă zbat plină de furie sub mâinile grele de pe umerii mei.

— Em, trezește-te! strigă Finn în timp ce ei îl târăsc.

Îi văd buzele mișcându-se, dar cuvintele nu au niciun sens. Mâinile mă scutură.

— Nu, suspin eu. Încetează!

Finn este împins într-o dubă și dispare, dar încă îi aud vocea.

— Em, este în regulă! Deschide ochii!

Clipesc. Mâinile de pe mine sunt blânde și calde. Clipesc din nou, iar de data asta noroiul și munții dispar. Îmi dau seama că sunt în Honda, în siguranță, cu patru ani în urmă. Finn stă deasupra mea, cu o mână pe fața mea și ochii mari.

— Hei, spune el încet. Te-ai întors?

— Da.

Mă ridic tremurând. Limba îmi este uscată și lipicioasă, așa că mă întind spre paharul de cafea, dar s-a răcit.

— Se înrăutățește, nu-i așa? întrebă Finn.

Se întinde pe spate și împinge o mână tremurândă prin aer.

— Ai fost plecată mult timp. Credeam că…

— Este în regulă, sunt aici, spun eu, punând o mână pe genunchiul lui.

Mă uit la ceasul de pe bord. Am fost plecată mai mult de o jumătate de oră. Iisuse!

— Ce ai văzut?

Amintirea îmi revine atât de proaspătă, încât simt mirosul ierbii ude și al gazelor de eșapament. Mă agăț de gâtul lui Finn și încerc să alung imaginea în care e luat de lângă mine, înfigându-

mi degetele în pielea lui ca să mă asigur că este cu adevărat aici.

— Îmi pare atât de rău! spun eu. Te iubesc, Finn, și mă urăsc pentru că nu am spus-o până acum!

El pare să îmi fi observat tremuratul și mă sărută dulce și șovăitor pe buze.

— Cred că te pot ierta.

Îl îmbrățișez din nou, ținându-l până ce respirațiile noastre se potrivesc, dar liniștea care mi-o aduce este scurtă. Îngrijorările mele revin, la fel cum se strecoară frigul în mașină când radiatorul nu funcționează. Îl tot văd luat de lângă mine. Și pe mine fără puterea de a opri asta.

— Dar… spun eu.

Finn oftează.

— Dar…

— Încă am sentimente pentru James, spun eu. Este mult prea ușor să-mi amintesc de fata care eram când l-am iubit. Nu știu dacă o pot face. Știu că *ar trebui* să o fac, dar, până acum…

— Am fost egoist că te-am lăsat să-ți asumi răspunderea pentru apăsarea trăgaciului.

Finn îmi aranjează o șuviță rebelă după ureche.

— Adevărul este că îmi cam place că nu o poți face. Asta ești tu, Em! Dacă ți-ar fi ușor, nu ai fi mai bună decât el.

— Dar Marina și Finn… Ei vor suferi, dacă noi eșuăm.

— Ne vom gândi la ceva.

Mă sărută pe frunte, apoi pe sprânceană și pe obraz, de fiecare dată mai cald și mai prelung decât înainte.

— Și nu vom renunța.

— Finn… șoptesc eu, iar corpul îmi devine parcă mai greu când buzele lui continuă să se miște pe fața mea.

— Deja i-am pierdut.

Sărutul lui plin de pasiune îmi trimite fiori pe șira spinării.

— Este inutil să încercăm să îi ajungem din urmă. Ar trebui să ne odihnim.

— Să ne odihnim, șoptesc eu.

El mă sărută, în cele din urmă pe buze, tăindu-mi respirația până ce gâfâi și amețesc. Se retrage și pornește mașina. Mă ia de o mână, împletindu-și degetele cu ale mele, iar cu cealaltă virează, cotind spre motelul de peste drum.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Marina

Sosim acasă la James când lumina zilei începe să transforme cerul în roz și portocaliu. Este greu de crezut că au trecut doar două zile. Lumea a fost atât de întoarsă pe dos, încât ziua este noapte pentru mine, iar pleoapele mi se îngreunează când soarele răsare.

Îmi zăresc casa când James parchează în garaj. Luminile sunt stinse și nu este nicio mașină afară. Poate că părinții mei au plecat deja. Nu știu dacă golul pe care îl simt este ușurare sau dezamăgire.

Îl trezesc pe Finn de pe bancheta din spate și coborâm, clătinându-ne, în timp ce James deja descuie ușa casei lui. El nu pare deloc somnoros, ca și când ar fi alimentat de ceva mai pur și mai primitiv.

— Crezi că se simte bine? întreabă Finn când coboară cu greu din mașină.

Oftez.

— Nu știu. A spus niște lucruri ciudate cât timp ai dormit.

— Îhî.

Finn se uită în jos.

— Serios?

Mijesc ochii la el. *Dormea,* nu-i așa? Se uită din nou la mine, inconfundabil de vinovat, iar eu îl lovesc.

— Ești îngrozitor!

El își masează brațul.

— Discuțiile voastre m-au trezit! Crede-mă, era *ultima* conversație pe care voiam să o aud.

Intră pe lângă mine în casă, iar eu mă încrunt în spatele lui înainte să îl urmez. Înăuntru, James se mișcă dintr-o cameră în alta, trăgând toate draperiile, astfel încât să nu intre lumina. Trece pe

lângă mine din camera de zi spre sufragerie și încuie ușa de la intrare din mers.

— Este totul în regulă? întreb eu.

— Va fi bine. Trebuie doar să… dau niște telefoane. Deci, simțiți-vă ca acasă!

— Acum că ai menționat asta – Finn își trece degetele prin părul nespălat –, ar trebui să fac un duș.

Încerc să zâmbesc.

— Așa aș spune și eu.

— Ha-ha!

— Poți folosi prima baie pentru oaspeți, spune James. Este șampon sub chiuvetă și poți împrumuta haine din dulapul meu.

Finn dă din cap și se îndreaptă spre etaj.

— Te superi dacă mă întind în camera albastră? întreb eu. Nu vreau să merg acasă chiar acum.

— Sigur.

Mă târăsc la etaj, iar James vine cu mine. La jumătatea distanței mă cuprinde de talie, iar eu mă înclin spre el.

— Ești obosită? mă întreabă.

Încuviințez și mă uit la el cu coada ochiului. Se poartă surprinzător de normal, dacă trec cu vederea episodul tragerii draperiilor de mai devreme. Nate *a murit,* dar James nu plânge, nu se plimbă și nu își smulge părul. Pare concentrat. Stimulat.

— Ar trebui să te odihnești și tu! îi spun. Nu poți rezista mult timp.

Asta-i un soi de negare tipică lui James, care doar mă va distruge mai mult.

— O voi face.

Mergem împreună spre camera albastră, pe care am considerat-o dintotdeauna a mea. Sunt sigură că mi-am petrecut mai multe nopți în patul de mahon cu pătură albastră decât oricine altcineva. Mă opresc numai să-mi scot pantofii înainte să mă prăbușesc cu fața pe saltea.

— Cearșafurile sunt curate? întreabă James, ca și când asta ar fi contat.

— Nu-mi pasă!

Deschid un ochi și îl văd pe James trăgând draperiile cu aceeași grijă ca la parter. Mă rostogolesc și mă bag sub pătură.

— Sunt curate.

— Bun!

Se așază lângă mine și îmi trage pătura până la bărbie, aranjând-o în jurul meu ca și când aș fi o fetiță.

— Mulțumesc, mamă, spun eu. Deci, pe cine ai de gând să suni?

— Pe doctorul Feinberg. Vreau să aflu dacă i-a dat notițele mele lui Nate. În plus sunt… alte lucruri pe care trebuie să le discut cu el.

— Bine, spun eu, neștiind cum să răspund altfel.

— Și îl voi suna pe Bob Nolan, de la FBI. Nu vreau ca Richter să lucreze la cazul lui Nate. Dacă Nolan vede lucrurile pe care le-am găsit, poate va face ceva în privința asta.

Îmi așez o mână pe brațul lui.

— Sper să ai dreptate!

— Și eu sper! În orice caz, nu ar trebui să se întâmple nimic în următoarele câteva ore, așadar, dormi!

El se apleacă și mă sărută pe frunte, iar momentul se prelungește. Se retrage ușor, ca și când și-ar fi dat seama ce făcea, iar suflările ni se amestecă în timpul celor trei respirații superficiale, înainte ca buzele lui să coboare pe ale mele.

Își trece o dată și încet buzele peste ale mele, dar, în afară de asta, suntem amândoi nemișcați, gurile fiindu-ne, pur și simplu, lipite. Probabil că pare un moment liniștit din afară. Ceva ciudat se întâmplă în pieptul meu, ca și când inima mi se deschide și revarsă căldura în corpul meu, furnicându-mă prin membre. Vreau să mă mișc, să deschid buzele sau să îi ating chipul, dar sunt încremenită.

Atunci James îmi înclină bărbia spre el, sărutându-mă mai profund, iar eu mă prăbușesc ca

paralizată. Mi-am dat seama de ce nu am putut urma toate sfaturile de seducție ale lui Sophie și Tamsin. Deoarece nu am vrut. Nu am vrut să îl *seduc* pe James, să îl păcălesc pe el și hormonii lui să mă dorească. Am vrut ca el să mă dorească de bunăvoie. Așa.

Îmi trec mâinile pe spatele lat și prin părul lui, pe partea opusă copcilor, și îl zburlesc așa cum mi-am imaginat de atâtea ori. Nate este mort, iar eu plec și tot ce vreau este să mă cufund în acest moment până ce elimin orice altceva. James îmi simte nerăbdarea și blândețea lui dispare, pipăindu-mă și sărutându-mă mai necontrolat. Trage de puloverul meu, apucând tivul.

— Este în regulă? șoptește el.

— Taci!

Șoptesc cuvântul aproape de buzele lui și îi trag cămașa peste cap. A mea urmează repede, apoi suntem goi și lumea se îngustează în locurile în care ne atingem. Mă întind spre el și îl trag mai aproape, sărutându-l din nou, dorindu-mi să dispar sub greutatea și căldura corpului de deasupra mea.

James își întoarce capul.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să o fac.

— Ce? șoptesc eu.

Se ridică în picioare și își ia cămașa aruncată și pantofii. Eu mă ridic în șezut, încrucișându-mi brațele la piept.

— James…

— Îmi pare rău, spune fără să se uite la mine.

Iar apoi pleacă.

Em

Mă trezesc, mijind ochii la lumină. Nu știu unde sunt, dar gândul nu mă panichează pe cât ar trebui. Încerc să mă feresc de soare și îmi dau seama că lângă mine este cineva. Obrazul meu se sprijină pe pieptul gol al lui Finn, care se ridică și coboară cu

fiecare respirație, inima lui bătând liniștită la urechea mea.

O, da! *Odihnă.*

Camera de motel este minusculă, cu vopseaua coșcovită și un covor care ar face-o pe mama să moară pe loc, dar salteaua este moale, iar cearșafurile sunt curate și reci. Nici persoana de lângă mine nu este prea rea. Nu-mi doresc să mă dau vreodată jos din patul ăsta. Lumea de dincolo de ușa noastră încuiată poate să se ducă naibii; eu nu plec. Finn ridică o mână și o trece prin părul meu, atingerea lui fiind ușoară și blândă. Închid ochii și mă bucur de gâdilatul degetelor lui pe scalpul meu. Când mă sărută pe vârful capului, îmi ridic privirea la el și zâmbesc.

Finn mijește ochii la mine.

— Credeam că dormi.

— Deci *de aia* erai atât de drăguț!

— Nu știu ce să zic despre asta…

Mă sărută și poate ar trebui să fiu conștientă de părul meu nespălat și dinții neperiați, dar nu sunt. Nu acum.

— A fost o idee bună, șoptește el, dacă așa spun și eu.

— Da.

Oftez în timp ce aerul rece se strecoară din nou.

— Dar…

— Nu! Încă nu. Fără „dar”, deocamdată.

Mă sărută tăcut.

— Haide măcar să mâncăm mai întâi micul dejun din partea casei.

— Sunt destul de sigură că este după-amiază.

El se uită la ceasul de pe noptieră.

— La naiba, am fost păcălit! Atunci, va trebui să facem altceva. Râd când mă sărută de data asta și-i simt urma zâmbetului pe buze. Cuvintele lui sunt calde în aerul dintre noi când mă sărută pe gât.

— Dumnezeule, nu știi cât am visat la asta! În toate nopțile cu zidul ăla între noi, tot ce voiam era să te ating.

Fața mi se înroșește, ceea ce este stupid. Este stupid să fiu jenată și să tremur pentru câteva cuvinte neînsemnate. Îmi ascund fața în umărul lui.

El se sprijină de perne.

— Dar este, probabil, timpul să redevenim serioși, nu?

Mă mai apropii puțin de el.

— Probabil.

— Deci, ce vom face?

— Vom supraveghea casa lui James și a Marinei, spun eu. Dacă nu sunt acum acolo, vor fi curând.

— Dar să îi găsim este partea cea mai ușoară, nu-i așa?

— Poate m-am înșelat înainte, spun în timp ce mă ridic pe coate. Poate că nu m-am străduit destul să îl conving pe James să renunțe la Cassandra. El ne-a văzut acum. Dacă l-am putea face să înțeleagă cât se înrăutățește situația…

— Am încercat deja varianta asta, spune el cu blândețe.

A fost prima de pe listă, chiar primul lucru pe care l-au încercat versiunile noastre anterioare și au eșuat.

— În plus, când l-ai văzut tu vreodată pe James Shaw renunțând la ceva?

— Niciodată! răspund și mă întind din nou. Știu. Ai dreptate.

Finn oftează.

— Poate renunțăm. Acum nu am fost bine pregătiți. Poate că versiunile noastre următoare vor fi.

— Crezi că am făcut-o deja? Crezi că alte versiuni ale noastre au primit același bilet, au venit aici să-l ucidă și au renunțat?

— Probabil.

El își trece degetele pe spatele meu și zâmbește.

— Am putea să ne ducem în Florida. Să ne întindem pe plajă undeva și să luăm băuturi cu

umbreluțe cât așteptăm să ne șteargă timpul.

— Nu pare un mod prea rău de a dispărea, spun eu, imaginându-mi scena, legănatul valurilor și soarele care ne încălzește.

Nu mi-a mai fost cald de când am venit în timpul ăsta. Frigul mi-a intrat acum în oase. Dar imaginea dispare și este înlocuită de una în care Marina, *în sfârșit,* a învățat să iubească. Mi se întoarce stomacul.

— După patru ani, sunt la fel de egoistă. Nu-l pot ucide pe James pentru cât de prost m-ar face să mă simt, când atât de multe alte vieți, chiar și a Marinei, depind de asta.

— Hei, mă întrerupe Finn și pune o mână pe fața mea pentru a mă face să mă uit la el. Nu ești egoistă. Ești o persoană iubitoare, care vrea să creadă în binele din oameni, în ciuda tuturor lucrurilor prin care a trecut. Dacă ai fi fost egoistă, ți-ar fi fost ușor să îl ucizi pe James.

— Probabil.

Finn se ridică și se uită serios la mine.

— Vorbești despre Marina ca și când ar fi o persoană diferită de tine, Em. Tu *ești* Marina. Ești aceeași fată loială, hotărâtă și enervantă. Este timpul să începi să vezi cât de grozavă ești, la fel cum vrei ca Marina să vadă asta. Vreau să spun, uită-te la mine! Cred că sunt *fantastic.*

Zâmbesc.

— Chiar *ești* fantastic!

— Știu! zice el și mă sărută. Și tu ești la fel.

— Te cred pe cuvânt!

Oftez și, cu mare efort, cobor din patul moale și sigur.

— Am face bine să plecăm.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Marina

Cred că sunt foarte obosită, pentru că, în ciuda cocktailului nociv de furie, rușine și excitare persistentă care îmi agită stomacul, adorm în câteva minute. Mă trezește o bătaie în ușă și îmi revin cu greu. L-am visat pe James sărutându-mă? Mâinile lui pe pielea mea goală? Că a plecat fără nicio explicație?

Finn stă în pragul ușii.

— James tocmai a primit un mesaj de la Richter. Se va întâlni cu el la un restaurant din centru într-o oră și vrea să îl însoțim.

— *Poftim?*

Mă ridic în șezut.

Capul îmi este greu și amețit. Oare când s-au întâmplat toate astea? Cât timp am dormit?

— Se poartă foarte ciudat, nu? Chiar și pentru James? Este ca și când ar crede…

— Că încă mai poate schimba lucrurile? zic eu.

— Da! confirmă Finn cu un oftat. Nu mai pot alerga după el, așteptând să cedeze. Abia am fost pe acasă în ultimele două zile. Poți vorbi cu el?

Cobor din pat și îmi netezesc hainele.

— Cu siguranță voi încerca.

— O, apropo, adaugă el, familia lui și Alice sunt foarte supărați pe noi.

— Minunat!

Îl găsesc pe James în bucătărie, bându-și cafeaua cu înghițituri mari. A făcut duș și s-a schimbat, dar, după ochii roșii, este clar că nu a dormit. Nancy Shaw-Brookline a sosit și cei trei copii ai ei se ceartă de la niște creioane, la masa din sufragerie. Alice, care probabil nu a spălat un vas în viața ei, a despachetat tot conținutul frigiderului și spală interiorul cu o furie abia controlată, în timp ce Vivianne, care are ochii

închiși și își masează tâmplele, vorbește la telefon cu ceea ce pare a fi o firmă de catering. Ascult confuză până ce îmi amintesc.

Bineînțeles. Priveghiul.

— Cine ești tu? întreabă Alice, întorcându-se de la frigider când intru în bucătărie.

James lasă ceașca goală pe masă și răspunde fără să se uite la mine.

— Este Marina, Alice. Ai întâlnit-o de vreo zece ori. Era la spital, îți amintești?

— O, da, cea care a fugit de mine ca și când ne-am fi jucat.

— Ce? intervin eu.

— A fost cu tine și când ai dispărut aseară? întreabă Alice, de parcă nici nu aș fi vorbit.

— Bietei Vivianne i-ar fi folosit sprijinul tău…

James își cuprinde capul cu mâinile.

— Am spus că îmi pare rău! Erau niște lucruri pe care trebuia să le fac!

— Nu știu ce putea fi mai important decât să fii cu familia ta în asemenea momente…

Cuvintele lui Alice sunt estompate de frigider când își bagă capul înăuntru și continuă să curețe. James își toarnă altă ceașcă de cafea și-și încrețește nasul la prima înghițitură de lichid amar.

Vivianne încheie discuția cu firma de catering. Pare… inexpresivă. Ca și când ceea ce obișnuia să îi anime trăsăturile ar fi dispărut. Ar putea fi o păpușă cu ochi de sticlă.

— Voiam să merg la primărie să mă căsătoresc, știi, spune ea, fără să se adreseze cuiva anume. Nate a fost cel care m-a convins să facem o nuntă mare.

Niciunul dintre noi nu se poate uita la ea.

— Acum nu voi mai face parte din familia lui, spune, apoi ia telefonul ca să își continue apelurile.

Nancy merge și-o cuprinde cu un braț de mijloc și până și Alice se oprește din curățat ca să o mângâie ușor pe umăr. James doar se holbează la podea și își bea cafeaua.

Îl apuc de încheietura mâinii și îl scot pe veranda din spate, unde zăpada de două zile se transformă în mocirlă sub picioarele noastre.

— Ce te-a apucat? spun eu. L-ai sunat pe Richter? Știi că dacă mori nu îl vei aduce înapoi pe Nate, corect?

James pune ceașca pe balustradă.

— Așadar, ai terminat cu abordarea fină?

— Ei bine, până acum nu a funcționat prea bine! spun eu. Nu știu ce se întâmplă în mintea ta genială, James, dar chiar începi să mă îngrijorezi. Și pe Finn. De ce naiba ai vrea să te întâlnești cu Richter, după lucrurile pe care le-am găsit? Ce s-a întâmplat cu dorința de a merge la directorul Nolan?

James își încrucișează brațele și se uită în curtea înghețată.

— Lucrurile s-au schimbat.

— Care lucruri?

Îmi vine să-l iau și să-l scutur până ce vorbește cu înțeles. Când nu răspunde, întreb:

— Cea spus doctorul Feinberg? I-a dat lui Nate notițele?

James își aruncă ceașca de cafea pe dalele de piatră, unde aceasta se sparge. Eu țip și sar înapoi.

— Doctorul Feinberg nu mi-a răspuns la telefon! *A dispărut,* Marina! Nu l-a văzut nimeni de două zile.

— P-poate a plecat din oraș…

— Nu. Richter…

James devine tăcut, furia lui dispărând la fel de repede cum a apărut.

— Nimeni altcineva. El trebuie să mă ajute!

Îmi reprim lacrimile de frustrare clipind.

— *Ce* să te ajute să faci?

— Marina, te rog!

James se apropie de mine, iar eu trebuie să-mi îndoi degetele de la picioare spre pământ ca să nu mă retrag din calea lui. Își pune mâinile pe fața mea și, pentru un moment amețitor, cred că mă va

săruta din nou, dar tot ce face este să mă privească în ochi.

— Te rog! Trebuie să discut cu Richter, dar nu o pot face singur. Trebuie să vii cu mine!

— Dar dacă este periculos? întreb eu. Dacă vrea să te rănească?

— Nu vrea.

— De unde știi? Tot ce am găsit conduce direct la el…

— Știu că Chris Richter nu are nicio legătură cu cei care au tras în mine, zice și își trece marginea degetului mare pe obrazul meu. Ai încredere în mine?

— Da, șoptesc eu.

Ce altceva pot spune?! James este singura persoană din lume care nu m-a dezamăgit niciodată.

— Atunci, te rog să vii! zice el și mă sărută ușor pe buze. Ai promis că nu mă vei părăsi.

Hotărârea mea, ca o casă fără o fundație solidă, începe să se prăbușească.

— Bine!

— Să mergem! spune el. Dacă nu facem zgomot, nu va observa nimeni.

— Plecăm acum? întreb eu. Dar cum rămâne cu Vivianne și cu familia ta? Au nevoie de tine aici.

James se îndepărtează de mine.

— Îi pot ajuta mai bine în felul ăsta.

Mă ia de mână și mă conduce înapoi prin bucătărie, unde nimeni nu își ridică măcar privirea la noi, și pe hol, ca să ne luăm hainele. Finn stă pe scări, așteptându-ne.

— Plecați undeva? spune el.

— Să îl vedem pe Richter.

Finn se uită la mine cu o expresie împietrită, ca și când l-am dezamăgit.

— Ei bine, fă ce vrei, cred, spune el, dar eu plec.

— Poftim? rostește James.

— Marina crede că te ajută, lăsându-te să te învârți în cercul negării, dar eu nu o mai pot face!

izbucnește Finn și se ridică în picioare. Trebuie să stai nemișcat un minut ca să-ți jelești fratele, omule! Iar eu trebuie să mă duc acasă.

— Nu poți, spune James. Am nevoie să mergi cu mine.

— Îmi pare rău, Jimbo, dar asta nu e…

— Nu înțelegi! zice James și îl apucă de cot. *Trebuie* să mergi cu mine, Finn! Nu mă poți părăsi, nu până ce se termină treaba asta. Nu poți!

— Prr!

Finn își smucește brațul din mâna lui James.

— Ce te-a apucat?

— Știu că pare că mă port nebunește acum, dar te rog să mă crezi când spun că sunt motive întemeiate pentru tot ce fac, zice James. Nu mă poți părăsi acum, Finn! Niciunul din voi nu poate! Este important!

— Trebuie să plec acasă, spune Finn, dar tonul îi e șovăitor.

— Și vei merge curând, promit! spune James. Am nevoie să vii cu mine doar o ultimă dată.

Finn oftează.

— Bine. Dar asta este ultima dată și doar pentru că îmi fac griji pentru tine.

— Mulțumesc!

— James! strigă Alice. Ce faci acolo?

James ne împinge spre ușă.

— Plecați!

Îmi pun haina pe mine.

— Nu ar trebui să le spui…

— Este mai bine așa, zice și închide ușa când Alice îi strigă numele, apoi aleargă spre mașină.

Finn mă prinde de mânecă și șoptește:

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu știu, dar…

Mă uit la spatele lui James.

— Ultima dată când James a cedat, după ce au murit părinții lui, nu l-am văzut timp de trei săptămâni. Nu pot lăsa să se întâmple din nou așa ceva.

— Nu îl ajuți aprobându-i nebunia.

Îmi trag mâneca din mâna lui Finn și mă întorc să îl urmez pe James.

— El m-ar susține.

∵

Ușa de la casa familiei Shaw se deschide și trei adolescenți urcă în BMW.

— Vezi? spune Finn, ridicându-și scaunul. Ți-am spus că îi vom găsi din nou.

— Ce inteligent ești!

— Ai noroc să mă ai prin preajmă.

Finn pornește Chevy-ul gri pe care l-am schimbat pentru Honda în parcarea de la motel și îi urmărim pe străzile aglomerate din DC. Cei trei se îndreaptă spre centru, spre un restaurant cu lambriuri din lemn și piele de genul celor frecventate de oameni importanți, iar noi găsim un loc de parcare la un metru peste stradă, ca să așteptăm. Fiecare secundă pare să se târască mai greu decât cea anterioară.

— Nu-mi place chestia asta, spun eu după ce trec cincisprezece minute. Ce fac ei acolo? Le e poftă de filet mignon?

— Mda, e ciudat!

Îmi rod unghiile deja roase până la rădăcină.

— Dar dacă l-am făcut să o ia razna? Dacă tot ce a înțeles văzându-ne a fost că va reuși cândva să facă nenorocita aia de mașinărie? Cu Nate mort acum…

— Doar la asta s-ar putea gândi, e de acord Finn, care se uită la restaurantul de peste drum. La cum va putea să îl salveze.

— Nu îi va păsa de nimic altceva. Dumnezeule, dar dacă noi doar *înrăutățim* lucrurile? Mă ghemuiesc, sprijinindu-mi fruntea de genunchi.

Finn îmi mângâie părul.

— Chestia asta cu salvarea lumii este cam dificilă.

— Da, și nu ne pricepem deloc!

Greutatea viitorului mă apasă, amenințând să îmi strivească pieptul cu fiecare respirație. Este prea mult pentru o singură persoană. Marina va trebui să-mi repare greșelile cândva. Va găsi un bilet în țeava de scurgere a celulei de la închisoare și se va întoarce în acest moment ca să încerce să salveze o versiune a noastră mai tânără și mai nevinovată. Fiecare secundă din timpul ăsta este un nou eșec.

Finn își oprește mâna în părul meu.

— O, Dumnezeule!

Mă ridic atât de repede, încât sângele mi se scurge din cap și mă amețește.

— Ce?

Finn își dă ochii peste cap, maxilarul rănit și nebărbierit încordându-se și relaxându-se ca și când și-ar reprima un țipăt după altul, li ating fața, dar nu se întoarce spre mine, nu mă mai poate vedea. A plecat…

Mă uit la restaurant. Un valet cu o vestă de un roșu intens urcă într-o mașină argintie, iar proprietarul ei intră pe ușa din față. Îi zăresc numai profilul înainte să dispară înăuntru, dar este suficient.

El este. Directorul.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Marina

James ne duce cu mașina spre restaurantul Hamilton din colțul străzilor F și Fourteenth și dă cheile valetului. O *hostess* ne conduce spre un separeu din colțul din spate, pe care e semnul REZERVAT. Cincisprezece minute mai târziu, revine cu Richter în urma ei.

— Mulțumesc, Sherry! spune Richter când intră în separeu. Adu-mi o apă minerală când poți. Voi ce vreți, copii?

— Nimic, spune James.

Noi trei, cu mine între băieți, stăm înghesuiți în latura opusă a separeului.

— Condoleanțele mele pentru fratele dumneavoastră, domnule Shaw! spune Richter imediat ce pleacă tânăra care ne-a condus la masă. A fost un om minunat.

— Mulțumesc, spune James, hotărât să treacă mai departe, la lucrurile cu adevărat importante pentru el. Cum merge investigația?

— Facem progrese. Îmi pare rău că nu pot fi mai clar acum.

Mă încrunt la Richter cu o asemenea furie, încât cred că o simte, dar el își păstrează privirea la James.

— Voiați să discutăm ceva anume?

— De fapt, da.

James scoate plicul cu documente și îl lasă pe masă cu un pocnet.

— Despre asta.

— Îmi pare rău, eu nu…

— L-am găsit printre lucrurile fratelui meu, explică James. Conține un schimb de e-mailuri între dumneavoastră și un coleg, în care cereți informații despre mine și apoi vă întrebați dacă fratele meu va fi o „problemă”. Nate vă urmărea e-

mailurile ca parte a investigației lui despre SIA, organizația secretă pentru care lucrați, și, cumva, dumneavoastră ați fost numit responsabil cu cercetarea atentatului asupra lui?

Respirația mi se poticnește dureros în piept. La ce se gândea James, expunând astfel totul? Dacă Richter l-a ucis pe Nate, un parlamentar, într-o sală de bal plină cu oameni și agenți ai serviciilor secrete, nu va ezita să ne ucidă. În tot timpul ăsta am încercat să îl împiedic pe James să cedeze, dar poate că a făcut-o deja, iar eu nu am observat.

Richter deschide dosarul și se uită pe prima pagină.

— Așadar, credeți că am vreo legătură cu împușcarea parlamentarului Shaw?

Richter adresează întrebarea atât de direct, cu același ton al vocii pe care l-a folosit ca să întrebe dacă vrem ceva de băut, încât mă trece un fior. Jur că temperatura din restaurant a scăzut.

Richter poate că este rece, dar James este făcut din gheață.

— *Cineva* a trebuit să ajute trăgătorul să intre în sala de bal de la Mandarin. Ce a făcut Nate? Se apropia prea mult de ceva ce voiați să țineți ascuns?

Mâna lui Finn o găsește pe a mea sub fața de masă, iar el îmi strânge puternic degetele. Nu trebuie să-l privesc pentru a-mi da seama că afișează aceeași groază ca mine.

Ochii lui Richter se măresc și, pentru prima dată, chipul lui nu pare o mască atent cultivată.

— Rahat, James! Uite, știi că fratele tău era ca un bulldog când venea vorba de informații și știi cât de mică este comunitatea. Era inevitabil ca o persoană cercetată de parlamentar să ajungă la un moment dat să conducă investigația.

— Deci îmi spuneți că este o coincidență?

Trebuie să pun capăt conversației înainte să murim cu toții.

— James…

Dar el nici măcar nu se uită la mine, iar Richter mă întrerupe ca și când nu aș fi vorbit.

— Asta este exact ce spun. Este adevărat, fratele tău și cu mine aveam păreri diferite. Ca să fiu sincer, credeam că este un ticălos ipocrit, mai interesat să câștige puncte politice decât să păstreze țara în siguranță.

James tremură de furie lângă mine.

— Dar, Iisuse, nu l-aș împușca pentru asta! Așa funcționează lucrurile în lume; oamenii se contrazic și nu este ceva personal. Dumnezeu știe că am o părere *proastă* despre majoritatea politicienilor.

Ce mincinos! Nu mă înșel, simt asta cu toată ființa, dar este un mincinos inteligent. Cedează ușor, în loc să nege direct; am învățat asta de mult cu părinții mei. Recunosc faptul că am chiulit la antrenamentul de tenis ca să par mai credibilă când am jurat că nu am fost, în schimb, la cumpărături cu cartea de credit. Ceva este mai mult decât în neregulă aici.

— Și eu? întreabă James, aplecându-se în față. Ce vă interesa la mine?

Un zâmbet atinge buzele lui Richter, ca și când ar crede că a câștigat ceva.

— Eram interesat de munca pe care o faci la Johns Hopkins. Încă sunt. Mă gândeam că ai putea veni să o faci împreună cu noi.

— De ce aș face asta?

Vocea lui James vibrează mai intens chiar și decât atunci când a întrebat de moartea lui Nate. Mă uit la Finn și văd că se încruntă. Ce urmărește James? Cui îi *pasă* de ce voia Richter să lucreze cu el?

— Deoarece avem resurse pe care nu le vei găsi la universitatea ta sau în domeniul privat, spune Richter. Credem că cercetarea ta ar putea avea consecințe reale asupra lumii. Ar putea ajuta să îmbunătățim lucrurile.

Fără să o știe, Richter a spus cuvintele magice. Mă uit la James. Maxilarul i s-a relaxat, iar linia subțire a buzelor s-a domolit. Neliniștea din stomacul meu se transformă în groază.

— Să nu asculți așa ceva! spun eu, întorcându-mă spre James, încât nici măcar nu îl pot vedea pe directorul Richter cu coada ochiului.

Îmi cobor tonul.

— Nate ținea un dosar despre tipul ăsta și sunt sigură că avea motivele lui să nu îți spună că punea întrebări despre tine.

— Marina are dreptate. Dacă Nate ar fi crezut că ar trebui să lucrezi cu el, adaugă Finn, ți-ar fi spus.

Richter se sprijină de separeu, unindu-și mâinile pe masă în fața lui.

— Mulțumesc, copii, dar cred că James înțelege situația mai bine decât voi. Tot mi-ar plăcea să lucrez cu tine, James. Cred că noi doi am putea face o echipă minunată.

— Să mergem! spun eu, ignorându-l. Te rog!

— Nu, încă avem multe de discutat. Acum că… Richter bagă mâna în buzunar după telefonul care sună. Mă scuzați, trebuie să fie important. Cred că ar trebui să rămâi pentru asta, James. Alo?

Richter se ridică în picioare și se îndepărtează câțiva pași de la masă, vorbind încet la telefon, iar eu folosesc ocazia să îl iau de mână pe James.

— Haide! Vom merge la directorul Nolan, așa cum voiai înainte. Ceva nu este în regulă aici.

— Marina are dreptate, omule! spune Finn. Tipul ăsta este un ciudat. Nu am încredere în el.

James își lipește podul palmelor de ochi.

— Voi nu înțelegeți. Este o miză mai mare aici decât…

— Atunci, lasă-ne să te ajutăm! spun eu. Sau pe directorul Nolan, pe vicepreședinte sau pe *oricine altcineva.* Nu pe el!

James șovăie. Îmi împletesc degetele cu ale lui, gata să îl scot afară din separeu dacă va trebui,

când Richter închide telefonul și se întoarce să se uite la noi.

— James, l-am arestat pe asasinul fratelui tău.

DOUĂZECI ȘI OPT

Em

Chris Richter este în restaurantul ăla cu Marina. O versiune anterioară a mea a reușit să îl ucidă și îmi doresc să fi fost eu. Dacă aș fi îndreptat arma spre el, nu aș fi ezitat.

Greața mă copleșește și, la început, cred că este din cauza fricii, apoi sunt scoasă din prezent, zburând și căzând, și neputând să țip.

Sunt în celula mea. Directorul stă aplecat deasupra mea, cu jacheta scoasă și mâinile în buzunare.

— Unde sunt documentele? întreabă el.

Ating cu limba buza umflată, care are gust de fier și sare.

— Du-te naibii!

El face un semn din cap la tânărul în uniformă de alături, iar soldatul mă lovește din nou. Agonia fierbinte explodează prin capul meu, întunecându-mi vederea.

Directorul se ghemuiește în fața mea, studiindu-mi chipul. Mă uit la el cu un ochi, celălalt fiind deja umflat și închis. Doar nu crede că asta va funcționa, nu-i așa? Deja m-au supus la lucruri mai rele decât bătaia, iar eu nu am vorbit.

Nu. Probabil că-i face plăcere situația.

— Crezi, probabil, că documentele sunt atuul tău, spune el, cu vocea blândă și oarecum miloasă. Că nu pot lăsa să ți se întâmple ceva până ce nu aflu ce ai făcut cu ele.

Îmi ridic bărbia.

— Nu ai vrea să cadă în mâinile cine știe cui. La naiba, chinezii ar putea construi un rival al Cassandrei chiar acum!

Soldatul mă lovește din nou, în burtă de data asta, iar eu nu pot opri geamătul tușit care iese din

mine. Alături, Finn îmi strigă numele, iar sunetul pumnilor lui în ușa de metal răsună pe hol.

— A fost un plan destul de bun pentru o fetiță prostuță, spune directorul, dar încep să cred că nu știi unde sunt documentele, iar eu nu te voi mai lăsa să joci jocul ăsta cu mine. Cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o, domnișoară Marchetti, a fost să *supraestimezi* cât de mult îmi pasă de tine sau de chinezi sau chiar de bunul nostru prieten, doctorul Shaw. Aș putea să te ucid oricând și să nu mă gândesc de două ori la asta. Singurul motiv pentru care te-am lăsat în viață atât de mult timp a fost că erai o unealtă utilă ca să ne asigurăm că James nu se îndepărtează de misiunea noastră, dar nu mai trebuie să mă îngrijorez în privința asta.

Mă lupt să îmi păstrez masca dură și inexpresivă. Cea mai puternică armă a directorului a fost întotdeauna sinceritatea lui brutală. Vânătăile dispar, dar astfel de cuvinte te macină.

— Dă-mi documentele, șoptește el, și o să mă gândesc să o fac repede. Altfel…

— Em! strigă Finn de alături. Em!

Directorul zâmbește când vocea lui Finn umple celula mea. Mesajul lui este clar. Ar face-o lent și dureros și l-ar obliga pe Finn să privească. Aș muri cu strigătele lui în urechi, știind că urmează el.

Dacă aș fi fost norocoasă… Dacă nu ar fi fost invers…

Celula se rotește și dispare, iar lumea devine albă în jurul meu. Încerc să mă mișc sau să țip, dar sunt înțepenită. Poate că sunt deja moartă. Mă trezesc zbătându-mă în scaunul din față al mașinii. Finn este încă rigid lângă mine, pleoapele lui fluturând frenetic, prins într-o amintire proprie.

O, Dumnezeule! L-am dus pe James direct la el.

DOUĂZECI ȘI NOUA

Marina

Mâna lui James cade moale din încleștarea mea. Asasinul lui Nate a fost prins. Valul de emoții trimis de cuvinte prin mine este atât de intens, încât mă simt ca și când am apucat un fir electric și nu îi pot da drumul.

Mă întorc să mă uit la James. El pare palid și rece, ca un tip scos dintr-un lac înghețat, după ce a căzut prin gheață.

— Cine? întreb eu, pentru că el nu poate.

Richter revine și se așază din nou în separeu, în timp ce bagă telefonul în buzunar.

— Numele lui este George Mischler. Este de la serviciile secrete.

— O, Dumnezeule! exclam eu, întorcându-mă spre James. Aveai dreptate!

Richter dă din cap.

— L-am urmărit de la bun început. Din afară, bineînțeles, nu puteam să par că îl suspectez pe unul dintre oamenii noștri, fără să am dovezi. De aceea a trebuit să îți alung îngrijorarea că trăgătorul a avut ajutor dinăuntru și îmi cer scuze pentru asta. Echipa mea tocmai l-a arestat pe Mischler acasă la el, unde s-au găsit actele pe care le-a folosit ca să pătrundă în clădire și un pistol de același calibru cu acela folosit în asasinarea fratelui tău. Acum facem cercetări balistice care vor dovedi că e probabil să fie același pistol. Sunt încrezător că va recunoaște curând totul.

Richter se apleacă în față, aproape punând o mână pe mâna lui James, dar decizând să nu o facă în ultima clipă.

— Știu că asta nu îl va aduce înapoi pe fratele tău, dar sper că, știind că ucigașul lui va merge la închisoare pentru tot restul vieții, vei fi mai liniștit.

— Chiar pot avea încredere în tine? întreabă James aproape în șoaptă, iar vocea lui e ca o rugăminte.

— Nate tot avea un dosar despre el, spune Finn, mai curajos decât mine. Dacă avea ceva de ascuns, ar fi putut să îi însceneze asta lui Mischler.

Richter își aruncă mâinile în aer.

— James, ascultă! Sunt sigur că prietenii tăi încearcă să te ajute, dar asta este o fantezie. Mischler a avut acces; el are arma. Imediat ce terminăm de percheziționat casa și calculatorul lui, este al naibii de sigur că vom găsi și motivul. Trebuie să mă crezi. Avem tipul, iar eu nu sunt inamicul tău. Nu îl condamn pe fratele tău că era foarte protector, dar vreau să lucrez cu tine, asta e tot.

James își masează tâmplele.

— Cum pot fi sigur?

— Să mergem! spun eu, luându-l de braț pe James.

Nu știu de ce suntem încă aici, încă vorbind cu bărbatul ăsta. Doar James nu se gândește serios să lucreze cu el, nu-i așa?

— Avem o imagine, spune Richter, de la camerele de supraveghere de peste drum de Mandarin. Îl arată pe Mischler părăsind hotelul la nouăzeci și șapte de secunde după ce fratele tău a fost împușcat.

James își ridică privirea. Ridurile de îngrijorare de pe fruntea lui se netezesc, iar expresia lui chinuită devine una hotărâtă.

— Vreau să văd! După aceea, putem discuta despre… alte lucruri, despre a lucra împreună.

Eu una rămân cu gura căscată.

— *Poftim?*

— Mă duc să iau mașina, spune Richter. Fii sigur că nu vei regreta, James!

Richter părăsește separeul și, înainte să nu ne mai poată auzi, Finn întreabă:

— Ești nebun?

— Nu vă pot explica asta chiar acum, spune James, dar trebuie să știu în mod sigur că pot avea încredere în el.

— Atunci, pune-l să-ți trimită fotografia scanată, spune Finn, dar nu trebuie să fugi cu el. Nate știa că tipul ăsta nu este bun, Jimbo. Doar nu te gândești serios să *lucrezi* pentru el.

— Am spus doar că voi discuta asta.

— Atunci, să plecăm și gata! spun eu agasată. De ce să vorbești măcar despre așa ceva?

— Deoarece ar putea fi important!

James lovește cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să sară.

— Uite, nu mă aștept ca voi doi să înțelegeți…

— O, corect, deoarece suntem prea proști ca să înțelegem? spune Finn. Marina și cu mine am fost de acord cu multe prostii în ultimele douăzeci și patru de ore, James, dar să facem echipă cu tipul ăsta? Chiar vrei să faci cercetări științifice cu el?

— Nu poți avea încredere în el, spun eu. Este un mincinos; știm asta. Ești vulnerabil acum și nu ar trebui să iei decizii care…

— Nu sunt un copil, bine? spune James. Știu ce fac! Deci ori aveți încredere în mine, ori nu!

— Îmi pare rău, omule, spune Finn, dar nu am. Nu acum.

James și Finn se uită la mine. Simt greutatea privirii lor ca niște mâini grele pe umerii mei, fiecare încercând să mă conducă în direcții diferite. Finn are dreptate: James a pierdut contactul cu realitatea și se poartă tot mai mult ca o persoană pe care nu o recunosc. Dar James…

Îl iubesc. Am *nevoie* de el. Chiar pot să îl abandonez acum? Nimănui nu i-a păsat vreodată de mine, așa cum îi pasă lui.

Nu-i așa?

Subit, cuvintele care se adunau în mine de câțiva ani sunt gata să iasă.

— De ce m-ai sărutat? întreb eu.

Pentru o clipă, se lasă calmul și liniștea. Inspir adânc, umplându-mă cu ele și permițând să umple goliciunea lăsată în urmă de cuvinte.

Finn își coboară privirea spre masă, trecându-și unghia peste o crăpătură din lemn, pretinzând că nu există niciunul din noi. James deschide gura să spună ceva când se uită la mine, apoi își coboară privirea în poală.

— Marina, putem vorbi mai târziu despre asta?

— Nu, trebuie să vorbesc acum despre asta. Trebuie să știu de ce.

El ridică din umeri, încă incapabil să îmi întâlnească privirea.

— Nu știu. Eram amândoi supărați. S-a întâmplat…

— Mă iubești? întreb eu.

Nu pot să cred cât de ușor îmi ies acum cuvintele din gură.

Finn se ridică și pleacă. Îl aud cum pleacă de la masă, deoarece ochii mei sunt fixați asupra lui James.

— Da? spun eu. Deoarece eu te iubesc, James, și cred că știi foarte bine asta.

El roșește.

— Bineînțeles că te iubesc.

— Ca pe o soră? Sau ca pe altceva?

— Nu știu!

El se întinde spre mâna mea și o apucă de vârful degetelor, își trece degetul mare peste arătătorul meu.

— Câteodată cred că poate… dar nu sunt sigur…

Câteodată cred că poate. Dumnezeule, flacăra speranței acestor cuvinte m-ar fi aprins în urmă cu câteva zile, dar acum sunt pur și simplu nervoasă. Îmi retrag degetul din mâna lui.

— Atunci, de ce m-ai sărutat? Dacă știai ce simt, iar tu nu ești sigur, de ce mi-ai face asta?

— Nu știu!

— Doar dacă…

Pielea mi se răcește.

— Doar dacă ai făcut-o ca să mă ții cu tine. Dacă mi-ai fi dat un strop de speranță, nu aș mai fi plecat niciodată, corect? Aș fi fost de acord cu orice. Sărutul a fost doar factorul *x* din ecuația ta.

Mă retrag, iar el se întinde spre mine.

— Marina…

Dar el nu neagă asta. Nu cred că *poate.*

— Te iubesc, James, dar nu pot continua să fac asta! Nu este bine pentru niciunul din noi. Du-te cu Richter dacă vrei, dar va trebui să o faci fără mine. Nu am încredere în el și nu voi lua parte la asta.

Mă ridic în picioare, iar James mă apucă de încheietura mâinii.

— Marina, așteaptă!

Mă opresc, deoarece o mică parte din mine nu se poate abține să nu spere. Mă întorc să mă uit la el și știu, spre rușinea mea, că ar putea să mă facă să îmi schimb hotărârea cu un singur cuvânt.

— Te rog! mă imploră el. Te rog, nu mă lăsa singur!

Fată proastă! Îmi mușc buza pe interior, ca să nu-mi tremure.

— Îmi pare rău! spun eu și plec.

TREIZECI

Em

Richter iese din restaurant singur și se îndreaptă spre valet. Stomacul mi se încordează la vederea lui, ca și când corpul meu a ajuns să-i asocieze chipul cu durerea. Mă uit la Finn, dar el este încă în altă parte. Îi cuprind mâna rigidă.

Richter urcă în mașină când valetul o aduce, dar nu pleacă. O lasă cu motorul pornit, aruncând fuioare de aburi în aerul rece. În fiecare clipă în care zăbovește, corpul mi se încordează tot mai mult.

— Pleacă, șoptesc eu. Pleacă!

Dar nu o face. Și, câteva minute mai târziu, Marina și versiunea mai tânără a lui Finn ies din restaurant. Fără James.

Nasul și urechile Marinei sunt roșii; a plâns. Mișcările lui Finn sunt bruște și nervoase când coboară de pe trotuar și face semn unui taxi. El și Marina urcă și pleacă.

— O, Dumnezeule!

Îl scutur pe Finn de umăr.

— Trezește-te! L-au părăsit! Te rog, Finn!

Dar știu că nu va folosi la nimic. Sunt doar eu acum. Bâjbâi după armă în torpedou.

James iese din restaurant. Ochii îi sunt ațintiți la mașina cu motorul pornit, iar el dă din cap spre Richter, care este la volan. Am probabil zece secunde înainte să urce și să plece.

Degetele mele sunt grele și neîndemânatice când vâr mâna în torpedou. Nu voi reuși. Iau arma în mâini și deschid portiera. James deja a coborât de pe trotuar și se îndreptă spre locul din dreapta al mașinii lui Richter.

Mă ridic în picioare și înalț arma deasupra acoperișului mașinii, îndreptând-o spre James, care

are o mână pe mânerul portierei. Își ridică privirea la mine. Privirile ni se întâlnesc.

Apăs pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

James tresare și urcă în mașină.

Îmi cobor nedumerită privirea spre armă. Este blocată. Ce rahat de semiautomat!

— La naiba!

Lovesc cu pumnul în acoperișul mașinii când Richter pleacă în viteză. Arunc arma pe podeaua mașinii și alerg pe trotuar după ei. Trebuie măcar să văd în ce direcție merg. Ajung la colț și văd că se îndreaptă pe strada Fourteenth, îndepărtându-se de centru. Este după-amiaza târziu; traficul se va aglomera curând. I-ar putea încetini suficient, încât să îi ajung din urmă. Pot să-l scot pe Finn de pe locul șoferului? Are probabil cu douăzeci și cinci de kilograme mai mult decât mine, dar dacă l-aș putea împinge…

O mână mă prinde de gură.

Un braț strâns din jurul pieptului face imposibilă lupta.

Pentru o fracțiune de secundă, cred că Finn s-a trezit și asta e o glumă perversă de-a lui. Poate că în urmă cu patru ani ar fi fost, dar nu acum. Apoi, recunosc senzația lăsată de corpul din spatele meu, mirosul balsamului de rufe și al șamponului scump. Încep să mă zvârcolesc și să țip sub mâna care îmi apasă pe gură.

— Ușor, puștoaico! spune doctorul la urechea mea. Nu te voi răni!

Încerc să lovesc cu piciorul, dar doctorul este prea înalt și puternic. Mă ține practic în aer, brațele lui fiind ca niște chingi din oțel în jurul meu.

— Te-aș putea ucide chiar aici, spune el, cu vocea blândă și caldă pe pielea mea rece, iar asta nu te-ar opri, nu-i așa? Vei continua să încerci. Așadar, ce altă opțiune am în afară de a scăpa de *ea?*

Marina! Scâncesc în mâna lui.

— Doare, nu-i așa?

Vocea lui este groasă.

— Aș fi înțeles dacă ai fi încercat să mă ucizi. Am făcut tot ce am putut să te conving de binele pe care îl fac, dar știu că ai o problemă să îl vezi. Dar acel băiat? Care este nevinovat? Cum ai putut, Marina? Cum ai putut face asta?

Închid ochii împotriva lacrimilor fierbinți.

— Acum vei ști cum este.

El mă eliberează, iar când inspir ca să țip după ajutor, simt înțepătura unui ac hipodermic, iar lumea se întunecă.

Mă trezesc pe trotuar cu o durere cumplită în gât și cu Finn agitat lângă mine.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! șoptește el, dându-mi la o parte părul de pe față. Ce naiba s-a întâmplat?

Pentru o clipă, nu pot vorbi cu suspinul frenetic și sufocant care mi se ridică din gât.

— Doctorul s-a întors.

— Ce?

— Doctorul! A plecat după Marina și Finn.

Finn se albește.

— De ce după ei? De ce nu ne-a ucis pur și simplu?

— Deoarece știe că vom reveni și vom încerca din nou, spun eu. Dacă îi ucide pe ei acum, înainte să fie construită Cassandra…

— Nu va mai trebui să-și bată capul din pricina noastră, completează Finn, care lovește cu pumnul în beton. Am programat-o pe Cassandra să spună că am călătorit înapoi în timp pe șapte. Nu ar fi trebuit să se întoarcă până mâine.

Mă chinui să mă ridic în picioare, iar Finn mă ajută.

— Cred că a venit mai devreme, gândindu-se că ne poate ucide în clipa în care reapărem în depozit.

— Atunci, cineva i-a spus că deja am venit și am plecat.

Mâna lui Finn se strânge în jurul cotului meu.

— Nu crezi…

— Connor!

Altfel, cum ar fi putut să afle că suntem deja aici, dacă nu lua informația de la omul nostru din interior?

— Dacă i-a făcut ceva…

— Nu va mai fi acolo să ne ajute să evadăm din nou, spune Finn. Asta este ultima noastră șansă.

— Haide!

Încep să fug spre mașină, cu Finn în urma mea. Nu încetinesc, chiar dacă sunt atât de năucă din cauza faptului că am fost drogată, încât pare că mă dezmembrez la fiecare încheietură.

— Trebuie să te duci după Marina și Finn să te asiguri că sunt în siguranță! Sună-mă când îi găsești! Eu îl iau pe James.

Deschid portiera șoferului, dar înainte să pot urca, Finn mă prinde de mână. Expresia din ochii lui mă oprește pe loc, dar îmi ia o clipă să-mi dau seama de ce.

Ori îl voi ucide pe James, ori doctorul o va ucide pe Marina, ceea ce înseamnă că asta e singura noastră șansă.

El mă sărută ușor pe buze.

— Te iubesc!

Îmi acord o ultimă secundă să îi memorez chipul frumos.

— Și eu te iubesc!

El îmi dă cheile mașinii.

— Ne vedem în partea cealaltă!

TREIZECI ȘI UNU

Marina

În taxi cu Finn, îmi deschid telefonul. Suntem aproape de casa mea, dar mama ar putea pleca în orice clipă, dacă nu a făcut-o deja. Trebuie să ies din orașul ăsta. Orice altceva pălește în fața nevoii mele de a mă îndepărta cât mai mult de James Shaw. Formez numărul mamei fără să ascult cele trei mesaje vocale pe care deja le am de la părinții mei.

— Marina!

Mama răspunde după al doilea țâr.

— Te simți bine?

— Presupun că da, răspund eu. Nu sunt cuvinte pentru ce simt cu adevărat.

— Ești într-un mare bucluc, fato!

— Știu, dar vin acasă. Vreau să merg la New York.

Ceva din vocea mea o îmblânzește.

— Îți va face bine, draga mea. Chiar cred asta.

Nu contează. În clipa asta, nimic nu contează.

— Ne vedem curând!

— Te simți bine? întreabă încet Finn când închid telefonul.

Scutur din cap. Furia care ardea în mine a dispărut, lăsându-mă rece și goală. Mă simt ca atunci când m-am tăiat la picior cu un ciob de sticlă. Doctorul de la urgențe mi-a făcut un anestezic, astfel încât să mă poată coase, dar *am știut* că durerea este încă acolo, pândind sub amorțeală, așteptându-mă.

— Ai făcut ce trebuia! spune Finn.

Mă întorc spre el.

— Oare? L-am abandonat când avea nevoie de mine.

— Poate că avea nevoie chiar de asta. De ceva, un șoc, care să îl facă să gândească.

Sau poate că doar va înrăutăți totul. Poate că va începe să se poarte și mai nesăbuit, iar eu nu voi fi acolo să îl opresc.

— Mă urăsc.

— Hei, nu spune asta.

— Este adevărat.

Îmi acopăr fața cu mâinile. Nu vreau să mă vadă plângând.

— Nu am fost niciodată bună pentru nimeni. James este singura persoană, în afară de Luz, care ține cu adevărat la mine, iar eu l-am părăsit. Sunt rea, egoistă și superficială și nu fac niciodată ceva corect, și…

— Încetează!

Finn îmi ia mâinile de pe față, degetele lui prinzându-mă ferm de încheieturi.

— M., nu spune asta!

— Nimeni nu mă iubește, și de ce ar face-o?

Sunt aproape isterică, iar lacrimile mi se adună în gât. Încerc să îmi trag brațele din strânsoare lui Finn, dar el nu mă lasă. Cum ar putea?

— Marina!

El își pune mâinile pe fața mea și îmi șterge lacrimile cu degetele mari, apoi îmi ghidează privirea spre a lui.

— Nu e adevărat!

Pentru prima dată, nu este nicio urmă de umor în ochii lui de culoarea oceanului.

Taxiul oprește brusc, cu un scârțâit, chiar în mijlocul străzii. Inerția mă împinge înainte și îmi lovesc capul de spătarul scaunului șoferului. Puncte negre îmi acoperă vederea, iar lumea pare să se învârtă. Ca prin vis îl aud pe Finn, care strigă la șofer, dar singurul lucru la care mă pot gândi este un cântec pe care l-am învățat la grădiniță.

Pune-ți centura de siguranță.

Ori de câte ori mergi cu mașina.

Nu uita, nici măcar o dată.

Centura de siguranță salvează vieți!

Capul îmi zvâcnește, dar este o amintire atât de absurdă, încât râd. Simt din nou mâinile lui Finn pe față.

— Marina? Te simți bine?

Îmi ating fruntea, iar degetele sunt curate.

— Da, cred că da.

Portiera din dreptul șoferului este deschisă, iar el stă lângă taxi, strigând la ceva și fluturând brațele în aer. Îmi întind gâtul ca să văd prin parbriz. Vederea încă-mi este întunecată pe margini, dar disting mașina neagră parcată de-a latul străzii, blocând tot drumul.

Finn verifică dacă m-am rănit, deci nu observă portiera mașinii negre deschizându-se sau pe bărbatul care coboară din ea. Înalt și zvelt, cu păr brunet, perfect pieptănat, și piele albă. Închid ochii și îmi sprijin pe genunchi capul, care încă îmi zvâcnește.

— O, Dumnezeule! gem eu. *Chiar* cred că m-am rănit.

Finn îmi atinge capul cu o mână și îmi mângâie ușor părul, gest care, în mod normal, ar fi fost ciudat, dar nimic nu se poate compara cu ciudățenia acestui moment.

Mâna lui se oprește.

— Ce naiba?

Se aude o explozie asurzitoare. Știu exact ce este. Mă ridic repede și îl văd pe șoferul de taxi prăbușindu-se la pământ, iar geamul de lângă mine stropit cu picături fine și roșii. Încerc să țip, dar sunetul mi se blochează dureros în gât. Prin ceață și sânge, văd bărbatul pe care-l credeam o halucinație venind spre noi, cu arma pe lângă corp. Nu înțeleg cum poate fi aici, cum a putut ucide un om cu sânge rece.

Pentru că este James.

∵

Este și nu este James. Cu siguranță nu este James de care am fugit în urmă cu mai puțin de douăzeci de minute. Totul se rotește în jur. Această

persoană are chipul lui James, dar deformat de o expresie străină, colțul gurii strâmbându-i-se în sus ca și când ar fi dezgustat și amuzat în același timp. Ochii lui sunt prea ageri, părul, prea scurt, corpul prea înalt și lat.

Simt un fior pe șira spinării. Halucinez. Asta trebuie să fie!

Stau înțepenită pe scaun, uitându-mă prin geamul însângerat la cel care nu este James, dar Finn începe să se miște. Mă apucă de ceafa și îmi împinge capul sub geamul taxiului, acoperindu-mă cu brațul lui. Cât ne ghemuim acolo, deschide portiera lui cu piciorul și se târăște prin ea, trăgându-mă după el.

— Trebuie să ieșim de aici! șoptește el.

Ne ghemuim pe trotuar, cu taxiul între noi și trăgător. Finn se uită de jur-împrejur după o cale de scăpare.

— L-ai văzut? întreb eu. Ai văzut…

Undeva, în depărtare, se aude un scârțâit de roți, urmat de o portieră trântită.

— Marina, fugi! strigă o voce cunoscută.

Finn mă prinde de încheietura mâinii și fuge spre gangul dintre două case de pe cealaltă parte a străzii, trăgându-mă după el. Arunc o privire peste umăr, așteptând impactul unui glonț în orice clipă, iar ce văd mă oprește pe loc.

James care nu este James fuge după noi. Dar, înainte să ne ajungă, este urmărit de un alt bărbat.

De Finn.

Același Finn care mă ține de mână se luptă cu cel care nu este James, pe trotuar.

Greutatea mea inutilă îl trage pe Finn înapoi chiar când încearcă să fugă. El se întoarce și înțepenește când vede ce se întâmplă.

Cei doi bărbați de pe stradă continuă să se lupte. Bărbatul brunet cu chipul lui James este mai înalt și mai puternic, dar bărbatul blond care seamănă cu Finn este rapid. El răsucește brațul bărbatului brunet și-i aruncă arma pe trotuar. Brunetul îl

lovește în față cu pumnul, iar pocnetul puternic răsună pe strada liniștită. Apoi scoate ceva de la centură, un pătrat negru care licărește în lumină.

— Marina! strigă cel care nu e Finn, cu ochii ațintiți asupra armei. *Fugi!*

Bărbatul brunet vâră obiectul care cred că este o armă cu electroșocuri în coastele bărbatului blond, iar el se zdruncină o dată, corpul lui arcuindu-se ca o păpușă trasă de ațe, înainte să se prăbușească din nou la pământ, cu ochii închiși și gura larg deschisă.

Finn cel adevărat iese din starea de șoc înaintea mea și mă trage de încheietura mâinii. Fugim mâncând pământul, zgomotul pașilor semănând cu un tunet în urma noastră când bărbatul brunet vine după noi.

— Mai repede, Marina! strigă Finn.

— Nu pot!

Finn țâșnește în spațiul dintre case, trăgându-mă atât de repede după el, încât picioarele mele abia ating pământul și fiecare pas îmi zdruncină încheietura umărului. Nu voi reuși. Știu că nu voi reuși.

— Du-te înainte! spun eu gâfâind.

— Nu!

O mână îmi cuprinde celălalt braț. Țip.

— Marina! strigă Finn.

Țipătul mi se usucă pe buze când îmi ridic privirea la chipul bărbatului care m-a prins. Atât de aproape, uitându-mă în acei ochi de un căprui-deschis, nu mai pot nega.

— Îmi pare rău, spune James, iar eu simt împunsătura metalului în stomac înainte ca lumea să se răstoarne și să se întunece.

TREIZECI ȘI DOI

Em

Finn se duce să fure a doua mașină, astfel încât să îi poată ajunge din urmă pe Marina și versiunea lui mai tânără, lăsându-mi mie Chevy-ul gri. Acesta zvâcnește sub mine când apăs accelerația, apoi frâna. James și Richter au un avans imens, iar șansele de a-i găsi sunt foarte mici. Singura mea speranță este că au cotit pe strada Fourteenth, drumul principal din centru spre Virginia, deoarece ieșeau din DC.

Conduc periculos de repede, accelerând până la optzeci de kilometri pe oră prin centrul aglomerat când dau de un gol în trafic, ocolind mașinile mai lente și trecând pe culoarea roșie a semaforului. Mâinile îmi tremură pe volan și sunt convinsă că în orice clipă mă voi lovi de ceva sau de cineva.

Mă uit la celelalte mașini în timp ce conduc, căutând în trafic limuzina argintie a lui Richter. Reperez un Lexus argintiu la un semafor din față. Richter conducea un Lexus, nu-i așa? Șerpuiesc prin patru benzi de trafic spre acesta, apoi zăresc părul blond și ochelarii supradimensionați în oglinda laterală.

Este imposibil să îi găsesc.

Rămân pe strada Fourteenth, care mă duce afară din DC, spre Pentagon. Mașini argintii peste tot în jurul meu. Cred că-n lume sunt mai multe mașini argintii decât de oricare altă culoare. Trec în viteză pe lângă ele, uitându-mă la ocupanți fără vreo speranță de a găsi ce caut.

Apoi, mașinile din jurul meu se opresc. Pentru prima dată, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru traficul din DC. Intru pe banda de urgență și conduc încet, scrutând automobilele care sunt blocate pe benzile de circulație. Dacă se îndreptau în direcția asta, pot să-i găsesc.

Traficul este dens și lent pe câțiva kilometri. Parcurg patru, poate șase kilometri, pe banda de urgență, când văd un Lexus argintiu, pe banda îndepărtată din stânga. Încetinesc în timp ce mă apropii, chiar dacă sunt trei benzi între noi, în caz că unul din ocupanți m-ar vedea. Mijesc ochii pe geam, iar respirația mi se poticnește.

Aș recunoaște oriunde profilul ăsta. Este James pe locul din dreapta.

Acum ce fac? Nu mă așteptam cu adevărat să îi găsesc, deci nu m-am gândit atât de departe. Dar presupun că există un singur plan. Să îl ucid înainte ca doctorul să ajungă la Marina. Cu orice preț!

Semnalizez și intru pe banda din dreapta. Îmi doresc să fi avut vești de la Finn; până acum, ar fi trebuit să o ajungă din urmă pe Marina și ar fi sunat ca să mă anunțe că ea este în siguranță. Conduc Chevy-ul astfel încât să mă aflu la două benzi de ei și la câteva mașini în spate și îi urmez încet pe strada Fourteenth, spre ieșirea către Pentagon.

Orașul Pentagon este ca un mic centru, plin de clădiri înalte și mari, care găzduiesc companii guvernamentale de consultanță și antreprenori particulari în domeniul apărării. Îl urmez pe Richter pe străzi și urmăresc de la un semafor cum întoarce mașina în garajul unei clădiri de birouri greu de clasificat dintre două blocuri cu apartamente de lux. Singurul lucru care îmi atrage atenția la acest loc este că un bărbat îmbrăcat în costum stă lângă ghereta valetului de la intrarea în garaj.

Am văzut mulți valeți la viața mea și nici măcar cei de la restaurantul preferat al mamei, acela din LA – care iau cheile mașinilor Bentley și Aston Martin ale stelelor de cinema –, nu poartă niciodată *costume.*

Parchez Chevy-ul într-o zonă în care staționarea e interzisă, la o stradă distanță, și cobor. Verific

dacă m-a sunat Finn – nimic – și pun arma în centură, lăsând geanta cu restul obiectelor noastre pe bancheta din spate. Nu mă aștept să mai văd mașina asta. Îl voi găsi pe James în clădirea de birouri și voi pune capăt situației cu orice preț.

Bineînțeles, nu pot să intru, pur și simplu, înăuntru. Cumva, chiar așa, în blugi și hanorac, trebuie să par că am ceva de-a face cu clădirea aceea înaltă suficient de mult timp, încât să îl găsesc pe James fără să atrag atenția. Finn ar ști cum să o facă. Încerc să gândesc la fel ca Finn și, imediat, ochii mi se îndreaptă spre pizzeria de peste drum.

Ies de la Little Romeo's câteva minute mai târziu cu o mică pizza cu brânză – și nici măcar în starea mea nu mă pot abține să nu observ că miroase divin – și o sticlă de cola. Mă îndrept spre clădirea de birouri, exersându-mi în tot acest timp expresia nonșalantă, ceea ce-mi este destul de greu să fac atunci când inima îmi bate așa de repede. Dar trebuie să rămân calmă și rațională. Este singurul mod în care o pot ajuta pe Marina.

În fața clădirii este o pancartă pe care sunt enumerate birourile dinăuntru: Cabinet stomatologe Sheen și Goldberg, Compania petrolieră Republic, câteva firme de avocatură și ceva intitulat Asociația Institutelor de Cercetare. Numele îmi sună oarecum cunoscut. Rina, unul dintre oamenii luați cu noi la casa din Virginia de Vest, a lucrat la serviciile secrete înainte ca lumea să o ia razna. Ne povestea despre toate organizațiile care serveau drept paravan pentru diferite agenții de informații și sunt sigură că a menționat-o și pe asta. Pun pariu că Asociația Institutelor de Cercetare este de fapt SIA și că James și Richter sunt înăuntru.

Ceea ce este bine, de fapt.

Inspir adânc și deschid ușa de sticlă spre hol. Am intrat în locuri unde nu aveam nicio treabă de zeci de ori și știu că e important să inspir

încredere. Dacă pare că locul tău este acolo, oamenii presupun că așa este. Fac un semn din cap spre gardianul de la recepție, ridicând pizza ca pentru a-i da de înțeles că sunt aici pentru o livrare.

— Hei, unde mergi? întreabă gardianul, ridicându-se imediat de pe scaun.

Mă uit la chitanță.

— Cabinetul stomatologic Sheen și Goldberg. Am adus asta pentru Marcy.

— Etajul al patrulea, spune el, împingând mapa cu clemă spre mine. Am nevoie de o semnătură.

— Nicio problemă!

Scriu *Elizabeth Bennet* pe tabelul de intrări. Atâta securitate au aici? În mod evident SIA a decis să se ascundă în văzul tuturor.

— Să ai grijă de tine!

— Și tu!

Cât aștept liftul, mă uit la registrul de pe perete. Asociația Institutelor de Cercetare ocupă aproape în întregime ultimul nivel din clădirea de douăzeci și patru de etaje. Imediat ce intru în lift, apăs butonul pentru etajul douăzeci și patru. Nu se întâmplă nimic. Ușile rămân deschise, iar butonul nu se aprinde. Apăs din nou, mai puternic. Spre ușurarea mea, ușile se închid, dar liftul rămâne nemișcat. Acum stau aici ca o idioată. Atunci observ cititorul de cartele ascuns în spatele telefonului de urgență. Ei da, bineînțeles! Chiar dacă se ascund în văzul lumii, nu pot permite ca oricine apare cu o pizza să aibă acces la etaj.

Este timpul pentru un nou plan.

Stau în liftul nemișcat câteva minute, căutând o soluție. Chiar dacă ajung la ultimul etaj, Eră îndoială vor fi gardieni și tot felul de măsuri suplimentare de securitate. Șansele să dau de James sunt ca și inexistente. Îmi trebuie un plan care să mă ducă aproape de el.

În tot acest timp, un mic ceas ticăie în mintea mea, amintindu-mi că fiecare clipă de întârziere

este una în care doctorul i-ar putea face lucruri de nedescris Marinei, drept metodă perversă de a se răzbuna pe mine. Mă uit la telefon și încerc să calculez câte minute au trecut de când m-am despărțit de Finn. Până acum ar fi trebui să o fi ajuns din urmă. Ar fi trebuit să am vești de la el.

În cele din urmă, cu cel mai bun plan pe care l-am putut născoci, apăs butonul pentru penultimul etaj și îmi încrucișez degetele când liftul începe să se miște.

Ușile se deschid spre o recepție cu un indicator de sticlă, care arată că e firma de avocatură Holden, Heves și Stein. Îmi amintesc repede că Finn m-a învățat cum să obțin ce vreau de la oameni: să fiu atentă la ei, să aflu ce vor și de ce le este teamă. Recepționista este tânără, deci probabil lipsită de experiență și cam nesigură. Poartă o bluză cu flori mari și roz, deci nu respectă regulile. Trebuie să fiu o persoană pe care nu o va considera intimidantă, cineva pe care îl va compătimi, iar apoi îl va uita.

Când ies din lift, pe chipul meu strălucește cu un zâmbet dulce și prostesc.

— Așteaptă, te rog, spune ea când mă apropii, în timp ce apasă un buton de pe consola telefonului și îmi zâmbește larg. Pot să te ajut?

— Am venit să îi aduc cina tatălui meu! spun eu și arăt spre pizza. Va lucra până târziu diseară.

— Cine este tatăl tău?

— Domnul Hewes.

Să dea Dumnezeu ca Hewes să fie bărbat!

— Să îl sun ca să îi spun că ești aici.

— O, te rog, nu o face!

Mă înclin spre ea, ca și când i-aș împărtăși un secret.

— Nu știe că m-am întors acasă de la facultate. Vreau să îi fac o surpriză.

Ea pare să șovăie. Probabil că trebuie să îi sune pe angajați când au vizitatori, dar sper că este încă intimidată de parteneri și nu vrea să vorbească cu

domnul Hewes mai mult decât trebuie. În cele din urmă, zâmbește.

— Bine, atunci. Sunt sigură că va fi încântat să te vadă. Știi unde este biroul lui?

Arăt spre stânga.

— Pe aici, nu?

— Corect. Să ai o seară frumoasă!

Merg pe hol și imediat ce ies din raza vizuală a recepționistei, arunc pizza și cola într-un separeu gol pentru că doar mă vor încetini și mă vor face mai ușor de reperat. Merg repede prin birou, încercând să par că sunt de-a locului și prea ocupată și importantă ca să fiu deranjată și, cumva, funcționează. În ciuda blugilor mei gri și a părului care nu a mai fost spălat de prea multe zile, nimeni din firma asta importantă de avocatură din DC nu spune nimic despre prezența mea ciudată. Colind tot etajul, rămânând pe margini și, după câteva minute, găsesc ceea ce căutam.

Scările.

Intru în casa scării, care este făcută din beton cu balustrade de metal și unde numerele etajelor sunt vopsite cu negru pe fiecare palier. Urc spre ultimul etaj fără să fac zgomot și ajung în fața unei uși. Așa cum bănuiam, alături este un panou pentru cheie cu cartelă și cine știe ce mă așteaptă înăuntru. Urc scările spre palierul de deasupra, intrarea spre acoperiș. Este încuiată, dar nu-mi pasă de asta. Mă uit peste balustradă la ușa etajului al douăzeci și patrulea, evaluând unghiul și distanța. Pot s-o fac. Presupunând că cele o sută de alte lucruri de care depind nu vor merge prost.

Verific din nou telefonul când alerg înapoi spre firma de avocatură. Tot nimic. Ceva a mers prost, știu asta. Sunt încă aici, deci Marina este în viață, dar nu știu cât timp va dura asta. Trebuie să ajung la James, înainte ca el să ajungă la ea.

Găsesc toaleta femeilor într-un hol izolat din apropierea scărilor. Lângă chiuvetă este o lumânare groasă cu miros de prăjitură dulce;

încrucișez degetele de la o mână și o apuc cu cealaltă. O brichetă ieftină de plastic e alături – poate primul noroc pe care îl am. O iau.

— Haide, Finn! șoptesc eu. Grăbește-te!

Eram în biroul tatălui meu când alarma de incendiu s-a declanșat. Cineva a oprit-o aproape imediat și toată lumea din jurul nostru a continuat să lucreze, fără măcar să-și ridice privirea. Tata mi-a explicat că trimit întotdeauna gardienii să verifice zona unde se presupune că este incendiul, deoarece sunt multe alarme false. Și un firicel de praf care intră într-unul dintre detectoare l-ar putea declanșa. Numai dacă gardienii găsesc un incendiu sună din nou alarma și evacuează pe toată lumea.

Deci, ca asta să funcționeze, trebuie, e obligatoriu, să fie un incendiu adevărat.

Găsesc un dulap cu provizii în fața toaletei pentru femei. Este plin cu hârtie igienică, prosoape de mâini și topuri de hârtie de scris. Rup amablajul de plastic de la un pachet cu zece role de hârtie igienică, fără să mă deranjez măcar să verific dacă vine cineva. Nu am timp pentru asta acum.

Sulul de hârtie igienică se aprinde imediat când apropii bricheta de el. Mai aprind câteva și le pun pe hârtia de scris. Las ușa dulapului întredeschisă ca să aibă oxigen și să mă asigur că fumul își va găsi curând calea spre un detector. Alerg înapoi spre casa scării și urc spre palierul acoperișului, scoțând arma de la centură și verificând dacă are siguranța scoasă.

Apoi, aștept, cu capul zvâcnindu-mi ca și când pulsul ar fi numărat invers clipele, până la sfârșit. Sper din toată inima că al meu, nu al Marinei.

Primele sunete ale alarmei de incendiu durează mai puțin de douăzeci de secunde înainte să se oprească. La fel ca în biroul tatălui meu. Număr secundele. Timp de aproape un minut este liniște, apoi alarma pornește din nou, mai puternic și mai asurzitor decât înainte. Îmi dau seama imediat de efectul pe care îl are. Se aud pași peste tot în jurul

meu, iar ușile din casa scării se deschid la toate etajele de dedesubt. Larma oamenilor, precum și zgomotul a sute de perechi de pantofi pe beton răsună și se amplifică. Mă uit peste marginea balustradei spre palierul etajului al douăzeci și patrulea. Un bărbat în costum negru, ca acela pe care l-am văzut la intrarea în garaj, ține ușa deschisă și conduce oamenii afară.

— Nu vă grăbiți! spune în timp ce angajații trec pe lângă el. Probabil că nu este nimic. Locul nostru de întâlnire este în fața băncii din colț.

Privesc fiecare chip care trece pe sub mine. Fără îndoială sunt mai multe scări, dar dacă Richter și James se întâmplă să vină pe aici, pot pune capăt situației chiar acum.

∵

După un minut sau două, fluxul constant de bărbați și femei încetinește. Probabil s-au îndreptat spre o altă ieșire. Va trebui să merg la banca din colț. Îmi va fi mai greu să îl împușc pe James într-un grup mare de oameni, care sunt nici mai mult, nici mai puțin decât ofițeri de informații, dar o pot face.

Apoi un bărbat intră în casa scării și, chiar înainte să îi văd chipul, îl recunosc pe Chris Richter.

— Ai văzut un puști trecând pe aici? îl întreabă el pe gardian. Șaptesprezece ani, înalt, păr brunet?

Apuc mânerul armei, pe care îl simt brusc alunecos în mână. Nu sunt împreună?

Gardianul clatină din cap.

— Cred că a coborât pe una dintre celelalte scări.

— Trebuie să merg și să verific…

Richter dă să se întoarcă în biroul lui, dar gardianul pune mâna pe umărul lui și îl oprește.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să ieșiți acum! Asta e procedura!

— Dar un puști ar putea fi singur acolo înăuntru, spune Richter, ca și când i-ar păsa de James.

— Hoskins și Grant caută înăuntru. Dacă este acolo, îl vor scoate.

Richter înjură și văd lupta de pe chipul lui. Dacă James mai este în clădire, trebuie să îl găsească. Dar dacă a ieșit pe altă scară, trebuie să ajungă repede la el.

— Mă anunți în clipa în care îl vezi, înțelegi? strigă el.

— Da, domnule!

Richter coboară în grabă scările, în timp ce gardianul duce mâneca la gură, vorbind în stația radio.

— Este clar, Hoskins? Recepționat! Închid ușa din sud-est. Mancini, poți închide în nord-vest. Ne vedem la bancă, băieți!

Gardianul întrerupe conversația și începe să coboare scările, lăsând ușa de la etajul său să se închidă în urma lui. Acționez instinctiv, scoțându-mi hanoracul, aplecându-mă peste balustradă și aruncându-l. Continui să am noroc. Hanoracul aterizează pe pragul ușii și o oprește, lăsând un spațiu de cinci centimetri. Dacă James s-a despărțit de Richter înseamnă că *a vrut* asta. Ceva îmi spune că el este încă în Asociația Institutelor de Cercetare.

Imediat ce sunetul pașilor gardianului mi se estompează în urechi, cobor repede de pe palierul acoperișului și mă strecor la etajul al douăzeci și patrulea, închizând ușa ușor în urma mea. Toate luminile, în afara celor roșii de urgență, sunt stinse, ceea ce face biroul să pară ostil și ciudat. Trec prin detectorul de metale din partea cealaltă a ușii, declanșând altă alarmă care se alătură vacarmului și am o clipă de îndoială când mă furișez mai mult în birou. Îl las pe James să scape din nou? Poate că ar trebui să cobor repede scările spre locul de întâlnire al biroului ca să îl găsesc. Dar am sentimentul că el este încă aici. Faptul că Richter l-a pierdut și e atât de disperat să îl găsească mă face să cred că ceva trebuie să se fi

întâmplat între ei. S-au certat? I-a spus Richter lui James ceva ce nu era pregătit să audă?

Poate că speculez, dar nu cred. Dacă James este supărat, știu mai bine decât oricine că îi place să se ascundă.

Alerg prin birou cu arma coborâtă în fața mea. Mă uit în separeuri și săli de conferințe cu geamuri de sticlă, dar nu am timp să fac o căutare completă. Sunt sute de locuri unde s-ar putea ascunde, dar anxietatea din mine crește cu fiecare secundă în care Finn nu sună ca să spună că Marina este în siguranță. Trebuie să îl găsesc pe James *acum* și, din fericire, cred că știu unde s-ar fi dus. În același loc unde se ascundea la Sidwell, când lucrurile deveneau prea copleșitoare pentru el.

Alarma se oprește când merg spre toaleta bărbaților, ceea ce înseamnă probabil că pompierii sunt undeva sub mine. Deschid ușa toaletei cu piciorul, ținând strâns arma. Pare goală. Mă aplec să mă uit sub separeuri, care par și ele goale. Îl deschid pe primul cu piciorul. Ușa de metal lovește peretele despărțitor cu un pocnet; nu este nimeni înăuntru. Mă mișc spre următorul, dar, înainte să lovesc ușa cu piciorul…

— Aici! spune James.

Ușa ultimului separeu se deschide, dezvăluindu-l pe James stând cu picioarele încrucișate pe toaletă.

— Știam că, în cele din urmă, mă vei găsi, spune el! Trebuie să vorbesc cu tine!

TREIZECI ȘI TREI

Marina

— Te rog, nu mă împușca! spune el, părând mic și tânăr. Am multe întrebări și am nevoie de răspunsuri.

„Fă-o odată”, gândesc eu, în schimb cobor arma doi centimetri.

— Mă așteptai? Chiar dacă știai că vreau să te ucid?

El dă din cap.

— Știu, este o nebunie, dar… Richter m-a adus aici ca să-mi arate o fotografie a asasinului lui Nate plecând din Mandarin. Marina și Finn nu au încredere în el, deci m-au părăsit, dar *mi-a arătat* fotografia.

— Da? Cine era?

Nu știu cum a avut timp Richter să pună la cale înscenarea care îl arată pe Mischler ca fiind vinovat, dar nici nu poate fi adevăratul asasin al lui Nate.

Îmi dau seama că trag de timp.

James se încruntă la mine.

— Nu știi? Un agent al serviciilor secrete, un tip pe nume George Mischler.

— O, corect!

— Ceva din chipul lui… Poate doar pentru că l-a ucis pe fratele meu, dar ceva nu părea în regulă.

Presupun că a văzut o lucrare grăbită în Photoshop. Din câte îmi amintesc, Mischler nu este arestat decât după alte câteva luni; ceva trebuie să se fi întâmplat ca să grăbească programul lui Richter.

— Am început să simt că mă sufocă pereții. Am întrebat dacă aș putea vedea filmarea camerelor de supraveghere cu oamenii care au tras în mine la spital, iar Richter a spus că nu. A născocit o scuză, cum că acum nu e în jurisdicția lui, și mi s-a

declanșat alarma în minte. De ce nu m-ar lăsa să o văd? În mod sigur a văzut-o și știe că vă arată pe tine și pe Finn, nu pe doi membri ai unei bande, așa cum a spus el. Știe că sunteți prietenii mei, deci de ce nu i-ar fi arestat pe Marina și Finn sau de ce nu mi-ar fi spus măcar de asta, până acum?

Nu răspund nimic. Există o singură explicație.

— Doar dacă, spune James, știe că erai chiar *tu* și nu ea. Iar dacă știe asta, ce altceva mai știe?

James se ridică în picioare, iar eu vântur arma din nou, dar el nu se apropie.

— M-am supărat atât de tare, încât am alergat aici, crezând că voi vomita, apoi nu am mai fost în stare să mă întorc, spune el. Nu m-am putut gândi decât la tine și la lucrurile pe care mi le-ai spus. Trebuie să știu *totul,* Marina.

Tresar.

— Nu-mi spune așa! Acum sunt doar Em.

Îmi dau seama că pricepe.

— Așa cum te strigă Finn?

Mă opresc.

— Da.

— De ce nu mai folosești numele Marina? Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie numele tău.

— Este un nume prostesc. Este numele unei prințese de basm, care primește înapoi tot ce a pierdut vreodată.

— Dumnezeule! exclamă disperat James și își înclină capul. Cine *ești* tu?

Îmi încleștez mâna în jurul patului armei. Ar trebui să o fac acum. Să ne scutesc pe amândoi de suferință și să o cruț pe Marina de monstrul care vine după ea. Dar el pare atât de trist și de distrus! Poate că este stupid, dar cred că Finn avea dreptate. Merită o explicație a motivului pentru care îl voi împușca în cap. Poate atunci chiar voi putea să apăs pe trăgaci.

— Tot te voi ucide, știi? spun eu.

— Știu. Și tot voi lupta.

Mă așez pe podeaua rece de gresie, cu arma îndreptată spre el, iar James se așază în fața mea.

— Ce vrei să știi? întreb eu. Spune repede!

— Cum funcționează chestia asta? Dacă mă ucizi, vei crea un paradox.

— Timpul este conștient, spun eu, așa cum ai bănuit întotdeauna. Acțiuni ca asta devin fixate în timp. O umbră a mea va fi întotdeauna aici ca să te ucidă, chiar dacă eu nu mai sunt.

— Și știi, spune el, că dacă mă ucizi, vei muri și tu?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Versiunea asta a mea va deveni inexistentă.

— Deci ești într-o misiune sinucigașă.

— Presupun, dar nu mă gândesc așa la asta. Dacă îi pot da Marinei o șansă să scape de lucrurile prin care am trecut, prin care m-ai făcut tu să trec – el tresare la cuvintele mele –, nu mă deranjează să renunț la existența asta mediocră.

Ce va deveni ea, dacă nu eu? Va merge la facultate, va avea copii? Își va petrece un an trăind în Europa și va face parașutism în urma unei provocări și toate celelalte lucruri la care visam în celula mea rece din beton?

El inspiră adânc în timp ce cugetă la răspunsul meu.

— Dar de ce…

Cuvintele se estompează, iar el se oprește înainte să încerce din nou, cu vocea mai blândă de data asta.

— Dacă am inventat cu adevărat o mașină a timpului, spune el, atunci unde sunt părinții mei? De ce nu i-am salvat?

Este o întrebare bună, una pe care mi-am pus-o și eu. În primul rând, James nu ar fi devenit niciodată obsedat de ideea călătoriei în timp, dacă părinții lui nu ar fi murit când el era doar un copilaș.

— Nu știu! spun eu. Cunoscând versiunea ta din timpul meu la fel de bine ca mine, cred că te-ai

temut că, dacă i-ai fi salvat și ai fi crescut cu o familie completă și fericită, nu ți-ar fi păsat de timp, ca să descoperi cum să îl controlezi. Și ești atât de îndrăgostit de puterea pe care ți-o dă, încât nu ai putut risca așa ceva. Poate există o linie a timpului unde ai luat altă hotărâre, dar nu este asta, deci tot trebuie să te opresc.

James își trece degetele prin păr și își coboară privirea spre podea.

— De ce vrei să mă ucizi?

— Nu vreau.

Cuvintele ies mai dure decât am intenționat.

— Dumnezeule, James, nu am *vrut* niciodată! Dar… lucrurile se înrăutățesc…

— Cum? spune el. Trebuie să știu ce înseamnă asta.

Oftez și cobor arma în poală, deși tot pot s-o ridic și să trag înainte să se poată mișca chiar și cincisprezece centimetri din locul în care stă.

— Totul începe cam după un an. Lucrezi cu Richter și SIA. Aici nu este Asociația Institutelor de Cercetare, este Administrarea Siguranței și Informațiilor, o ramură secretă a CIA care lucrează în legătură cu Pentagonul. În amintirile mele, lucrurile se întâmplă în mare parte la fel ca până acum. Îl cunoști pe Richter deoarece conduce cazul lui Nate. El este interesat de lucrarea ta despre a patra dimensiune și are resursele pe care nu le poți găsi nicăieri. Relația noastră se încordează. Nu îmi place de Richter și mă tem de schimbările pe care le văd la tine.

— Ce schimbări?

— Devii și mai obsedat de munca ta.

Mi-l imaginez pe James la optsprezece ani, explicându-mi teoriile lui, pasiunea din vocea lui fiind atât de aprinsă, încât este aproape o manie.

— Idealismul este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, dar, confruntat cu perspectiva de a putea cu adevărat schimba lumea, devii rigid. Ești atât de convins că ai dreptate, încât

nu ai nicio îndoială. A început să se întâmple deja. Îți dai seama de asta?

Ochii lui privesc undeva dincolo de mine.

— Felul în care am plecat cu Richter, chiar dacă au spus că sunt vulnerabil, iar el nu era de încredere…

— Se va înrăutăți, spun eu. Va fi groaznic. Cândva – nu știu când – vei dezvolta mașinăria într-un laborator secret al guvernului, în zona rurală din Pennsylvania. Îi vei spune Cassandra. Atunci lucrurile vor începe să se schimbe.

— Ce fel de schimbări?

— De tot felul. De exemplu, înainte de Cassandra, toate țările Europei formau o singură națiune mare, Uniunea Europeană, spun eu. Era un singur guvern, o singură monedă, totul. Ar exista chiar și acum, doar că tu și Richter ați folosit dispozitivul Cassandra ca să vă întoarceți în timp și să împiedicați să se întâmple așa ceva.

— De ce? întreabă confuz James.

Ridic din umeri.

— Cred că Richter te-a convins că ar fi o amenințare pentru Statele Unite.

— De unde știi?

— Mi-ai povestit despre asta, zic eu, în timpul uneia dintre discuțiile noastre de la miezul nopții. Veneai în celula mea noaptea și, uneori, îmi vorbeai cu orele. În mare parte, voiai să vorbești despre copilăria noastră, dar câteodată îmi spuneai ce puneai la cale împreună cu Richter. Despre liderii guvernelor pe care i-ai asasinat, atacuri teroriste pe care le-ai plănuit sau oprit, dezastre naturale de care puteai avertiza populația. Îți amintești când s-a rupt digul acela în New Orleans și a inundat tot orașul?

— Sigur, spune el. Orașul a fost evacuat înainte, totuși.

— Prima dată nu. Te-ai asigurat că toată lumea este evacuată din New Orleans înainte să vină

uraganul, deoarece ți-ai amintit ce tragedie a fost prima dată.

— Vezi? spune el, cu ochii mărindu-i-se ca unui copil. Fac lucruri bune. Asta e tot ce vreau, să fac lucrurile mai bune.

— Știu.

Pentru o clipă, sunt tentată să mă întind spre el, dar aștept să îmi treacă impulsul.

— Cred că de aceea unei părți din mine îi este greu să apese pe trăgaci, deoarece știu că până și versiunea ta din viitor, care a făcut atât de multe lucruri îngrozitoare, crede sincer că acționează pentru binele comun. Peste trei ani, o bombă nucleară va exploda în Manhattan, ucigând mii de oameni și contaminând nord-estul.

Vocea lui James este abia o șoaptă.

— Și împiedic evenimentul?

— Nu chiar, spun eu. Tu și mai probabil Richter credeți că oprirea acelei singure bombe nu este suficientă, deoarece vor fi altele. În loc să opriți bombele, trebuie să opriți vulnerabilitatea țării față de ele. Deci vei trimite oamenii înapoi în timp – cu un an, doi ani, șase luni în urmă – și îi vei pune să detoneze o serie de bombe mai mici, în șase orașe. Vor muri sute în loc de mii, iar guvernul va lua zeci de măsuri de siguranță care fac ceea ce avem acum să pară securitatea dintr-un mall. Un card biometric de identitate național, interzicerea călătoriilor fără autorizație, supraveghere electronică, scannere în fiecare clădire, camere de supraveghere pe fiecare stradă. Devine imposibil să faci, să spui sau să cumperi ceva fără ca guvernul să știe. Bomba nucleară nu mai explodează și, în unele moduri, suntem în mai multă siguranță decât oricând, dar…

— Am creat un stat polițienesc, spune James, iar groaza din vocea lui este evidentă. Un guvern totalitar.

— Richter este mai rău, spun eu. El vede timpul ca pe o armă, ceva chiar mai puternic decât

bombele, pe care să o folosească împotriva chinezilor, a nord-coreenilor sau împotriva oricărui lucru i se pare a fi o amenințare. Sunt sigură că te-a îndemnat la multe dintre cele mai rele lucruri pentru care ai folosit-o pe Cassandra, dar erai atât de orbit, încât nu îți dădeai seama.

— Atunci, de ce nu îl ucizi pe el în locul meu? întreabă nedumerit James.

— Am încercat asta.

A fost numărul patru de pe listă. Acea versiune a mea trebuie să fi fost dură.

— Nu a funcționat. Cred că sunt destui oameni la fel de ambițioși și de nemiloși care îi puteau lua locul în viața ta. Tu *crezi,* James, și nimeni nu îți poate lua asta. La urma urmelor, totul se rezumă la numere pentru tine. Ești dispus să rănești câțiva oameni ca să salvezi mai mulți.

— Și tu ești una dintre persoanele pe care le-am rănit? întreabă el curios.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Peste doi ani, Marina și Finn pleacă din DC, chiar după prima bombă din San Francisco, și sunt speriați că Richter va vrea să scape de ei din cauza lucrurilor pe care le știu. Marina are documentația unei părți din calculele tale pentru Cassandra…

James se încruntă.

— Nu, nu are. Există numai originalele mele și copiile pe care le-a făcut Nate, pe care le-am distrus.

— Ei bine, nu îți voi spune de unde le-a luat, spun eu. Am păstrat secretul ăsta vreme de câțiva ani și nu o să îl divulg acum. Înainte ca Richter să vină după ea și Finn, pleacă și iau și documentele cu ei.

Deodată, camera se înclină. Timpul mă apucă de mijloc. Nu, nu acum! Dar deja mă ia, absorbindu-mă în întuneric.

Încet, încet, vederea mi se limpezește. Sunt în dormitorul meu, plimbându-mă prin cameră. Finn stă cu picioarele încrucișate pe patul meu.

— Îmi faci greață, spune el.

— Îmi pare atât de rău că groaza mea îți deranjează stomacul! izbucnesc eu. Închide ochii!

El mă apucă de încheietura mâinii când fac încă o tură.

— Hei, totul va fi bine.

— Cum?

— Nu știu. Asta trebuie să-mi spui tu.

Râd, iar sunetul fragil îmi rănește gâtul. Cel puțin pot conta pe sinceritatea lui Finn.

— Așază-te, spune el. Te rog!

Mă așez pe pat, fără tragere de inimă, și încep să mă joc cu un fir rebel de pe pătură. Când îl trag, materialul din jurul lui se vălurește pe toată lungimea, evidențiind slăbiciunea suprafeței altminteri uniformă a materialului. Asta mă face să mă gândesc la trambulinele cosmice și la micile porți prin spațiu-timp. Mă trece un fior și netezesc încrețiturile.

— Mă tem de el! spun eu încet. Nu am crezut vreodată că mă voi teme de el.

— Nici eu. Dumnezeule, chiar nu ne imaginăm asta, nu-i așa? spune Finn. Vreau să spun, știm cu toții că sunt egoist și nedemn de încredere, dar dacă asta simți și tu…

Înghit. Îl urăsc pentru că a spus asta cu voce tare. Întotdeauna m-am mândrit în secret cu loialitatea mea, cu perseverența cu care îi sprijin pe oamenii pe care îi iubesc. Credeam că James și cu mine vom fi prieteni pentru totdeauna, că nimic nu m-ar putea face să-l trădez.

— Asta e, așadar, spune Finn. Trebuie să plecăm. Să ieșim din oraș înainte să fie prea târziu și să nu ne uităm niciodată înapoi.

Lucrurile se întunecă și pâlpâie, ca o rolă de film care a ieșit de pe bobină, în timp ce sunt aruncată din nou înainte în timp. Încă sunt în dormitorul meu, dar câteva zile mai târziu. Îmi fac un bagaj mic, singurul lucru pe care traficanții mă vor lăsa să-l iau. Nu avem actele corespunzătoare

pentru călătorie și nimeni nu iese din DC fără ele. Pușcașii marini de la punctele de verificare au grijă de asta. Părinții lui Finn nu ne pot ajuta, iar ai mei refuză să o facă, dar există deja o rețea clandestină de oameni care ne pot scoate afară, pentru un anumit preț.

Finn scapă relativ ușor. Locuiește în campusului Universității Americane, deci poate să-i scrie un bilet colegului de cameră, prin care-l anunțe că-i lasă televizorul și provizia de cola cu cireșe, și să dispară.

Eu trebuie să aștept ca mama și noul ei prieten, îmbrăcați în ținută de gală, să plece la o strângere de fonduri înainte să pot să umblu prin camera mea, separând adevăratele lucruri necesare de cele pe care nu suport să le las în urmă. Îmi fac bagajul cu câteva haine de schimb, o periuță de dinți, un sul de bani pe care i-am furat din portofelul mamei, câte o bancnotă pe rând, timp de câteva săptămâni, cele mai bune bijuterii ale ei ca să le amanetez pentru mai mulți bani și cele patru foi de hârtie rupte din caietul galben, care sunt singura mea poliță de asigurare.

La ușă, mă întorc și mă uit la patul meu, afișele de pe perete, grămada dezordonată de bijuterii, produse de machiaj și ambalaje de gumă de pe masa mea de toaletă. Deja seamănă cu o altă lume, una în care trăiam ca într-un vis. Pe noptieră, o ramă stă cu fața în jos. O ridic, studiind cele trei chipuri care radiază. Brusc, vreau cu disperare să o iau cu mine.

Dar nu mai este loc. O pun înapoi pe noptieră și închid ușa în urma mea.

Merg apoi pe hol și cobor scările în ciorapi, ținând în mână tenișii cei mai rezistenți. Aproape ajung la ușa de la intrare când Luz iese din umbre, cu chipul ridat de vârstă și tristețe.

Vederea ei mă transformă instantaneu în copil, iar buza de jos îmi tremură.

— Trebuie să plec.

— *Mija…*

— Nu sunt în siguranță aici, spun eu. *Tu* nu ești în siguranță cu mine aici.

Luz mă ia în brațe și mă leagănă, iar eu plâng cu lacrimile fierbinți pe care mi le rețineam.

— Te iubesc, Luz! spun eu, ștergându-mi lacrimile cu mâneca.

— *Te amo, mija!*

Vederea mi se încețoșează din nou și văd conturul feței lui James și zidul faianțat al băii prin fantoma lui Luz. Cele două imagini licăresc una după cealaltă, luându-și locul reciproc și contopindu-se înainte să se separe.

— Marina!

James se întinde spre mine, dar se oprește brusc.

Em!

Lumea se rotește, iar James se retrage în umbră. M-am întors în celulă, iar directorul stă în fața mea, spunându-mi cu buzele lui strâmbe că Luz este în custodia DHS, pentru că este suspectată de activități teroriste.

— Spune-mi unde sunt documentele! zice el.

Încep să plâng. Asta este înainte să învăț să nu plâng niciodată în fața lui Richter. Înainte să-mi epuizez rezerva de-o viață de lacrimi și să devin uscată și moartă pe dinăuntru. Știu ce se va întâmpla. O parte din mine încă își amintește că stau într-o baie a unui birou, că Richter, cu binecuvântarea lui James, o va închide pe Luz în tabăra de detenție FEMA din Long Island, doar pentru crima de a mă iubi.

O mână pe fața mea mă aduce în prezent, iar eu îmi revin. Stau întinsă pe podeaua rece a băii, ridicându-mi privirea la ochii dilatați ai lui James.

— Em? spune el.

Mă îndepărtez de el rostogolindu-mă și mă lupt să-mi recapăt respirația.

— Ce naiba s-a întâmplat mai devreme? mă întreabă. Ți-ai dat ochii peste cap, ai căzut și ai început să tremuri și să… *pâlpâi.*

— Este timpul.

Încerc să scap de uscăciunea din gât.

— Sunt un paradox, iar timpului nu îi place asta. Încearcă să mă șteargă. O va face mai devreme sau mai târziu. Sunt surprinsă că nu ai încercat să îmi iei arma.

— Am încercat. Tot corpul tău era stăpânit și nu am putut să ți-o iau din mână.

Mă uit în palma în care e gravat un semn roșu de la patul pistolului.

— O!

James este în mod evident zdruncinat, dar insistă.

— Ai spus că Finn și Marina pleacă din DC.

— Corect. Vor fugi mai mult de un an, dar, în cele din urmă, îi vei prinde. Îi vei închide în aceeași clădire unde o ascunzi pe Cassandra. Îi vei ține acolo timp de… patru luni? Poate mai mult. Și aproape în fiecare zi Richter va veni să îi interogheze și să îi întrebe unde sunt documentele.

— Să-i interogheze?

Eu doar mă uit la el, amintindu-mi bătăile, zilele în șir în care nu eram lăsată să dorm, sunetul țipetelor lui Finn de alături. Nu cred că trebuie să-i fac un desen.

— O, Dumnezeule! șoptește el.

— Uneori urmăreai, dar nu cred că îți plăcea, continui eu. Aveai expresia asta pe chip, ca și când era un zid între ce vedeai și creierul tău. Cred că încercai să îi dovedești lui Richter, să-i arăți că nu ești micul geniu delicat care credea că ești.

James își coboară privirea în podea, deci tot ce pot vedea este vârful capului său. Părul brunet, de obicei atât de ordonat, s-a zburlit din cauza zilelor petrecute pe drum și a faptului că și-a trecut de nenumărate ori degetele prin el. În câteva minute, când îl voi face să înțeleagă de ce nu am de ales, îl voi împușca în cap.

— Dar câteodată în timpul nopții, continui eu, când clădirea era liniștită, veneai în celula mea. Te

așezai pe podea în fața patului meu, așa cum faci acum, și îmi spuneai cât de mult urăști ce mi se întâmplă. Dacă i-aș da lui Richter ce vrea, ai putea schimba totul. Ai petrecut ore încercând să mă convingi de tot binele pe care îl faci cu Cassandra, de viețile salvate, de dezastrele evitate, de schimbările minunate pe care le-a putut face guvernul. Cred că *ai nevoie* ca eu să cred asta împreună cu tine. Richter ne vrea morți, sunt sigură de asta, dar îl obligi să ne țină în viață deoarece ai nevoie să crezi că este corect ce faci. Nu suporți urma de îndoială pe care ți-am strecurat-o în suflet refuzând să intrăm în joc. Și cred că, în felul tău, ți-e dor de noi. Nu vei mai lăsa pe nimeni să se apropie de tine foarte mult timp, fiind prea concentrat la misiunea ta, și cred că îți lipsește vechea ta viață.

— Dar știu acum toate astea, spune James. Nu voi lăsa să se întâmple astfel lucrurile.

Resping ideea cu o mișcare din cap.

— Am încercat. Nu funcționează. Îmi poți promite că nu o vei construi pe Cassandra, acum că știi că poți?

James ezită.

— Vezi? spun eu. *Trebuie* să o faci. Și, odată ce o faci, restul poveștii cade ca un joc de domino. Asta e a cincisprezecea călătorie înapoi în timp. Mi-am lăsat o listă cu tot ce am făcut ca să încerc să împiedic viitorul. Am vorbit cu tine, cu Nate și cu doctorul Feinberg. Am încercat să te conving să mergi la Princeton, în loc de Johns Hopkins, și am făcut tot ce am putut ca să fii exmatriculat. Ți-am distrus calculatorul și toate notițele. Am scăpat de inginerul care te-a ajutat să o construiești pe Cassandra. Am încercat tot ce mi-a stat în puteri ca să evit asta, dar nimic nu a funcționat. Îmi pare rău, James, dar tu ești cel care a încercat să mă convingă de faptul că, uneori, oamenii trebuie să moară pentru binele comun.

Ridic arma, iar James sare spre mine.

TREIZECI ȘI PATRU

Marina

Capul îmi pare greu, ca și când ar fi prins în beton. Nu pot vedea sau auzi, doar simt atracția gravitațională. Încerc să îmi ridic fruntea, mușchii gâtului mi se încordează, dar bărbia îmi cade înapoi pe piept. Aud un geamăt.

Stai, asta eram eu?

Cu un efort care seamănă cu înotatul într-un lac de melasă, deschid ochii. Când mi se limpezește privirea, văd că sunt într-o casă ciudată. Mă uit de jur-împrejur cu o oarecare curiozitate. Zidurile sunt acoperite cu tăblii de pat văruite, iar mobila a fost neasortată cu cea mai mare grijă. Tablourile sunt cu scene nautice și toate dispozitivele de prindere sunt din alamă. Cred că suntem undeva la plajă.

„Îmi place plaja", gândesc amorțită.

Încerc să mă ridic și îmi dau seama că nu pot. Totul e confuz. Mă trag înainte doar ca să fiu smucită la loc. Ceața din mintea mea cedează cu fiecare încercare. Mă zbat într-un scaun și, în cele din urmă, îmi dau seama că încheieturile mâinilor sunt legate de șipcile de lemn care formează spătarul.

— Ajutor, spun eu răgușită, adică am vrut să strig.

Mă întorc și îl descopăr pe Finn lângă mine, legat și el de un scaun obișnuit din lemn. E inconștient. Îmi întind talpa ca să îl lovesc piciorul.

— Finn!

Vocea mea este pe jumătate șoptită, pe jumătate suspin.

— Trezește-te!

Finn scoate un sunet ușor din gât, iar mușchii de pe frunte i se contractă, dar nu se trezește. Probabil că înoată încă în melasă.

— Finn, te rog! gem eu, trăgând de sfori. Nu mă pot ocupa de asta – orice ar fi – de una singură.

— Se va trezi curând, spune o voce.

Capul mi se întoarce imediat spre pragul ușii. Rezemându-se de el, cu brațele încrucișate nonșalant la piept, este cel care nu e James.

— Nu, nu, nu…

Închid ochii. Nu văd asta.

— Este mai mare decât tine, spune bărbatul din pragul ușii, deci a trebuit să îi aplic un șoc mai mare. Nu ar mai trebui să dureze mult.

— Cine ești? întreb eu, cu ochii încă închiși. Ce vrei de la noi, de fapt?

— Știi cine sunt.

— Nu, nu știu!

Mă smucesc în sfori până ce îmi dau seama că oasele de la încheieturi se vor rupe.

— Marina!

Îl aud apropiindu-se de mine, îl simt aplecându-se, cu fața spre a mea.

— Uită-te la mine!

Clatin din cap, cu buzele lipite ca să nu scâncesc.

El pune o mână pe obrajii mei, iar eu tremur.

— Deschide ochii!

Nu vreau să îi deschid, dar nu mă pot abține. Mă concentrez la bărbatul din fața mea. El arată la fel. Puțin mai bătrân, iar unghiurile maxilarului și ale pomeților par mai ascuțite, ca și când ar fi slăbit. Părul este mai scurt, tunsoarea, sobră. Încep să tremur. Așa e când o iei razna?

— James? șoptesc eu.

— Corect.

— C-ce vei face cu noi?

— Nimic încă. Nu pe tine sunt supărat, de fapt. *Ea* este cea care a început toate astea, dar, din nefericire, nu o mai pot opri, spune el. Îmi pare rău, Marina, dar va trebui să te ucid.

Em

James se mișcă cu o viteză uimitoare, aruncându-se spre mine în timp ce ridic arma. Ăsta a fost planul lui tot timpul? Să primească niște răspunsuri și să îmi coboare garda în același timp? Știa exact ce butoane să îmi apese – cele despre prietenie și loialitate – ca să mă facă să intru în joc.

Din câte se pare, atunci când vine vorba de James Shaw, nu mă învăț minte niciodată.

Descarc un glonț înainte să mă atace, dar ratez. El mă lovește cu o asemenea forță, încât zbor pe spate pe podeaua de gresie, lovindu-mi capul cu un zgomot asurzitor. Stele negre îmi explodează în fața ochilor. James este deasupra mea, țintuindu-mă la podea. Țin arma cât de departe pot de el, întinzând brațul deasupra capului ca să îl păstrez în afara razei de acțiune a pistolului, în timp ce încerc să îl dau jos de pe mine. El sare spre armă, ceea ce înseamnă că își ia o mare parte din greutate de pe toracele meu. Îl lovesc cu genunchiul în vintre și mă îndepărtez când se apleacă. Arma este acum pe dos în mâinile mele. Mă chinui să o îndrept, dar este prea rapid. Sare spre mine și mă apucă zdravăn, țintuindu-mi brațele pe lângă corp.

— Îmi pare rău, spune el, iar vorbele îmi par fierbinți la ureche, dar chiar nu te pot lăsa să mă ucizi. Voi face lucruri foarte bune.

Încerc să îl lovesc cu cotul în burtă, dar prinsoarea lui este prea strânsă. Singurul meu avantaj este că el nu poate apuca arma fără să-mi dea drumul suficient încât să mă eliberez.

Suntem blocați.

Unul din noi va slăbi primul. Mă tem că voi fi eu și nu pot lăsa să se întâmple asta. Inspir adânc și arunc arma. O lovesc puternic cu piciorul, trimițând-o cu un zăngănit pe gresie spre cealaltă parte a băii. Îl simt pe James ezitând, apoi îmi dă drumul ca să se arunce după ea. Îl apuc de picior, ținându-mă de blugii lui în timp ce încearcă să se elibereze, lovindu-mă cu piciorul. El este întins

acum pe podea, iar eu am avantajul. Pot ajunge înaintea lui la armă…

Unul din picioarele lui își revine însă, lovindu-mă direct în nas. Nu mai văd nimic și cred că aud osul rupându-se. Mâinile îmi zboară spre față și folosesc mâneca hanoracului împrumutat de la Connor pentru a opri curgerea sângelui cald.

Când mă forțez să deschid ochii, James are arma. O îndreaptă spre mine, gâfâind.

— Fă-o! spun eu. Voi reveni!

Ochii lui sunt strălucitori.

— Nu aș putea să o fac vreodată. Nu despre asta e vorba.

Îmi înclin capul, gândindu-mă la Marina și la cum am dezamăgit-o.

Toată lupta se scurge parcă din mine. Oare a prins-o doctorul între timp?

— Te vei simți diferit într-o bună zi.

Sunetul strident al telefonului mobil rupe tăcerea, iar eu tresar. Finn. Mă uit la James cât scot telefonul din buzunar. Mă poate împușca dacă vrea, dar tot voi răspunde la telefon.

Deschid telefonul și apăs butonul difuzorului.

— Finn?

Maxilarul lui James se încordează, dar, altminteri, rămâne nemișcat.

— I-a prins.

Vocea lui Finn este răgușită și distorsionată.

— Doctorul i-a prins.

Cuvintele absorb parcă tot aerul din cameră. Brusc, nu mai există nicio baie, nicio armă, nici James, doar vocea lui Finn.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a atacat pe stradă, vizavi de casa Marinei. M-a lovit și m-a lăsat inconștient, iar când m-am trezit, nu mai erau.

— Unde i-a dus?

— Nu știu, spune Finn. Mai este ceva. A lăsat un bilet lângă mine pe care scrie: *Adu-l nevătămat pe James.* L-ai găsit?

— *Unde* să-l aduc?

Vocea mea se ridică isteric.

— Unde sunt ei? Îi va ucide!

Viziuni cu sânge, oase și durere plutesc în fața ochilor mei. Controlul pe care îl am asupra acestei lumi este atât de slab cu viața Marinei în mâinile doctorului, încât aștept să se dizolve în orice moment.

— Nu, Em, gândește-te!

Vocea lui Finn este ca o funie groasă care mă aduce înapoi pe pământ.

— Dacă ar fi vrut să îi ucidă, ar fi făcut-o chiar acolo, pe stradă. *Noi* suntem cei care l-au trădat, deci noi suntem cei pe care vrea să îi pedepsească. Nu le va face nimic până nu ajungem acolo. Ei sunt doar…

— Unelte, spun eu.

Doctorul știe că cea mai bună cale de a mă răni este prin Marina. Îi va face lucrurile pe care mi le-a făcut mie. Mi-a luat patru ani ca toate iluziile despre James să dispară, dar el i-ar putea-o face ei doar în câteva minute.

— Trebuie să știi unde este, Em, spune Finn. Ne-ar fi spus dacă nu ar fi crezut că nu îți poți da seama.

Mă chinui să-mi amintesc. James avea locuri preferate – cafeneaua de pe strada M, cu scaune mari și pufoase, o anumită masă lângă fereastra din bibliotecă –, dar nu putea duce nicăieri doi ostatici. Nu știu unde i-a dus. Va deveni nerăbdător și îi va ucide, totul din cauză că nu îi pot citi gândurile.

Oh!

Panica sau poate loviturile multiple la cap trebuie să-mi fi blocat sinapsele, deoarece îmi ia zece secunde să-mi dau seama că am alt James care stă chiar în fața mea. El încă are arma îndreptată spre mine, dar nu este convins. Arma îi trădează tremuratul mâinilor. Este îmbujorat și ciufulit de la încăierarea noastră, dar respirația lui

greoaie este prea rapidă ca să fie doar de la extenuarea fizică.

— Așteaptă acolo, Finn! Voi veni să te iau.

Închid telefonul.

— Tu trebuie să știi unde s-ar duce el.

— Ce se întâmplă? spune încet James, ca și când ar avea mare grijă să își păstreze vocea egală.

— Tu ești, din viitor, spun eu. Ne-ai urmat aici și i-ai luat pe Finn și pe Marina.

— De ce?

— Ca să mă pedepsești. Și să mă împiedici să fac ceea ce am venit aici să fac.

— Doar nu vrei să spui că i-aș răni?

— Îmi pare rău, dar exact la asta mă refer.

Aproape regret că a trebuit să îi spun asta. Nimeni nu ar trebui să dea piept deodată cu profunzimile întunericului de care e capabil.

— Îi va ucide pe amândoi, deoarece este singura cale să ne oprească definitiv pe mine și pe Finn.

Chipul lui James este o mască înghețată de groază. La ce se gândește? Se gândește la Marina, la cât de mult ține la ea și la cât de nefericit ar fi dacă i s-ar întâmpla ceva? Doctorul nu ar fi, dar acest băiat da.

— Noi doi trebuie să îi ajutăm, spune el. Știu unde i-a dus.

— *Noi?*

— Nu o poți face de una singură, și nici eu.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Nu prea ai de ales, nu-i așa? izbucnește James. Nu îi poți găsi fără mine. Uite, știu că tu crezi că sunt un monstru, dar Marina și Finn sunt singurii oameni din lume de care îmi pasă. Nu voi lăsa pe nimeni să îi rănească. Deci, ce-ar fi să facem un armistițiu până vor fi în siguranță?

Mă uit la el. Nu este încă doctorul, dar va fi cândva. Este imposibil să am încredere în el.

Apoi mă gândesc la Marina. Mi-o imaginez plângând, suferind, poate murind, și nu am de ales. Trebuie să fac tot ce e necesar ca să o ajut.

— Bine, spun eu. Armistițiu.

— Bun. Dar păstrez arma.

Chevy-ul furat este tot unde l-am lăsat. Conduc în timp ce James îndreaptă arma spre mine.

La început mergem în Georgetown, ca să îl luăm pe Finn. Când cotim pe vechea mea stradă, îl reperez stând pe bordură, cu capul între genunchi, ca și când greutatea vinovăției lui l-ar apăsa. El își ridică privirea la apropierea mașinii, iar eu văd vânătaia urâtă și roșie de pe obraz alăturându-se celei mov de pe maxilar. Cobor din mers din mașină.

Finn se ridică în picioare ca să mă întâmpine, iar eu mă izbesc în el, aruncându-mi brațele în jurul gâtului său. El se clatină înapoi, dar mă ține strâns.

— Credeam că nu te voi mai vedea, spun eu.

— Am fost chiar acolo, spune el, dar nu l-am putut opri…

— Șșș, nu este vina ta!

Finn devine de piatră lângă mine. Mă întorc și îi urmăresc privirea spre locul în care stă James, lângă portiera deschisă din dreapta. Ne privește ca și când ar fi înțeles ceva pentru prima dată. Când îmi dau seama, slăbesc strânsoarea în care l-am prins mai devreme pe Finn.

— Știi că a trebuit să îl aduc, spun eu încet. Iar ăsta este *James.* Nu doctorul. Este încă prietenul tău.

— Știu, doar că…

Maxilarul lui Finn se încordează.

— Ar trebui să îl ucidem acum, apoi, doctorul nu va mai reprezenta o problemă.

James arată spre arma din mâna lui, dar nu spune nimic.

— Rahat! mormăie Finn.

— M-ar fi putut ucide când a luat arma, spun eu, dar nu a făcut-o. El a insistat să vină să îi salvăm pe Marina și Finn. Și de vreme ce el este singurul care știe unde sunt, iar doctorul a cerut să îl vadă nevătămat, nu cred că avem de ales.

— Nu-mi place asta.

— Știu. Nici mie, dar nu pierd timpul cu discuții în contradictoriu.

El își pleacă ușor capul.

— Bine. Să mergem!

James îi dă cheile lui Finn și urcă pe bancheta din spate, unde poate ține arma îndreptată spre amândoi. Mergem spre est în liniște, cu excepția indicațiilor pe care ni le dă ocazional James.

— Oare există vreun pix în torpedou? întreabă James după vreo douăzeci de minute.

Mă încrunt, dar James are o armă îndreptată spre capul meu, așa că verific.

— Da.

— Dă-mi-l! spune el. Și manualul ăla de utilizare.

Îi dau obiectele cerute.

— Ce faci?

— Nu îți face griji în privința asta!

Se mișcă astfel încât să poată scrie cu o mână și să țină arma îndreptată spre noi cu cealaltă.

— Cât mai este până ajungem? întreb eu.

— Nu mult, spune James. Părinții mei aveau o cabană în Chesapeake. Lui Nate nu i-a plăcut niciodată să meargă acolo – amintirile, presupun –, dar câteodată, când trebuie să gândesc, eu merg. Este… liniște.

Cuvintele mă fac să tremur.

— Finn! spune James.

După mult timp, Finn îi întâlnește în sfârșit privirea în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău! spune el încet. Pentru tot. Sincer.

Finn oftează.

— Știu că îți pare rău, Jimbo. Dar nu este suficient.

∵

Ajungem la cabană – care este un termen impropriu, de vreme ce este o casă victoriană cu două etaje, verandă de jur-împrejur și probabil șase

dormitoare în timp ce soarele care apune aruncă ultimele raze deasupra lacului. Farurile mașinii străbat ferestrele cu draperii pe când înaintăm pe aleea cu scoici de mare și mi-l imaginez pe doctor înăuntru cu Marina, urmărind ce se întâmplă.

Finn oprește motorul, dar niciunul dintre noi nu se mișcă.

— Cum vom face asta? întreabă James. Ei nu te pot vedea, nu-i așa?

— Versiunile anterioare ale unei persoane nu își pot vedea versiunile viitoare, spun eu. Cel puțin asta era teoria ta. Ar putea să perturbe structura timpului sau chiar să înnebunească versiunile anterioare.

— Îmi voi ține ochii închiși, spune James. Apoi, îi poți arăta că sunt aici și în siguranță.

— Care este planul tău? întreabă Finn. Nu vom intra pur și simplu acolo, nu-i așa? Ce l-ar opri să îi ucidă pe Marina și pe Finn?

— Va vrea să ne facă mai întâi să suferim, spun eu. Asta ne-ar da timp să…

— Să ce?

— Nu știu.

Îmi lipesc degetele tremurânde de ochi.

— Ce vom face?

Un țipăt spintecă aerul, făcându-ne pe toți să tresărim.

Este Marina.

TREIZECI ȘI CINCI

Marina

Îmi ridic privirea încețoșată la bărbatul care este și nu este James. Șocul electric pe care mi l-a aplicat nu m-a făcut să leșin de data asta, doar a sfârâit dureros prin mine, ca niște cuțite înfipte în vene.

— De ce faci asta? spun eu.

El privește încruntat ferestrele.

— Cred că ar trebui să țipi din nou. Nu știu dacă ea te-a auzit și m-am săturat să aștept.

— Pe cine? întreb eu suspinând.

— Pe tine. Tu ești acolo, alergând și încercând să mă ucizi. Persoana care l-a împușcat pe James în fața spitalului? Tu ai fost. Tu care vei fi cândva, cel puțin.

O lacrimă mi se rostogolește pe obraz. Nu știam că e posibil să fiu *mai* speriată decât acum câteva clipe.

— Ești nebun!

— Știu că trebuie să înțelegi prea multe deodată.

El își pune o mână pe umărul meu, iar vocea lui încearcă să fie blândă, ceea ce îmi face pielea ca de găină.

— Dar știi că spun adevărul.

Închid ochii, dorindu-mi să treacă acest coșmar. Mă voi trezi în patul meu cald, la vocea lui Luz care mă cheamă la micul dejun – goffre cu căpșuni –, apoi adevăratul James și cu mine vom merge la un film. Până să ruleze reclamele, voi uita complet visul ăsta nebunesc și îngrozitor.

— Nu! spun eu printre dinții care scrâșnesc. Tu nu ești el.

— Ba da! spune el și îmi dă la o parte o șuviță rebelă din ochi. Eu sunt, doar că puțin mai bătrân și mai înțelept decât cel pe care îl cunoști.

— Nu, nu, *nu!*

Vocea îmi scapă acum de sub control. Ăsta nu este James. Nu este James din viitor, un bărbat care a rezolvat în sfârșit enigma timpului și s-a întors ca să mă doboare și să mă lege. Este imposibil!

— Nu vreau să te rănesc, Marina, spune el, dar Em… este singura persoană pe care am crezut că voi putea conta întotdeauna, iar ea m-a *trădat.*

James închide gura cu un plescăit.

— Trebuie să o fac să înțeleagă ce a făcut. Ea este hotărâtă ca doar unul dintre noi să poată supraviețui acestei situații și trebuie ca eu să fiu acela. În viitor, voi schimba lumea.

Tânjesc după James, adevăratul James, cu o intensitate sălbatică. Îmi amintesc suferința din ochii lui când l-am lăsat în restaurant și, mai mult decât orice altceva, vreau să mă întorc în clipa aia și să schimb lucrurile, să îl iau în brațe și să îi spun că îl iubesc, și că nu îl voi mai părăsi vreodată.

— Va fi bine, puștoaico! spune el, iar afecțiunea din vocea lui e o parodie a celei a prietenului meu.

Întorc capul spre el. Furia eclipsează momentan frica.

— Nu îmi mai spune niciodată așa!

El își coboară privirea spre mine cu tristețe adevărată în ochi.

— Este păcat că nu vei înțelege niciodată.

Lângă mine, Finn tușește și-și ridică fruntea.

— O, Dumnezeule, Finn! exclam eu bucuroasă. Cred că aș putea plânge de ușurare că nu mai sunt atât de singură.

— Ce nai… spune el.

Se uită la bărbatul din fața noastră și clipește, ca și când se așteaptă ca el să dispară. Se zbate în sfori.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă el.

— Salvăm lumea, răspunde James.

Em

Păsările din copacii de deasupra capetelor noastre se agită în aer într-o rafală de pene când țipătul rupe tăcerea. Încep să fug înainte ca măcar să conștientizez ce este sunetul, ca și când corpul meu ar înțelege înaintea creierului. Este durerea Marinei, iar un asemenea lucru este insuportabil.

Finn mă prinde de după umeri, trăgându-mă înapoi chiar când mă pregăteam să dau buzna în cabană, trecând prin orice zid sau persoană care stătea între mine și versiunea mea mai tânără. Mă împing în el și mă zbat în brațele lui.

— Dă-mi drumul! Este Marina!

— Știu!

Finn mă scutură. Strânsoarea din jurul brațelor mele este dureroasă, dar și liniștitoare.

— O vom ajuta, Em, dar nu poți intra în fugă acolo.

James este alb ca varul.

— Eu am obligat-o să facă asta.

— Intru, spune Finn. Dacă se ajunge la luptă, aș putea să îl domin.

— Și eu, zice James.

— Nu…

— Ăsta este singurul lucru pe care ți l-a cerut să-l faci, corect? Să mă aduci ca să îi arăți că nu sunt rănit?

James se uită la Finn.

— Dacă nu o faci, o va răni din nou.

Îmi duc mâna la gură.

— Bine, spune Finn. Mai este altă intrare în casă?

— Sigur, este o ușă în spate.

— Em, poți încerca să te furișezi din spate? întreabă Finn. Dacă îl distragem suficient de mult timp, poate ai o șansă.

— Iisuse! șoptește James.

— Te descurci cu asta? întreabă Finn. Deoarece e ori monstrul cu chipul tău, ori Marina. Este imposibil ca amândoi să scape de data asta.

Brusc îmi dau seama cât de mic pare James. El a fost întotdeauna ca un zeu pentru mine, un gigant la șaptesprezece ani, cineva la care trebuia să-mi întind gâtul ca să mă uit, și fizic, și metaforic. Însă, deși tot e cu mai mult de douăzeci de centimetri mai înalt decât mine, este doar un puști. Poate că am doar doi ani mai mult decât el, dar duc în spate o experiență de încă zece vieți. James pare moale, fragil.

— Singurul lucru de care îmi pasă este Marina, spune el.

Răspunsul îl împacă pe Finn, care dă răutăcios din cap.

James îmi spune cum să ocolesc casa spre veranda din spate, unde este o ușă care dă în bucătărie. El scoate o cheie simplă argintie de pe inel și mi-o înmânează.

— Nu doar de asta va avea nevoie, spune Finn.

Ochii mi se îndreaptă spre umflătura abia vizibilă sub tivul cămășii lui James. El își ridică privirea la mine, cu suspiciune în ochi. Știu că ne imaginăm același lucru: îmi va da arma, iar eu o voi îndrepta spre capul lui și voi apăsa pe trăgaci. Sigur, risca totul alegând să aibă încredere în mine și ajutându-mă să o salvez pe Marina, dar dacă am învățat ceva de la James, asta este credința lui că scopul scuză mijloacele. Dacă băiatul ăsta se prăbușește mort la picioarele mele, toate problemele mele se vor rezolva. Marina va scăpa de nebunul care o ține ostatică, iar Cassandra nu va mai fi construită.

Asta ar trebui să fac. Singura problemă este că acum știu sigur că nu o pot face.

Poate că este cu adevărat un semn de putere, așa cum a spus Finn, sau poate sunt prea lașă, dar nu pot ucide partea din mine care îl iubește încă pe James. Care crede în continuare că există bunătate în lume. Mii de oameni pot suferi din cauza slăbiciunii mele, dar acum mă cunosc. Trebuie

doar să sper că fata dinăuntru va fi mai puternică atunci când va sosi clipa.

— Este în regulă, spun eu. Nu o pot face. Aș vrea să pot, dar chiar îmi e imposibil.

În cabană, Finn strigă:

— Haide, spune Finn, trebuie să plecăm!

James scoate arma de la centură, cu ochii ațintiți asupra mea. Apoi se întoarce și o aruncă în pădurea de lângă alee.

TREIZECI ȘI ȘASE

Marina

— James! strigă o voce de afară. Intru!

Ridic repede capul. Cunosc vocea. Cel căruia îi aparține e palid și cu ochii măriți, legat de un scaun, lângă mine.

Trebuie să fie bărbatul care a încercat să ne salveze înainte, pe stradă. Bărbatul care seamănă cu Finn, doar că mai bătrân. Exact ca acest James îngrozitor care continuă să vorbească despre viitor ca și când ar fi un loc în care a fost.

Este Finn dintr-un alt timp.

Auzim ușa de la intrare deschizându-se.

— Finn, închide ochii! spune vocea.

Vocea este atât de intensă, încât Finn de lângă mine închide imediat ochii, iar celălalt Finn cotește din hol, în sufragerie. Mă uit la el ca și când nu aș fi reușit să o fac înainte. Părul îi este mai lung, ondulându-se la vârfuri, și este ascuns după urechi, iar el a devenit mai înalt și mai musculos. O cicatrice subțire și albă îi străbate sprânceana și are vânătăi pe față, de la lupta de pe stradă. Pare *feroce.*

— Nu ești cel pe care vreau să îl văd cu adevărat, spune James, cel mai bătrân.

— Nici eu nu sunt prea încântat de întâlnire.

— Marina, ce se întâmplă? șoptește Finn din scaunul de lângă mine, cu ochii încă închiși. Cine este aici?

— Șșș, este în regulă!

— Lasă-i să plece! spune celălalt Finn. Ei nu au făcut nimic.

— Nici el, dar asta nu te-a oprit să încerci să îl ucizi. Vreau să îl văd!

— Știi că e periculos.

James zâmbește.

— Cred că știu mai bine decât tine ce este periculos.

Finn intră mai departe în cameră.

— Nu te supăra, Jimbo, dar ai pierdut contactul cu realitatea de mult.

— Em! strigă James, rotindu-se în cerc. Știu că ești aici!

— Nu vine, omule! spune Finn. Nu vrea să te vadă așa, cu ea. I-ar frânge și ce i-a mai rămas din inimă. Nu înțelegi asta? Înțelegi ce i-ai făcut?

Despre cine vorbesc ei? Cred că ar trebui să știu, dar mintea îmi devine greoaie când încerc să mă gândesc la asta. Ca și când nu pot… nu pot…

Ochii lui James se măresc.

— I-am salvat viața. Am protejat-o, așa cum te-am protejat pe tine, și singura mulțumire pe care am primit-o…

— Protejat? întreabă Finn. Ai stat acolo și *ai urmărit* cât ei o torturau, iar ea cerea îndurare…

— Încerci să tragi de timp, prietene? întreabă James. James! Ieși odată sau o fac să țipe din nou! Ai face bine să îl văd în cinci secunde, Abbott, sau…

El vine în spatele meu și apasă dinții de metal ai dispozitivului în coastele mele. Scâncesc. Nu știu de ce se ceartă cei doi bărbați cu chipurile prietenilor mei – doar cele mai vii și îngrozitoare cuvinte îmi rămân în minte, formând un tablou impresionist îngrozitor al viitorului dar metalul băgat în coastele mele cu o forță care rănește este concret. Tremur, anticipând arsura fulgerului prin corp, iar ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Finn din viitor. Este prima dată când el se uită la mine de când a intrat în casă și este complet diferit de ce am mai trăit. Nimeni, nici măcar James, nu m-a mai privit cu o asemenea tandrețe și profunzime, ca și când ar vedea direct în mine. În momentul ăla, mi se pare că încearcă să construiască o punte între noi și îmi trimite un flux constant de căldură

și de putere. Pentru o secundă, uit de aparatul care îmi intră în coaste.

Apoi aud cum James apasă pe buton și iau foc.

Em

Mă holbez la James o secundă, apoi alerg pre pădure, în direcția în care el a aruncat arma. Ultima geană de lumină a zilei dispare rapid, iar tufele sunt dese și pline de frunze moarte și crengi căzute. Mă uit o dată peste umăr și îl văd pe Finn intrând în casă, cu James în urma lui.

Trec printre copaci, la început întorcând tufele cu un băț lung, apoi căutând în patru labe, tot mai disperată. Mă rog ca Finn să îl poată ține ocupat pe doctor suficient de mult timp, încât să găsesc arma și să mă strecor pe ușa din spate. În frenezia mea, smulg buruienile și tufele sălbatice, căutând un licăr metalic. Mâinile îmi sunt zgâriate și sângerează, iar mie nu-mi pasă.

Marina țipă din nou. Îmi acopăr urechile cu mâinile, dar țipătul continuă la nesfârșit. Fiecare secundă a sunetului este ca un fier înroșit în pieptul meu. Trebuie să îl fac să înceteze.

Când caut grăbită prin frunzele moarte de pe pământ, vârfurile degetelor ating ceva tare și rece. Mă arunc spre el și apuc metalul. Închid ochii și spun tăcută „mulțumesc”.

Ocolesc repede casa spre ușa din spate. Marina încă țipă. Bag cheia în broască și mă strecor înăuntru.

Marina e răgușită și suspină neregulat. Încă o secundă și mă voi arunca în camera aia. Nu-mi pasă că ne va distruge singurul plan; aș trage în orice mișcă pentru a opri sunetul îngrozitor.

— Încetează! răsună deodată vocea lui James, acoperind țipătul. Sunt aici! Intru!

Marina

Mă prăbușesc pe scaun și probabil că aș fi alunecat dacă nu ar fi fost sforile din jurul mâinilor. Corpul îmi vibrează de la efectele ulterioare ale șocului, ca un diapazon lovit de marginea mesei.

— M., ești bine? spune Finn de pe scaunul lui, ținând încă ochii strâns închiși.

— Șșș…

Nu vreau ca el să le atragă atenția; mai bine ar tăcea.

Ochii mei se umezesc și refuză să se concentreze, deci abia îl pot vedea pe băiatul care intră în sufragerie. Este doar o imagine estompată, dar priveliștea îmi trimite senzația de ușurare prin vene.

James. James al meu. L-aș recunoaște chiar și cu ochii închiși.

— Oprește-te! spune celălalt Finn.

El își întinde mâinile, blocând chipul tânărului James.

— Nu te uita la el!

Dar cei doi James se privesc, James al meu, vioi și frumos, iar celălalt James, ca o reflexie a lui într-o oglindă prăfuită și crăpată.

Celălalt James zâmbește.

— Este în regulă. Universul nu va exploda.

Chipul lui Finn se relaxează.

— Ce?

— Să vii față în față cu tine nu este un paradox mai mare decât orice altceva ai făcut, spune James al meu. Te-a mințit.

— Credeam că aș câștiga niște timp dacă voi doi ați fi venit vreodată după mine în trecut.

James cel bătrân zâmbește.

— La urma urmelor, noi trei eram inseparabili.

James al meu mai înaintează un pas, spre el.

— Te rog, nu-i răni! Lasă-i să plece!

— Nu pot face asta. Încearcă să ne ucidă.

— Doar cei din timpul tău! Fă ce vrei cu ei, dacă asta trebuie, dar Marina…

— Marina a încercat să ne oprească la fiecare pas, de nenumărate ori, folosind orice metodă imaginabilă. Fata asta de aici – celălalt James pune mâna pe creștetul capului meu – nu se va opri până ce nu vom dispărea.

— Te rog! spune James al meu.

Mintea mea o ia razna când îl privesc certându-se cu el însuși.

— Nu vreau să fie rănită, ceea ce înseamnă că, undeva în inima ta, nici tu nu vrei.

— Vei afla că lucrurile se schimbă. Acum, dacă ai putea, te rog, să încetezi încercările astea jalnice de a mă distrage, în timp ce Em se furișează pe ușa din spate, aș aprecia! Crezi că nu știu exact ce i-ai spune în situația asta?

Expresia lui Finn cel bătrân este macabră.

— Presupun că de aceea tu ești geniul, și nu eu.

— Em, jur pe Dumnezeu, dacă nu vii aici chiar acum, strigă James, voi face ceva ce vei regreta!

Liniște. Eu tremur. Nu vreau să știu cine este Em. O idee imposibilă ia formă în mintea mea, dar nu o pot înfrunta.

James cel bătrân își înclină ușor capul. Pare cu adevărat dezamăgit.

— Bine!

— Nuu… suspin eu și aștept ca împunsătura electrică a dispozitivului să îmi fiarbă din nou sângele.

Dar nu vine. Deschid ochii și îl văd îngenunchind lângă mine. Degetele lui le ating pe ale mele, iar pentru o secundă pare o îmbrățișare căldura liniștitoare a pielii lui. Apoi, cu o mișcare rapidă, el îmi trage degetul mic și inelarul înapoi, iar eu aud un pocnet urât. Durerea mă copleșește o clipă mai târziu, iar eu țip.

Finn al meu strigă înjurături când cel bătrân sare spre mine. Prin ceața mea, simt țepii metalici lipiți de gâtul meu, iar Finn cel bătrân înțepenește.

— Încetează! strigă cineva. Încetează! Ies acum!

Camera este liniștită și doar suspinele înăbușite perturbă aerul. Nu mă pot gândi cine vine, nu mă pot gândi la cât de familiară pare acea voce. Mintea mea, împovărată de durere și frică a început să cedeze, ca o ușă care se închide între mine și lume. Cred că încearcă să mă protejeze.

— Marina! spune cineva. Închide ochii!

— Nu trebuie să o facă; poți…

— Nu vreau să vadă asta. Sau pe mine.

Închid ochii. Din spatele meu se aud pași ușori.

— Aruncă arma! Împinge-o cu piciorul aici sau voi…

Țepii de metal intră tot mai adânc în pielea de pe marginea gâtului.

— Încetează! Dacă o mai atingi, te ucid, ticălosule!

Ceva greu lovește podeaua și alunecă pe lemn.

— Alte amenințări goale, puștoaico?

La sunetul poreclei mele, ochii mi se deschid. Nu se poate! James cel bătrân are o armă în mână și o folosește ca să o ducă pe fată spre capătul îndepărtat al camerei, alături de ceilalți. Clipesc. Ea este cu spatele la mine, dar este ceva familiar la mersul ei ferm. Mă simt înceată și proastă când încep să înțeleg. Fata se întoarce, iar eu înțeleg motivul pentru care celălalt Finn l-a făcut pe Finn al meu să închidă ochii. Vederea acestei fete, care este slabă și serioasă, și are o expresie bântuită pe chip, mă face atât de ametită și dezgustată, încât vreau să opresc lumea până ce ea dispare.

Deoarece ea sunt eu.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Em

Marina se uită la mine și mă întreb dacă ceea ce se vede în ochii ei este groaza. Vreau să îmi ascund chipul de ea, să o asigur că nu va fi niciodată ca mine. Ea a plecat de lângă James în acel restaurant, ceea ce eu nu aș fi putut face vreodată. Este deja mai puternică decât mine.

— Închide ochii, Marina! spun eu.

Ea ezită.

— Te rog! Nu vreau să vezi asta.

Ochii ei se închid. Doctorul lipește arma mea de capul ei și mușchii mi se încordează.

— Spune-mi unde sunt documentele, zice el.

Pentru o clipă, pot doar să rămân cu gura căscată.

— Ai înscenat toate astea ca să îmi adresezi o întrebare atât de stupidă?

— Voiam să simți trădarea pe care am simțit-o eu, dar aș putea la fel de bine să mă ocup de niște afaceri în același timp. Poate că acum îmi vei răspunde în sfârșit. Niciodată nu ai avut ceva de pierdut, dar – el lovește piciorul scaunului Marinei – ea are destule.

— La ce ți-ar folosi? Timpul va șterge totul înainte…

O, *proasta* de Em!

— Richter. Comunici cu el chiar și acum. Spune-i unde sunt documentele înainte ca timpul să te înghită, iar el va ști în viitor, înainte ca noi să fi plecat măcar.

Expresia doctorului confirmă asta.

— Așa a aflat despre cercetarea ta la Johns Hopkins de la bun început, nu-i așa? Tu l-ai găsit, nu invers, spun eu. Niciodată nu am înțeles cum ai reușit să o construiești pe Cassandra atât de repede, dar este din cauză că el deja o construia,

nu-i așa? Și trebuia să fi știut și despre Nate. Dumnezeule, sunt atât de proastă!

James se întoarce spre mine.

— Ce e cu Nate?

Fac un schimb de priviri cu Finn peste capul lui. Acum înțeleg totul. Ne-am întrebat întotdeauna cum a reușit trăgătorul să ajungă la Nate, fentând atât de ușor toate măsurile de securitate ale serviciilor secrete ale vicepreședintelui. Toate acele întrebări dispar dacă era cineva înăuntru care trăgea sforile, făcând agenții să nu acționeze și aranjând ca unele uși să fie descuiate și anumite camere de supraveghere să fie defecte în mod misterios. Cazul perfect al guvernului împotriva lui Mischler, despre care am aflat că nu avea nicio legătură cu atentatul, trebuie să fi fost tot lucrarea lui Richter.

În ochii doctorului se zărește un licăr de panică. Secretul lui este atât de aproape să fie dezvăluit!

— Mă dezgușți! spun eu.

Drept răspuns, el lipește arma încă și mai bine de tâmpla Marinei.

— Unde sunt documentele?

Este atât de absurd, încât nu pot decât să zâmbesc.

— Nu le am.

— Atunci, le-ai ascuns undeva sau le-ai dat cuiva.

— La naiba, James! spun eu. Le-am ars în urmă cu câțiva ani!

— Nu!

El scutură din cap, cu mișcări rapide.

— Nu, știai că sunt singura ta poliță de asigurare. Nu puteai risca…

— Am scăpat de ele și știi asta.

Oftez.

— Cred că întotdeauna ai știut.

— O voi răni, spune doctorul, apucând dispozitivul cu electroșocuri cu mâna liberă. Jur…

— Spun adevărul! Asta nu a avut niciodată legătură cu documentele, ci cu noi doi.

Restul camerei se depărtează, până ce rămânem doar eu și doctorul. James și cu mine.

— Câtă vreme hârtiile alea erau acolo, aveai o scuză să mă ții prin preajmă. Dacă mă puteai *convinge* de corectitudinea acțiunilor tale, poate reușeai, în cele din urmă, să crezi și tu cu adevărat, nu-i așa? Ăsta e motivul pentru care m-ai ținut în celulă în toate lunile alea, chiar dacă știai că documentele nu mai există. De asta ești acum aici!

— Nu. *Nu!*

— Întotdeauna a fost vorba despre noi doi, James.

Vocea mi se frânge și îmi dau seama că încep să plâng.

— De aceea nu te pot ucide și nici tu nu mă poți ucide. Deoarece, chiar dacă asta înseamnă sfârșitul lumii, te iubesc prea mult.

— Știi că spune adevărul, șoptește Finn. Am văzut-o dându-le foc într-o parcare pentru camioane din Virginia de Vest.

La auzul vocii lui Finn, inima mi se frânge puțin. Eram atât de concentrată la James, încât aproape am uitat că el este acolo. Înțelege oare că dragostea mea pentru el, care arde puternic și pur, și m-a condus prin atât de mult întuneric, este diferită de dragostea din copilărie pentru James? Mă întorc să-l privesc și văd suferința mea reflectată pe chipul lui, dar el zâmbește.

— Și fratele tău? întreabă tânărul James, uitându-se de la mine, la versiunea mai bătrână a lui. Cineva să-mi spună ce legătură are asta cu Nate.

Gâtul mi se strânge. Chiar și acum, l-aș cruța dacă aș putea.

— Este timpul să îi spui, zice Finn.

— Taci naibii odată, Abbott! spune doctorul.

El îi bagă electroșocul în gât cu atâta forță, făcând-o să țipe de durere și de surprindere. Ea,

totuși, nu deschide ochii. Mă întreb dacă vederea mea a îngrozit-o atât de mult, încât nu ar mai risca încă o dată.

— Nu o face! strig eu.

— Și Nate? vrea să știe James.

— Em, spune Finn, trebuie să…

— Încetează! spune doctorul.

Marina țipă când curentul îi străbate corpul. Vreau să alerg spre ea, să îmi arunc corpul între ea și doctor, dar sunt prea speriată de ce ar putea face el, dacă m-aș mișca.

— Încetează, nu o răni!

— Marina! strigă Finn, care este legat de scaun, trăgând cu îndârjire de sfori.

Ochii îi sunt deschiși acum, iar privirea lui se mișcă repede la noi toți, tot mai panicat.

— Ticălosule!

James se încruntă la versiunea lui mai bătrână.

— Cum poți fi atât de crud?

Doctorul îndepărtează aparatul cu electroșocuri de coastele Marinei, iar ea se lasă pe scaun, abia respirând. Ochii îi sunt triști când se uită la James.

— Vei afla!

— Nu, nu voi afla.

James azvârle cuvintele ca pe niște arme.

— Nu voi fi niciodată ca tine. Rănești oameni nevinovați; ești tot ce urăsc!

— Em!

Privirea lui Finn este intensă.

— El trebuie să afle. Trebuie să îi spunem.

— Ce să îmi spuneți? întreabă James.

Clatin din cap. Nu îi pot face asta.

— Nu.

— Lumea nu este în alb și negru așa cum crezi, spune doctorul versiunii lui mai tinere. Vei fi surprins de ce poți face, atunci când trebuie să o faci.

— Em, el trebuie să afle! spune Finn. El trebuie să înțeleagă de ce este capabil.

— Taci, Abbott! rostește doctorul.

— Ce trebuie să știu? întreabă James.

Clatin din nou din cap. Sunt prea multe voci, prea multe legături și alianțe, prea multe căi pe care le-aș putea alege.

— Nu pot!

— Spune-mi!

În partea cealaltă a camerei, Marina plânge de durere când doctorul o atinge din nou cu aparatul cu electroșocuri.

— Încetează! strig eu răgușită.

— Ce trebuie să știu?

— Toată lumea să tacă, sau o ucid!

Doctorul repune dispozitivul pe pielea Marinei, împreună cu arma.

Este ultima picătură pentru Finn. Acesta sare prin cameră și îl doboară pe tânărul James la podea, strângându-l de gât.

— Îmi pare rău! spune printre dinții care scrâșnesc. Îmi pare atât de rău!

James apucă dosul mâinilor lui Finn și îi face zgârieturi adânci. E roșu la față. Suspin, dar nu mă pot mișca, nu ca să îl ajut pe Finn sau să îl opresc. Știu că ăsta e un dar pentru mine. El își va ucide cel mai bun prieten, astfel încât să nu fiu nevoită să o fac eu, ca să o salveze pe Marina.

— Dă-te jos de pe el! strigă isteric doctorul. Dă-te jos!

Văd o ocazie în distragerea lui. Mă arunc spre el, sperând că va fi suficient de neatent, încât să recuperez arma.

— Încetează! strigă Marina.

— James! urlă tânărul Finn, smucindu-se atât de puternic în sfori, încât aproape că răstoarnă scaunul.

Încerc să iau arma din mâna doctorului, dar nu mă pot măsura cu el. Lovesc puternic cu pumnul, dar el mă împinge cu o forță atât de mare, încât picioarele dispar de sub mine. Capul mi se lovește de un dulap și aterizez grămadă, ametită. Mă uit pe podea spre locul în care Finn îl țintuiește pe James.

Acesta dă din picioare și se luptă, dar Finn este mai puternic. Toate acele luni de flotări în celulă; nu-mi vine să cred că s-a ajuns cu adevărat la asta! În mintea mea, camera este plină de zgomot, de mișcare, de țipete și de zvârcoliri, de foc.

Apoi se așterne liniștea.

Este o liniște pe care o cunosc. Genul care, de fapt, este un sunet atât de strident, încât, la început, creierul nu știe cum să îl interpreteze.

Tânărul Finn, încă legat de scaunul de lemn, se apleacă înainte, cu pieptul roșu.

TREIZECI ȘI OPT

Em

— Nu! strig eu, iar agonia mea e precum gaura tot mai mare din pieptul lui Finn.

Mă chinui să mă ridic în picioare, ca și când aș putea doar să ajung la el, sau aș putea opri cumva totul. Tânărul Finn se uită fără să vadă. Respirația lui este un hârâit greoi. O picătură de sânge îi apare pe buze când expiră. Mi se face rău. Mă întorc ca să mă uit la Finn al meu.

El se holbează îngrozit și foarte îndurerat la versiunea lui mai tânără și la culoarea roșie care îi udă repede cămașa. Își mută încet privirea ca să o întâlnească pe a mea. Nu îi voi mai vedea niciodată ochii de un albastru-închis. Buzele lui încep să se miște, dar, înainte să poată vorbi, Finn de pe scaun expiră prelung o ultimă dată, iar Finn al meu dispare precum ceața de dimineață în căldura soarelui.

— Finn…

Cuvântul iese din mine așa cum sângele curge din rana băiatului mort. Întotdeauna am știut că e o misiune sinucigașă pentru noi, dar nu ar fi trebuit să îl văd pe el plecând primul.

Durerea este insuportabilă. Oare știa cât de mult îl iubeam? Îl va mai vedea vreo versiune de-a mea?

— Finn? spune Marina. Finn!

Mă distruge să o aud strigându-i numele. Nu sunt conștientă de genunchii care se topesc de sub mine, dar în clipa următoare sunt din nou pe podea cu brațele tânărului James în jurul meu. Îmi dau seama că, probabil, m-a prins și m-a aplecat spre podea. Brațele îi tremură.

— Cum ai putut face asta?

Vocea lui este abia o șoaptă, dar parcă prinde forță cu fiecare cuvânt.

— L-ai *ucis!* Ești un monstru!

— O, Dumnezeule! suspină Marina.

Doctorul este palid, mușchii maxilarului său încordându-se sub piele, dar încearcă să aibă o expresie calmă.

— Nu contează! El este doar o persoană.

— Îmi pare rău! îmi spune James. Îmi pare atât de rău!

Asta trebuie să înceteze. Suspinele care îmi chinuie corpul dispar, iar lumea devine nemișcată și liniștită în jurul meu. Finn este mort, iar eu trebuie să opresc toată nebunia asta odată pentru totdeauna.

Îmi ridic privirea la James, la dragul meu James. Orice altceva din cameră – nebunul cu arma, fata care plânge, băiatul mort care sângerează – nu mai există înaintea ochilor mei. Suntem doar James și cu mine.

„Doamne, iartă-mă”, gândesc eu când ridic o mână spre obrazul lui frumos. Îl iubesc atât de mult, dar nu este suficient!

— James, spun eu calmă în cele din urmă. Ți-ai ucis fratele.

Expresia lui nu se schimbă, căci nu înțelege.

— Ce?

— Taci din gură, cățea! strigă doctorul.

— Nu George Mischler era ucigașul, spun eu. Richter i-a înscenat asta. Adevăratul trăgător a fost un bărbat pe nume Evan Taminez. Era un soldat repartizat la Cassandra, iar tu l-ai trimis înapoi în timp ca să îl ucidă pe Nate.

— De ce? întreabă James agitat. De ce aș face asta?

— Nate devenea o problemă, îi explic eu. Mi-ai spus într-o seară, când vinovăția te-a copleșit. Nate încerca să o scoată din funcțiune pe Cassandra, deoarece era îngrijorat că va fi folosită necorespunzător, iar tu nu puteai accepta asta.

— Dar…

James clatină din cap, ca și când gestul l-ar împiedica să înțeleagă sensul cuvintelor.

— Dar nu am vrut decât să îl salvez…

— Chiar îl salvezi, spun eu. Este unul dintre primele lucruri pentru care o folosești pe Cassandra, dar când el devine o problemă, îl ucizi din nou. Îl salvezi și îl ucizi la nesfârșit.

Neîncrederea din expresia lui James face loc groazei. James a știut mereu că este ceva în neregulă cu fotografia pe care i-a arătat-o Richter. Tocmai și-a văzut versiunea viitoare ucigându-i cu sânge rece cel mai bun prieten. Și știe cât de puternic arde focul în el ca să folosească timpul pentru a îmbunătăți lumea. În inima lui, își dă seama că îi spun adevărul.

Și doctorul știe asta și își varsă furia pe Marina, căreia îi mai îndoaie două degete și-i rupe oasele, țipetele ei fiind cea mai bună răzbunare față de mine.

— Încetează! strigă James.

El își ridică privirea la cealaltă versiune a lui.

Pentru prima dată îl văd recunoscând cât de departe va merge, ce monstru va deveni.

— Îmi pare rău, spune doctorul, dar vei înțelege într-o bună zi.

Apoi văd cum expresia din ochii lui James se schimbă. Văd clipa în care el decide să schimbe viitorul, chiar aici și acum.

— Te înșeli, spune el.

James sare spre doctor și amândoi cad la podea, două corpuri identice răsucindu-se. Mă mișc pe podea spre Marina și încep să o dezleg, cu mâini tremurânde.

— Va fi bine, îi spun eu fetei, chiar dacă știu că este o minciună. Totul va fi bine. Numai închide ochii, bine? Te rog!

Ea închide ochii, iar lacrimile îi scaldă obrajii.

— Ce se întâmplă?

— Totul va fi bine.

Mă uit la băiatul mort de pe scaunul de lângă ea, corpul lui fiind acum doar o carcasă goală.

— Ține ochii închiși!

Unul dintre cei doi James – nu-mi dau seama care – strigă de furie. Celălalt strigă de durere. Zgomotul cărnii pe carne îmi răsună în urechi în timp ce mă lupt cu legăturile Marinei, într-un fel sau altul, se va termina curând.

Se aude un pocnet puternic și unul din ei se ridică în picioare. Este tânărul James, doctorul zăcând zăpăcit pe podea, sângerând din locul în care capul i-a fost lovit de podeaua din lemn dur. James îl lasă acolo și se uită la mine, cu ochii roșii și hotărâți.

El ridică arma pe care a luat-o din mâna celeilalte versiuni.

— Nu! strigăm împreună cu și doctorul.

— Îmi pare rău, Em! spune James, cu un zâmbet tremurat. Tot ce am vrut vreodată a fost să îmbunătățesc lucrurile.

— James? strigă Marina.

— Te iubesc, Marina! spune el. Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Întoarce arma și și-o îndreaptă spre față, ridicând-o spre gură. Eu și doctorul ne dăm seama în aceeași clipă ce plănuiește să facă. Eu țip, iar doctorul sare spre el, un ultim efort de a-i salva viața. Este prea târziu. Doctorul îl atinge pe James tocmai când el apasă pe trăgaci.

James se prăbușește, iar eu mă târăsc lângă el. Este încă în viață; prezența doctorului, care a căzut la podea îngrozit și tăcut, este o dovadă a acestui lucru. Doctorul nu l-a oprit pe James, dar a reușit să miște arma suficient cât glonțul să rateze partea vitală a creierului. Glonțul i-a sfărâmat obrazul, dar ochii lui sunt încă deschiși. Tot ce a făcut doctorul a fost să se asigure că moartea lui James va fi lungă și dureroasă, iar faptul că și el va muri pentru asta nu mă liniștește.

Iau mâna lui James și i-o pun pe obrazul meu. Lacrimile mele îi cad pe față.

— Și eu te iubesc! Ești o persoană *bună.*

Ochii lui rămân ațintiți asupra mea și poate că văd doar ce vreau să văd, dar cred că recunosc calmul din ei. Încet, ochii lui se închid. Groaza mă cuprinde când aștept să dispar în același fel ca Finn. Nu am vrut niciodată să mor și mă tem că nu va fi decât întuneric și singurătate oriunde m-aș duce. Mă agăț de ideea că Finn ar putea fi aici, așteptându-mă.

Dar nu se întâmplă nimic. Este inconștient, dar încă respiră. Ori James care era pe moarte l-a slăbit pe doctor, ori a renunțat pur și simplu, deoarece stă foarte calm și se holbează în gol. Nu va mai dura mult, dar mai am câteva ultime clipe. Așez ușor capul lui James pe podea și îl sărut pe frunte.

Apoi, mă târăsc din nou spre Marina, care este încă legată de scaun, suspinând și tremurând, cu ochii închiși. Un sentiment de liniște profundă mă cuprinde când mă uit la ea.

— James? spune ea. E-Em? *Cineva?*

Îi dau pe spate părul de pe față și dezleg cât pot de calmă nodurile legăturilor care o țin.

— Șșș! spun eu. Totul este în regulă acum. Ascultă cu atenție!

Îi spun că este frumoasă și perfectă și că va fi bine. Îi spun că nu trebuie să se schimbe ca să fie acceptată de fete superficiale sau să conteze pentru cineva. Îi spun tot ce aș fi vrut vreodată să știu. Îi spun că o iubesc și îmi dau seama în acest timp că mă iubesc și pe mine.

Pe podea, James își dă ultima suflare.

Apoi, fac și eu la fel.

TREIZECI ȘI NOUA

Marina

Mă trezesc tresărind. Nu-mi amintesc să fi adormit, dar visele mele erau pline de alergături, țipete și frică. Ușurată, mă așez din nou pe pernă, întinzându-mă pe cearșafurile netede.

Soneria sună la parter, iar eu mă uit la ceas. Nu este nici măcar nouă dimineața. James voia să mergem la micul dejun și întotdeauna venea mai devreme, dar asta e *ridicol.*

— Răspund eu! îi strig lui Luz.

Mă ridic în picioare și mă clatin de la fluxul brusc de sânge spre cap. Mă simt greoaie și amețită, iar marginile zdrențuite ale viselor mele continuă să se atingă de mintea mea. Încerc să mi le amintesc, dar nu reușesc. De fapt, acum că mă gândesc la asta, nu-mi amintesc ultimele două zile. Mi-l amintesc pe James în smoching, discursul frumos al lui Nate de la strângerea de fonduri și pe idiotul de Finn Abbott, care s-a ținut peste tot după noi. Mi-l amintesc pe James invitându-mă la micul dejun și promițând că îi voi spune ce simt înainte să terminăm clătitele, dar orice altceva este confuz.

— Te iubesc, James, șoptesc eu, repetând cuvintele.

Dumnezeule, pare stupid!

Cobor scările spre ușa de la intrare și o deschid larg. Deja vreau să spun o glumă despre faptul că James vine mereu mai devreme, dar nu mai apuc.

— Parlamentarule! spun eu. Bună!

Nate seamănă extrem de mult cu James, cu aceleași trăsături puternice și fine și înclinarea umilă a capului. El își ridică încet privirea la mine. Tristețea îi trage în jos colțurile gurii, iar ochii lui sunt umflați și roșii.

Cumva, nici măcar nu trebuie să întreb.

PATRUZECI

Marina

Nu înțeleg. Nu pot. James pe care îl cunoșteam avea planuri. Era fericit. Îmi zâmbise și mă invitase la micul dejun cu doar câteva ore în urmă. Apoi mersese la vechea cabană din Chesapeake a părinților lui și își luase viața. Nu are niciun sens.

Presupun că niciodată nu poți ști cu adevărat ce se întâmplă în mintea cuiva.

Dar cât am plâns de nu am mai putut în primă seară după ce Nate mi-a povestit ce s-a întâmplat, micile părți ale lui James care nu mi-au părut niciodată în regulă – enervarea bruscă, intensitatea din ochii lui când spunea că lumea trebuie schimbată, felul în care părea uneori că și cea mai mică presiune l-ar rupe în două – au început să se potrivească precum piesele de puzzle, înfățișând o imagine diferită a băiatului pe care credeam că îl cunosc atât de bine. Era unul mai fragil și mai distrus decât îmi dădeam seama. Nate crede că el nu a trecut peste moartea părinților lor. A mers la psiholog vreme de câțiva ani, începând de la prima cădere nervoasă pe care a avut-o în ziua înmormântării lor. Nu am știut niciodată de asta; nu mi-a spus.

La înmormântare, stau între Nate și Finn Abbott. Mi-am petrecut ultimele două zile în pat suspinând și țipând și nu mi-au mai rămas lacrimi pentru azi. Sunt goală, ca și când am murit împreună cu James. Mă sprijin de Finn deoarece nu sunt sigură că pot sta în picioare de una singură și mă încrunt la soare pentru că îndrăznește să strălucească azi. Ar trebui să fie ca în filme, întuneric beznă, burniță și umbrele negre întinzându-se în depărtare. Dar mulțimea de pe marginea mormântului este mică – doar oamenii care l-au

cunoscut cu adevărat și l-au iubit pe James. Circul a fost lăsat la biserică.

În timp ce preotul vorbește, mintea mea se îndepărtează de locul în care suntem, de sicriu, și de flori, și de gaura din pământ. Mă gândesc la teancurile de jurnale din camera lui James pe care Nate mi le-a dat deoarece nu suportă să vadă munca pe care James a iubit-o atât de mult aruncată undeva, într-un container de depozitare. Lacrimi fierbinți – presupun că mi-au mai rămas câteva, la urma urmelor – străbat amorțeala care mă învăluie când îmi amintesc de ultima dată când mi-a vorbit James despre munca lui. Amintirile se ridică în fața mea, la fel de proaspete și de neatinse ca și când le retrăiam.

∵

— Marina!

Ochii îmi strălucesc în timp ce încerc să ascult politicoasă discuțiile prietenilor mamei mele, când aud pe cineva șoptindu-mi numele.

— Marina! Hei!

O mână mă strânge de încheietură și mă întorc pentru a-l găsi pe James – înalt, slab și stângaci, nu încă la înălțimea lui – în spatele meu. El mă trage deoparte și ne strecurăm prin mulțimea de invitați, fiecare apucând un pahar de vin și o mică farfurie cu gustări.

— Te-am căutat peste tot.

— Îmi pare rău, mama mă obligă să discut cu femeile din comisie care au fost cu ea la simfonie. Cred că vrea doar să se laude cu mine.

Mă uit la rochia de petrecere pe care mama m-a târât la Neimans ca să o cumpăr și apoi m-a forțat să o port la petrecerea anuală de Crăciun a familiei Shaw. Este argintie și cu mărgele în partea de sus. Obiectiv vorbind, probabil că este un lucru frumos, dar mă face să mă simt ca păpușa Barbie, cea care debutează în societate, a mamei.

— Uite ce am luat din bucătărie când nu se uitau furnizorii, spune James, agitând o sticlă de

șampanie pe jumătate goală. Hai să plecăm de aici!

El mă trage pe scări spre etajul întunecat și descopăr că nu îi pot rezista. Mă duce în bibliotecă și închide ușa în urma noastră, punând un opritor în crăpătură ca să împiedice pe oricine altcineva să intre. Se așază pe o canapea de piele, iar eu mă așez cu atenție lângă el, rezemându-mi capul de pernă și studiindu-l când își freacă ochii cu ambele mâini.

— Nu știu de ce insistă Nate să organizeze afurisita asta de petrecere în fiecare an, spune el. Știu sigur că o urăște la fel de mult ca mine.

— Este un fel de tradiție frumoasă, totuși, nu-i așa? spun eu, chiar dacă sunt sigură că urăsc petrecerea de Crăciun a familiei Shaw mai mult decât oricine. Tatăl tău ar fi fericit să vadă că o continuați.

— Mda, presupun că așa ar fi.

James ia o gură din sticlă și încearcă să-și ascundă grimasa la gustul ei.

— Nu ar fi cu adevărat Crăciunul fără o petrecere plictisitoare, nu-i așa?

Eu zâmbesc.

— Sau rochii stupide de purtat.

— Știu că nu îți place, dar ești drăguță.

Limba îmi pare brusc prea mare pentru gura mea. Lumina din cameră pare să se schimbe, iar James se uită diferit la mine. Și mai bine! Respirația îmi devine superficială, iar eu îmi cobor privirea spre mâini ca să ascund sentimentul ciudat care mă străbate.

— Da, corect, spun eu, forțându-mă să râd. Arăt ca o soție de senator care încearcă să iasă în evidență în fața prietenelor ei. Arăt ca *mama.*

— Hei, mama ta este o doamnă care arată bine.

— Uf, ce scârbos!

Îi împing umărul și râd, iar pentru o vreme ne pasăm unul altuia sticla de șampanie. Nu l-am mai văzut pe James bând; nu cred că a mai făcut-o. Dar este o umbră în ochii lui, iar el dă băutura pe gât ca

și când ar putea să-i alunge gândurile întunecate. Îi intru în joc, chiar dacă pot bea doar mici sorbituri din șampanie și câteodată doar lipesc sticla de buzele închise. Curând este aproape goală, iar James este relaxat și deschis, întins pe canapea și atingându-mi cu o mână piciorul. Zâmbetul lui devine tot mai larg.

— Voi îndrepta totul, știi, spune el.

Habar n-am despre ce vorbește, așa că spun doar atât:

— Da?

— Îhî, zice James și închide ochii. Am vorbit cu profesorul de la Johns Hopkins despre munca mea, iar el mă va îndruma.

Cuvintele lui încep să se lege și respiră mai încet.

Mă aplec spre el și îi ating ușor obrazul.

— Nu adormi, James! șoptesc eu. Atunci va trebui să mă întorc la petrecere!

El deschide un ochi.

— Nu dorm.

— Ba da!

— Nu!

El se ridică mai mult.

— Voi înțelege timpul, apoi voi îndrepta lucrurile.

— Ce lucruri?

— Totul! Voi schimba lumea.

Umbra din ochii lui revine.

— Mă voi asigura că mama și tata nu vor mai urca niciodată în mașina aia.

Mă simt ca și când aș fi primit o lovitură în abdomen. Ochii îmi rătăcesc spre perete, unde chiar în camera asta, în urmă cu doi ani, orbit de furie, James a aruncat o lampă care a lăsat o zgârietură adâncă în ghips. Acum nu mai este, fiind de mult reparată și văruită, iar dovada, ștearsă atât de ușor.

— James… șoptesc eu.

— Totul va fi diferit atunci, spune el, iar ochii i se închid în timp ce își sprijină capul pe umărul meu. Voi îndrepta totul. Voi face totul mai bine.

∵

Prima mână de pământ atinge sicriul și mă aduce înapoi în prezent. James urma să facă totul mai bine, dar acum nu va mai avea șansa asta.

Încep să plâng, iar Finn Idiotul mă ia de mână. Ar trebui să mi se pară ciudat și incomod, dar, dintr-un motiv oarecare, nu e așa. De fapt, pare… drăguț. Mă înclin spre căldura lui, iar el mă strânge de degete.

∵

Brusc, sunt foarte speriată. Nu de explozie, care îmi sfidează puterea de a înțelege, ci de ce va trebui să fac atunci când se va termina totul. De motivul din spatele tuturor lucrurilor ăstora.

Trebuie să îl ucizi.

Ori Finn îmi simte frica, ori o simte și el, deoarece își pune ambele mâini pe obrajii mei, ridicându-mi fața spre a sa.

Apoi lucrurile devin foarte liniștite, cel puțin pentru mine. Cumva, găsesc liniștea în ochii de un albastru-închis ai lui Finn. Dumnezeule, cum am supraviețuit atât de mult în celula aia, fără să-i pot vedea ochii?

Șocată, îmi dau seama de ceva; de ceva atât de evident, încât nu îmi vine să cred că nu m-am gândit la asta până acum. Inima mi se frânge și-mi revarsă o nefericire fierbinte în corp.

— Finn, spun eu, dacă o putem face, dacă putem schimba lucrurile, nu mă voi îndrăgosti niciodată de tine. Iar tu nu te vei îndrăgosti niciodată de mine.

— Nu fi atât de sigură! spune el, lipindu-și fruntea de a mea. Cred că eram îndrăgostit de tine cu mult înainte să înceapă toate astea.

Nu știu dacă vreau să râd sau să plâng.

— Serios?

— Serios! zice el și mă sărută dulce pe buze. Există întotdeauna speranță pentru noi.

∵

Îl strâng și eu pe Finn de mână, iar ochii mi se închid. Simt ceva, ca o urmă de atingere pe față. În adâncul minții mele, o voce care seamănă mult cu a mea îmi vorbește ca o amintire, spunându-mi că sunt puternică, și iubită, și că totul va fi bine.

Și, dintr-un motiv ciudat, o cred.

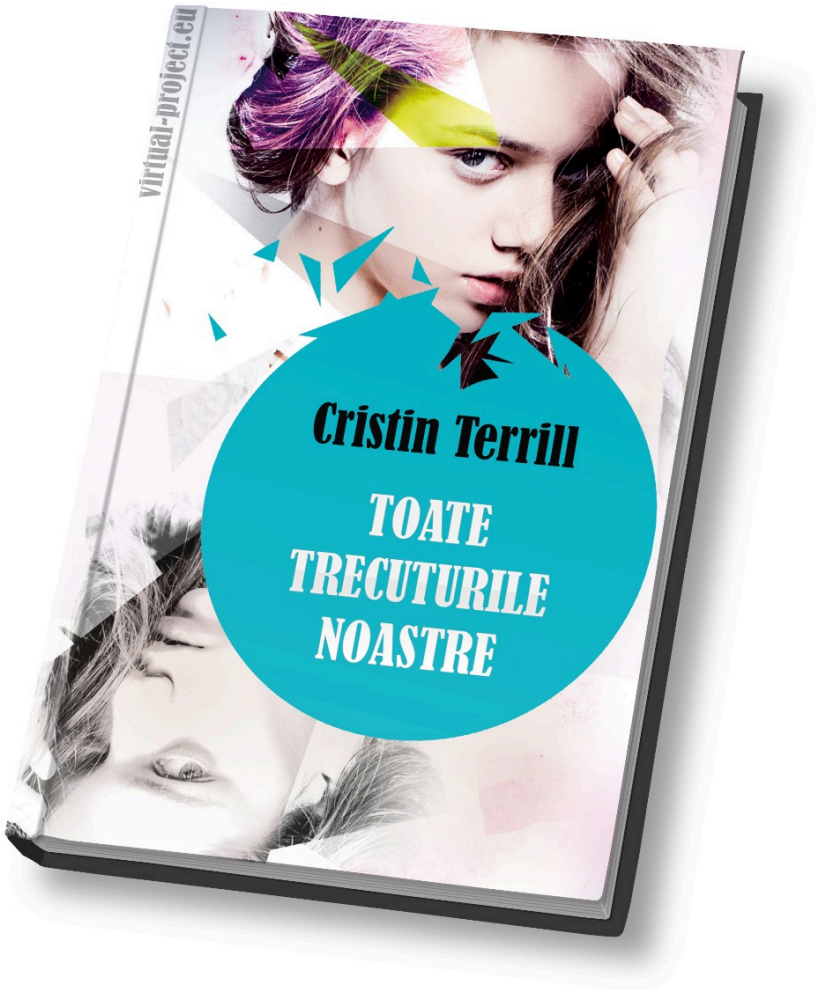

virtual-project.eu

violin

[1] William Shakespeare, *Hamlet*, traducere de Ion Vinea, Adevărul Holding, București, 2009 (n.tr.).

[2] Stațiune alpină din Colorado (n. red.).

[3] Department of Homeland Security (DHS), Departamentul pentru Securitate Internă (n. red.).

[4] Federal Emergency Management Agency (FEMA), Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență (n. red.).

[5] *Pericle,* piesă de teatru despre care se bănuiește că a fost scrisă de William Shakespeare în colaborare cu George Wilkins. Mai puțin cunoscută, opera a beneficiat totuși de puneri în scenă. Personajul principal este prințul Pericle, care o lasă pe fiica lui, Marina, în grija lui Cleon, guvernatorul din Tars, și a soției lui, Dionisa. Șaisprezece ani mai târziu, Marina devine o tânără încântătoare, fapt ce trezește invidia Dionisei. Aceasta din urmă poruncește unui slujitor să o ducă pe tânără pe mare și să o ucidă. Fata este însă răpită de pirați și vândută unui bordel din orașul Mitilene. Din fericire, este eliberată de guvernatorul Lisimah, îndrăgostit de ea. În oraș își face apariția Pericle, care se întâlnește întâmplător cu Marina. Prințul își dă seama că o are în fața lui pe fiica de mult pierdută, iar bucuria revederii îl copleșește. Mai mult, Pericle descoperă și că mama Marinei, pe care o credea moartă, trăiește (n. red.).

[6] National Security Agency (NSA), Agenția de Securitate Națională (n. red.).

[7] Director of National Intelligence (DNI), directorul Comunității Naționale de Informații (n. red.).

[8] Air, „aer” (n. red.).

[9] Security and Intelligence Administration (SIA), Administrarea Siguranței și Informațiilor (n. red.).

Table of Contents

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUA
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUA
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI CINCI
TREIZECI ȘI ȘASE
TREIZECI ȘI ȘAPTE

TREIZECI ȘI OPT
TREIZECI ȘI NOUA
PATRUZECI

Table of Contents

UNU	3
DOI	10
TREI	19
PATRU	31
CINCI	55
ȘASE	68
ȘAPTE	75
OPT	95
NOUA	101
ZECE	112
UNSPREZECE	117
DOISPREZECE	128
TREISPREZECE	135
PAISPREZECE	142
CINCISPREZECE	156
ȘAISPREZECE	169
ȘAPTESPREZECE	183
OPTSPREZECE	194
NOUĂSPREZECE	199
DOUĂZECI	208
DOUĂZECI ȘI UNU	213
DOUĂZECI ȘI DOI	218
DOUĂZECI ȘI TREI	222
DOUĂZECI ȘI PATRU	226
DOUĂZECI ȘI CINCI	235
DOUĂZECI ȘI ȘASE	242
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	249

DOUĂZECI ȘI OPT 254
DOUĂZECI ȘI NOUA 256
TREIZECI 261
TREIZECI ȘI UNU 265
TREIZECI ȘI DOI 270
TREIZECI ȘI TREI 280
TREIZECI ȘI PATRU 292
TREIZECI ȘI CINCI 301
TREIZECI ȘI ȘASE 306
TREIZECI ȘI ȘAPTE 312
TREIZECI ȘI OPT 318
TREIZECI ȘI NOUA 323
PATRUZECI 324